

Giới thiệu Vợ Chồng Ảnh Hậu Ngược Cầu Hằng Ngày

Thể loại: Sạch sùng sắc, ngọt, nhẹ nhàng, showbiz, hiện đại, nam biến thái, nữ đáng yêu, HE

Số chương: 78c + 1PN

Edit: Nhạc Dao

Beta: Hikari2088

Bìa: Thổ Lạt

Các fan trong lòng như có vạn thảo nê mã chạy qua, mỗi ngày đều chạy, mỗi ngày đều có tiểu vũ trụ muốn bùng nổ.

Tô Uyên lại không hiểu tại sao mỗi ngày đều bị một đồng người gào khóc dưới Weibo của cô. Hình như cô có làm gì đâu.

Các fan trong lòng lúc này: Chị làm gì trong lòng chị còn không biết chắc. Chị giàu chị không thèm nhận quảng cáo, ok nha. Chị đẹp nên ừ cần show giải trí, fine thôi. Chị cũng chả cần đóng phim vì chị giỏi.... Aiiii vậ cũng thôi đi. Nhưng vì sao xem cái Weibo mà còn bị hai người ngược cầu hả? Há? Há? Có thể thông cảm cho một đồng cầu độc thân hay không hả? Há? Há?

Ha ha ha, đã vậy hai người còn cắt mất hình của hoàng thượng ở giữa nữa.

Nhạc Dao: Mấy chương đầu có vẻ như rời rạc giống như kiểu nhật ký nhưng về sau thì sẽ liên kết nha, các bạn đừng bị lầm là mình edit thiếu.

Ngoại trừ bộ này thì mình còn đào thêm vài hố và beta vài hố. Ví dụ là truyện Danh môn độc sủng đảhoàn, bộ Vương phi là con mèo đang đào nữa nè.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Ảnh Hậu Ngược Cầu Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 1: Khả năng về nhà mẹ ruột cao không?

Edit: Nhạc Dao

Beta: Hikari2088

một buổi chiều nọ vào ngày X tháng Y năm 2026.

Boss Tản v: Uyên Uyên, vợ ơi, anh sai rồi...

===== Tui là đường phân cách vào truyện =====

Buổi chiều, mẹ Tô rom róm nước mắt, hai mắt hồng hồng ngồi trên sofa vừa ngẩng đầu lên thì đã thấy con gái yếu ớt xinh đẹp của mình mở cửa vào nhà. Bà còn chưa kịp vui mừng thì đã thấy nó khóc, sừng sốt một hồi rồi gào lên: “Lão Tô mau ra đây! Vợ ông lại xúc động rồi này!”

Mặt mẹ Tô tối sầm lại: Đưa con xui xẻo này!

Ba Tô mang dép lê chạy vội ra, mỉm cười khi thấy con gái: “Con trở về đúng lúc lắm, hôm nay ba mới có một chai rượu tốt. Đêm nay hai cha con chúng ta không say không về!”

Mẹ Tô chợt cảm thấy không ổn khi thấy hai mắt con gái toả sáng. Bộ hai con người ngu ngốc này khôngbiết uống rượu có hại cho sức khoẻ lắm sao → _ →?

Mà thôi kệ, lát nữa thế nào Tản Cháp cũng đến cho xem, giờ bà xem tiếp phim truyền hình thôi~

Bộ phim này đáng ghét quá, sao lại để tiểu soái ca chết vậy? Hu hu hu.

Trước khi ăn tối, Tô Uyên nhân nhả nhấp từng hớp rượu, đôi mắt to cong lại thành một vầng trăng khuyết, cô quyết định sẽ uống thả ga luôn~

Tản Cháp v: Uyên Uyên, bảo bối, anh sai rồi *tui thân-ing*

Nhìn Mặt trời: Ha ha, lại ngược cầu nữa rồi.

Đến đây nào: Lầu trên +1.

Liên minh huyền thoại lol: Lầu trên +2.

Hotdog: Lầu trên +3.

Lớp trang điểm đậm mờ dần: Lầu trên +10086.

Tôi yêu mèo trắng: Mợ nó, lại ngược cầu (#И)!!! @Tô Uyên v.

Cầu độc thân số một: Cầu độc thân đã bị trúng một đòn xuyên tim. . . @Tô Uyên v.

Tui là fan cuồng của Uyên Uyên: Xin! Đò! Vợ! Chồng! Ngược! Cậu! Đây! Hãy! Chờ! Đừng! Sống! Cho! Chúng! Tôi! @Tô Uyên v.

Uyên Uyên vạn tuế: Cứu mạng! Cậu độc thân cũng có cầu quyền đấy nhé! @Tô Uyên v.

Độc thân vạn tuế: Quý bà phím!!! @Tô Uyên v.

Nữ thần tuyệt nhất: Nữ thần Uyên Uyên ơi, hãy mau nhận lấy bàn phím đặc biệt này! @Tô Uyên v.

Tiểu Mẫn quen tay mở máy tính lên, đăng nhập vào Weibo. Sau khi nhìn thấy tin tức, khoé miệng cô hơi run rẩy. Ha ha ha, lại tới ngược cầu nữa rồi.

Phản ứng đầu tiên của cô ấy là đã quá quen với cảnh này rồi, dù vậy vẫn cảm thấy rất kích động!!!

Tuy Mặt Tô Uyên đỏ ửng khi ẩn vào điện thoại rung này giờ nhưng không phải vì ngại người gì sất. Trích lời của mẹ Tô là: “Suy nghĩ của con gái bà rất kỳ quái, ngoại trừ Tần Cháp thì không ai có thể hiểu được cả.”

Tô Uyên xoa xoa vòng eo mỗi như của mình, tất nhiên là cô thích làm chuyện đó với người mình yêu nhưng cái gì cũng có mức độ thôi chứ!

Lần nào Tần Cháp xấu xa cũng dùng đôi mắt đen nhánh nghiêm túc mà dịu dàng nhận sai, tỏ ra rất tội thân nhưng không bao giờ chịu sửa, vẫn cứ tiếp tục phạm phải lỗi lầm đó!

Tô Uyên v trả lời Tần Cháp v: anh đã không còn uy tín nữa rồi.

Weibo yên lặng trong chốc lát rồi chột bùng nổ!

Tui là fan cuồng của Uyên Uyên:… Hình như tui đã biết được chuyện gì đó…

Độc thân vạn tuế: Lầu trên +1…

Nữ thần tuyệt nhất: Lầu trên +2…

Giáo viên: Lầu trên +3…

Tôi yêu mèo trắng: Lầu trên +10086…

Uyên Uyên vạn tuế: Mẹ nó! Sếp Tần cẩn thận chút đi! Uyên Uyên nhà chúng em mong manh lắm đó!

Tần Cháp ngồi bên ngoài biệt thự nhà họ Tô, khuôn mặt vô cảm nhìn bình luận nhưng đôi mắt lại liên tục toát ra ánh sáng vừa vận vẹo vừa quý dị.

E là đêm nay em không thể ngủ với mẹ được đâu~

Tần Cháp mỉm cười mở cửa xe, cất điện thoại vào, không xem bình luận về mình nữa.

anh vẫn đành mặt lại đến tận khi nhìn thấy cô vợ đáng yêu của mình thì mới dịu xuống.

Sau đó, anh nóng bỏng nhìn chăm chăm vào vợ yêu đang vui vẻ gặm đồ ăn như một con hamster nhỏ, tham lam chiếm hết toàn bộ mâm. anh càng nhìn càng thấy cô đáng yêu, sao cô lại khá ái như vậy chứ~

Tô Uyên hoàn hồn khi chợt phát hiện ra ánh mắt nóng bỏng đang nhìn mình, chu môi, hừ một tiếng: “Sao anh lại đến đây?!” Vì đã có tiền lệ về chuyện anh tuyệt thực để đón cô về nhà nên còn lâu cô mới thừa nhận là mình vừa mới lo lắng cho anh!!! Dù cô nói ra thì không ai tin cả…

Tần Cháp nhìn cô miệng cứng lòng mềm, lẳng lặng nở một nụ cười như hoa quỳnh nở rộ dưới ánh trăng vàng vạc, yên tĩnh nhưng khiến người khác mê muội.

anh kéo ghế ra rồi ngồi xuống, cầm ly rượu trước mặt vợ lên, dịu dàng nhìn bảo bối của mình cho đến khi cô chợt dạ cúi đầu thì mới nhấp một ngụm.

anh gấp một miếng cá lên, cẩn thận lấy hết xương ra mới đưa đến miệng của bảo bối, cảm giác thoải mái chạy dọc cơ thể anh khi thấy cái miệng nhỏ của cô vô thức ăn nó.

Tần Cháp giả vờ như vô ý hỏi: “Đêm nay chúng mình ở lại đây nhé?”

Tô Uyên đang bận thưởng thức miếng cá không xương nên thuận miệng đồng ý. Sau đó, cô ngờ nghệch chớp mắt, chợt nhận ra là chỉ có mình cô ở lại đây mới đúng!

Tần Cháp cười tùm tùm hôn mặt cô một cái, thấy không đủ lại liếm liếm mấy cái mới lưu luyến rời khỏi, nói: “Uyên Uyên, em đã nói với anh là phải tuân theo lời mình nói mà.”

Tô Uyên bĩu môi: “Hồi nãy em đâu có đồng ý với anh!”

anh giả vờ như không hiểu: “Sao vậy? không phải Uyên Uyên nói hôm nay chúng mình ngủ lại đây sao?”

“Em đang nói em mà!”

Tần Cháp đến gần cô vợ đáng yêu của mình, dùng sức ôm cô lên đùi, thoải mái kêu một tiếng khi cảm giác được thân hình mềm mại thơm ngát của cô trong lòng mình. anh cọ đầu vào cổ cô, ngây thơ nói: “Được rồi, vì anh sợ bóng tối nên anh không dám về nhà một mình~”

Tô Uyên:… anh có thể lấy cái cơ nào đáng tin hơn được không? anh tính lừa trẻ con chắc?!!

Mẹ Tô vừa nhìn con gái đã đầu hàng dưới tay kẻ thù vừa chậm rãi ăn canh dưỡng nhan*, cảm thán nói: “Vì sao con gái của tôi lại ngốc nghếch vậy chứ?!”

***Canh dưỡng nhan: Có công dụng kéo dài và lấy lại nhan sắc cho thái hậu và các cung tần mỵ nữ thời xưa (Nguồn: ikinhdoanh.net).**

Ba Tô ngẩng đầu lên khỏi chén, ngơ ngác trả lời: “không phải bà nói Uyên Uyên giống bà nhất sao?”

Mẹ Tô: Tức ngực quá...

Phải làm sao bây giờ? Bà chỉ cần nghĩ đến việc mình phải sống với đồ ngốc này thêm vài thập niên là cảm thấy trái tim mệt mỏi quá...

Trong bóng tối, Tô Uyên chỉ cảm thấy có một thân thể khỏe mạnh đang đè lên người mình. Đôi bàn tay xấu xa của người nào đó sờ khắp người cô, Tô Uyên cắn môi, “Aa... ĐỪNG... Thoải mái... Aa...”

Tần Cháp vui đầu vào cần cổ thơm ngát mềm mại của vợ yêu, mê muội mất lý tai nhỏ xinh của cô. Nghe được tiếng rên kiều mị tràn ra từ đôi môi anh đào hồng nhuận của vợ, thân thể anh lập tức cứng đờ, nhưng vẫn cảm thấy chưa đủ thỏa mãn!

anh tha cho cái miệng nhỏ đã bị anh hôn đến sưng đỏ, thở hổn hển, khàn khàn nói bên tai vợ: “Vợ yêu, anh không nhịn được nữa...”

Hôm sau, Tô Uyên ảm ức đập giường: “A Cháp xấu xa, em sẽ không bao giờ tin anh nữa đâu!!!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Ảnh Hậu Ngược Cầu Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Chọn kịch bản

Edit: Nhạc Dao

Beta: Hikari2088

Từ Minh v: Cuối cùng tui cũng biết vì sao Ảnh hậu Tô ít đóng phim rồi! Tui tui đau quá man, chọn kịch bản cũng bị ngược cầu là sao!!!

===== **Tui là đường phân cách vào truyện** =====

“A Cháp~ Rồi giường thôi~”

Đúng 8 giờ sáng, báo thức do anh quần lấy cô thu cho bắt đầu vang lên, anh vươn tay tắt báo thức rồi ôm chặt lấy cô.

Tô Uyên không mở mắt, dúi đầu vào lồng ngực rộng lớn của chồng yêu, mơ màng hỏi: “Mấy giờ rồi A Cháp?”

Tần Cháp hôn lên trán cô rồi nói: “Còn sớm lắm, em ngủ tiếp đi. anh làm xong bữa sáng sẽ gọi em dậy.”

anh mặc quần áo vào, ra ngoài chạy bộ rồi đi làm bữa sáng cho vợ.

Mấy người hỏi sao boss biết làm bữa sáng ấy hả? Sếp Tần vừa cười vừa đáp: “Sao anh sẽ cho người khác có cơ hội chăm sóc cô chứ? Con đường ngắn nhất vào tim phụ nữ là phải đi qua dạ dày mà~”.

Mất Tần Cháp chợt lơ lên về điên cuồng. anh đã từng muốn bẻ gãy cánh của cô nhưng đến cuối cùng vẫn không nỡ.

anh nheo mắt, vậy thì anh sẽ cung chiều cô đến độ cô không thể rời khỏi anh được, khiến đôi cánh của cô càng thêm nặng vì tình yêu của anh đến tận lúc cô không bay lượn được nữa mới thôi.

Kiếp này Tần Cháp nhân danh tình yêu, dùng tim mình làm mồi, sắp đặt một cái bẫy tình vì chỉ vì có được Tô Uyên một đời.

Ảnh mất Tần Cháp trầm xuống khi thấy cô vợ đáng yêu của mình đang ngủ ngon lành, sắc mặt hồng hào, môi nhỏ khẽ nhếch trên giường. anh cúi xuống hôn lên đôi môi mềm mại của cô, đầu lưỡi gây sóng gió giữa đôi môi cô cho đến khi cô không tỉnh nguyện tỉnh lại mới thở hổn hển ngừng chiến.

“Dậy thôi nào bảo bối~”

Tô Uyên mở mắt ra thì thấy Tần Cháp đang rời khỏi môi mình, liếm môi rồi vòng hai tay qua cổ anh, làm nũng nói: “Em buồn ngủ~”

Tần Cháp cung chiều cười cười. Tuy anh biến dị hơn trung khuyến khác nhưng anh vẫn là trung khuyến, thuần thực mặc quần áo cho vợ yêu thích làm nũng, sau đó lau mặt cho cô bằng khăn ẩm, cuối cùng là đánh răng.

Khi Tô Uyên tỉnh lại thì đã phát hiện mình ngồi trong lòng Tần Cháp, trong chén trước mặt có một ít cà rốt. anh thấy cô đã tỉnh thì hôn lên má cô, gấp cà rốt lên đút cho cô.

Tô Uyên bĩu môi: “Em không thích cà rốt chút nào!”

Đôi đũa của anh vẫn ngoan cố đặt bên miệng cô: “Uyển Uyên ngoan nào, ăn hai miếng thôi.”

Tô Uyên: “Em không muốn ăn đâu~”

anh dỗ dành cô: “không phải lát nữa Từ Minh sẽ đến sao? Chút anh chọn phim điện ảnh cho em nhé?”

“không cần.” cô chớp chớp mắt nói: “Lúc trước anh đã hứa rồi mà.”

anh nháy mắt, nở một nụ cười, tiếp tục dỗ cô: “Vậy để em hôn anh nhé?”

cô do dự một lát rồi đáp: “... Được rồi!”

cô bừa bãi ăn hết hai miếng cà rốt. Vậy mới nói, đây là điểm không tốt khi ở nhà - cô luôn bị ép ăn cà rốt!!! Vì sao trên thế giới này lại có sinh vật tội ác tày trời như cà rốt vậy chứ?!!

Được rồi, cô biết anh luôn đặt sức khoẻ của cô lên đầu nên cô không thoát được nhưng đây là tình thế giữa vợ chồng - một người thích dỗ dành, người còn lại thích được chiều chuộng~

Thời gian ăn sáng ấm áp trôi qua.

Khi quản lý của Tô Uyên - Từ Minh thấy Tô Uyên mở cửa cho mình thì không dấu vết xem xét xung quanh, sau đó thờ phào nhẹ nhõm rồi lấy một xấp kịch bản từ trong cặp táp ra.

“Làm anh sợ gần chết. Hôm nay sếp không ở nhà hả?” anh ta vừa dúi gậy vừa lăm bắm “Cũng may, chắc hôm nay sẽ thành công đây!”

Tô Uyên nghi hoặc hỏi: “A Chắp rất đáng sợ sao?”

Từ Minh đáng thương như nghĩ đến chuyện gì đó, hai hàng nước mắt sắp tuôn ra như suối: “Đĩ nhiên rồi! Em không biết...”

“Hử~ Tôi sao?”

Từ Minh cứng đờ khi nghe giọng nói lạnh lùng quen thuộc vang lên, nhìn về phía Tô Uyên trưng ra vẻ mặt ngây thơ vô tội với vẻ khóc không ra nước mắt.

“Hử? Sao không nói tiếp?”

Từ Minh nhận ra giọng của boss lạnh hơn nên lén lút làm mặt quỷ với Tô Uyên ý bảo: “Phu nhân cứu mạng!”

Tiểu là họ vẫn chưa ăn ý đến mức này, cô do dự một lát rồi hỏi: “anh Từ, anh không sao chứ? Sao mắt anh trắng dã vậy?”

Từ Minh: ... Tim tui đau quá man, tui cần lắng lắng suy nghĩ. anh ta quên mất gà nhà mình đã bị chiều chuộng đến mức không cần suy đoán ẩn ý luôn.

Khoan đã! Người đàn ông mặc tạp dề màu hồng có hình Winnie the Pooh cute này là ai vậy ☹_☹!!!! không phải trước kia boss vẫn còn rất bình thường sao?!

Thấy vậy, anh ta suýt ngã sắp xuống. tóc gáy dựng đứng. Mợ nó, chắc chắn anh ta đã nhìn lầm rồi...

Quả nhiên anh ta vẫn chưa quen được với hình tượng khi boss ở nhà mà!

Tần Chắp ung dung đi đến sofa, ngồi xuống cạnh Tô Uyên. anh ôm lấy vòng eo mềm mại của vợ, dịu dàng hôn cô, sau đó lạnh lùng nhìn sang quản lý góc ghế: “Có việc gì?”

Từ Minh chợt rùng mình khi thấy sự nguy hiểm trong mắt boss: “không, không có việc gì cả!!!” Bà nó, sao mình cứ có cảm giác sẽ bị đuổi việc ngay ngày đầu tiên đi làm nhĩ...

“không có việc gì thì chờ đi.”

Vừa dứt lời, anh đã cầm kịch bản lên xem.

Từ sau khi Tô Uyên nhận được giải Ảnh hậu, kịch bản dành cho cô nhiều không đếm xuể, kịch bản tốt cũng không ít nên anh ta cứ tưởng boss sẽ xem đến hoa mắt, nhưng sự thật chứng minh anh ta đã nghĩ nhiều quá rồi!!!

Thời gian trung bình boss đọc một quyển là hai phút!!!

Khoảng nửa tiếng sau, Tần Chắp đã đọc hết kịch bản. anh cầm một kịch bản trong tay, dịu dàng hỏi ý kiến của vợ rồi quả quyết nói với Từ Minh: “Lấy quyển này đi.”

Từ Minh: ... Hơn hai mươi quyển mà chỉ chọn một là sao?!!

Quản lý Từ Minh sẽ nghỉ hưu sớm tò vè: Oắt dờ hời, vậy cũng được sao!

Sếp Tần thấy vẻ mặt ngơ ngác của Từ Minh thì nói rõ ra: “Sau này không được nhận kịch bản có cảnh giường chiếu, cảnh hôn hay tiếp xúc thân mật.”

Tô Uyên cũng nghiêm túc gật đầu đồng ý.

anh chợt nhớ đến gì đó, ôm chặt vợ mình rồi dúi đầu vào cổ cô, làm nũng nói: “Sau này anh đóng phim tình cảm với em được không~ Nếu không thì anh sẽ ghen mất~”

Dù ngoài đời hay trong phim thì anh cũng không thích cô nhìn ai khác, nhất là khi cô nhìn họ bằng ánh mắt ngập tràn tình yêu dành cho anh.

cô gật đầu, hôn lên đôi mắt đang rử xuống che khuất sự điên cuồng của anh, nghiêm túc nói: “Được.”

cô không suy nghĩ anh có biết đóng phim không, cùng lắm thì không đóng nữa thôi. Dù sao cũng không thiếu kịch bản, nhất định sẽ có một bộ thích hợp với họ.

Đồng thời, vì cô không hiểu cách nhìn của người khác có thể ảnh hưởng gì đến sự nổi tiếng của mình nên không mấy bận tâm. Quan trọng nhất là: không có gì quan trọng bằng anh cả.

Từ Minh không đề phòng đã bị ngược:...

Mợ nó, thì ra boss không biết xấu hổ đến cỡ này! Huhu, tam quan của anh ta vỡ nát rồi!!!

Từ Minh v: Cuối cùng tui cũng biết vì sao Ảnh hậu Tô ít đóng phim rồi! Tim tui đau quá man, chọn kịch bản cũng bị ngược cẩu là sao?!!

Ai cũng biết quản lý cũ của ảnh hậu Tô đã nghỉ dưỡng thai, Từ Minh đã thay thế cho cô ấy nên Weibo của anh ta có rất nhiều fan. Đạo này Tô Uyển không đăng gì mới bên Weibo nên có rất nhiều fan bơi vào bình luận dưới bài này của anh ta!!!

Tôi yêu mèo trắng... Sờ đầu~

Giáo viên:... Sờ đầu~

Nhìn tui nè:... Sờ đầu~ thật đáng thương.

Nữ thần, em yêu chị: Vậy là nữ thần của tui lại âu yếm nữa hả?!! @Tô Uyển Tàn Cháp v.

Cầu độc thân số một: Cứu mạng! Lúc tui nghĩ rằng mình đã có thể dưỡng thương thì hai người lại phải quản lý ra một đòn chí mạng! @Tô Uyển Tàn Cháp v.

Cầu độc thân số hai: Mẹ tui hỏi vì sao tui phải quỳ xuống khi lướt Weibo, tui nói là vì chân chó của tui đã bị ngược (chặt) rồi (#D) @Tô Uyển Tàn Cháp v.

Uyển Uyển vạn tuế:... Chỉ có mình tui chú ý đến việc nữ thần sắp đóng phim điện ảnh mới thôi sao?!!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Ảnh Hậu Ngược Cầu Hằng Ngày* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 3: Đến đoàn làm phim

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Nhạc Dao

Beta: Hikari2088

Boss Tàn: “không muốn cho mấy người nhìn thấy cô ấy chút nào.”

===== **Tui là đường phân cách vào truyện** =====

“Cát!”

Mọi người đứng trong phim trường yên lặng nghĩ thầm: “Lại nữa rồi.”

“Đầu óc của cô bị lừa đá hay sao? cô có biết diễn không đó?! không biết thì rút đi!”

Mỗi một đoàn làm phim đều có mấy người đáng ghét, trùng hợp là đạo diễn vốn nóng tính, nên mới có cảnh như thiên thạch va vào địa cầu bây giờ.

Vì hôm nay Tàn Cháp đi làm nên Tô Uyển dậy rất sớm (*^▽^*).

Khi cô đi vào thì đạo diễn Vương râu xồm đang nóng nảy mắng người, gần đến mức đánh người luôn.

Khuôn mặt của diễn viên đứng giữa sân đồ bưng, trong mắt còn loé lên vẻ không cam lòng. Có lẽ à nghĩ mình che giấu rất tốt nhưng đã quên đây là đoàn làm phim, khó mà qua mặt mọi người với kỹ thuật diễn như vậy được.

Đạo diễn đứng bên cạnh thấy à ta vẫn ngoan cố, giận điên người, vút kịch bản xuống rồi mắng: “Ánh mắt kiểu gì đấy hả?! Ông đây nói sai sao?!...”

Có một người thấy Tô Uyển và trợ lý của cô thì như thấy cứu tinh, vội vàng đẩy đạo diễn.

Đạo diễn Vương liếc anh ta rồi hỏi: “Cái gì?”

Sau khi ông thấy Tô Uyển đi vào thì dần xuống con tức, nhẹ nhàng hỏi: “Tiểu Tô đến rồi đấy à?”

Ông không dám hung dữ với vị ảnh hậu Tô này, dù sao cả giới đều biết chồng của cô ấy “không nói lý” đến cỡ nào. Tuy trước kia ông không tin lắm nhưng mấy ngày nay thấy boss tới thì đã tin sái cổ luôn.

Tô Uyển nhú mày, cảm thấy câu hỏi này hơi kỳ lạ nhưng vẫn nghiêm túc trả lời: “đã tới rồi ạ.”

Đạo diễn Vương cạn lời: “...”

Mọi người: “...Hahaha...”

Nghe vậy, quản lý Từ theo sau suýt ngã sấp mặt. Tuy anh ta biết Ảnh hậu Tô vốn thẳng thắn nhưng không biết là thẳng tính kiểu này (ㄉㄞ__ㄉㄞ). Chẳng phải người bình thường đều biết đây là câu mở đầu khi nói chuyện phiếm sao?

anh ta vội vàng bước nhanh hai bước lên trước: “Ngại quá, chúng tôi đã tới trễ sao? trên đường bị kẹt xe hơi lâu ấy mà.”

thật ra mọi người đều biết họ không tới trễ, trái lại thì đúng hơn. Nếu anh ta đã cho ông một bậc thang thì ông cũng thuận theo: “không muộn đâu, còn sớm lắm...”

Trợ lý của Tô Uyển cũng không bận tâm đến quản lý đang trò chuyện với đạo diễn, cười tươi như hoa phát cháo nóng hỏi cho mọi người, sau đó lại có người chạy đến chào hỏi Tô Uyển.

Mọi người hâm mộ nhìn khuôn mặt bình tĩnh của đạo diễn, âm thầm cảm thán: “Quả không hổ danh là quản lý át chủ bài của công ty mà.”

Tâm trạng của đạo diễn đã tốt hơn, nhẹ nhàng liếc qua nữ diễn viên đứng đằng kia, vô cảm nói: “đi xuống đi, nhớ phải suy nghĩ cho thật kỹ về lỗi lầm hôm nay!” Sau đó, ông tiếp tục quay phim

Đạo diễn Vương thường xuyên tạo ra những bộ phim xuất sắc, bộ phim điện ảnh “Thiên hạ” lần này càng vượt trội hơn nữa. Nghe tên là đã biết phim có liên quan đến tranh giành thiên hạ rồi.

Nàng là công chúa nhưng vì sinh ra ở thời đấy, nàng phải cầm vũ khí chinh chiến sa trường, bảo vệ quốc gia. Nàng yêu một chàng trai cũng là thiên chi kiêu tử*, họ lại phải đấu với nhau khi gặp mặt đối phương trên chiến trường

***Thiên chi kiêu tử: Con cưng của trời, đại ý là để đạt được thành tựu nổi bật hoặc giỏi hơn người thường.**

“Xong rồi, em thấy sao?” Thợ trang điểm của cô quỳn rũ hỏi, giỡn thân mình.

Cảnh này là lúc công chúa và tướng quân nước địch đau khổ tạm biệt nhau, cũng là cảnh duy nhất mà công chúa nhảy múa. Tô Uyển nhìn mình trong gương, suy nghĩ một lát rồi nói: “Vẽ thêm một bông hoa điền* đi.”

***Hoa điền: Là mấy cái bông như này trên trán phụ nữ ấy.**

Jack trầm ngâm một lát, đôi mắt sáng lên, tỉ mỉ vẽ một đóa hoa mai quỳn rũ trên trán cô, nhìn xong rồi cảm thán nói: “!”

“Sao vậy anh Triệu?”

Diễn viên đang nói chuyện không biết vì sao Triệu Thân đột nhiên thất thần, quơ tay trước mặt anh, sau đó nhìn theo ánh mắt của anh mới thấy Tô Uyển mặc đồ đỏ rực.

Xiêm y đỏ rực làm bông lông ai, lông mày khí khái nhưng vẫn không mất đi vẻ mềm mại, tuyệt sắc khuynh thành. Cậu đã gặp rất nhiều mỹ nữ nhưng bây giờ vẫn cảm thấy bị hấp dẫn bởi cô.

Đạo diễn Vương ho một tiếng rồi nói: “Nhìn gì mà nhìn, bắt đầu khởi công thôi!” Mọi người vội vàng hoàn hồn, Triệu Thân cười đáp: “Chu chớ, tôi nhìn đến ngẩn người luôn này.” Đạo diễn nắc nheo mắt vài câu, bầu không khí lại sôi nổi trở lại.

Lúc bình thường đùa giỡn vậy thôi chứ bắt đầu quay phim thì nhân vật chính phải nghiêm túc quay phim. Rốt cuộc thì tuyến tình cảm giữa nhân vật chính của nguyên bộ phim phải dựa vào đoạn này ấy chứ.

*một khúc đàn thập tứ vì ai hát

Vì ai mà vẽ trên trán nửa đóa hoa mai để trang điểm

Ta phí hoài suy nghĩ để đoán tâm ý nàng

Dùng sắc mực năm xưa vẽ bộ dáng nàng

Để lưu lại từng chút dâng hương

...

*Bài này là Muội ở bờ sông rửa cúc ngải - Hà Đồ. **Link bài hát:** <https://www.youtube.com/watch?v=AfFCt4HD4jU>.

Nàng là Trưởng công chúa của triều nhà Vân, hẳn là Đại tướng quân của địch quốc. Họ đều biết đối phương yêu mình nhưng đồng thời cũng biết họ không thể yêu nhau.

Sau khi đàm phán thất bại, hấn về nước, họ sẽ không gặp nhau được nữa.

Giữa họ là quốc gia, là hàng ngàn hàng vạn tro cốt của tướng sĩ trên chiến trường. đã đến nước này, họ đã không thể dừng lại được nữa rồi. Đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng nàng múa cho hánxem

Đôi mắt đen thẳm của nam nhân bão táp nhìn thẳng vào nàng. Tay áo của nàng khẽ khàng lay động, đôi mắt long lanh tựa nước hồ thu, đôi tay trắng nõn như ngọc, vòng eo mảnh khảnh tựa ngọc tuyền, tấm lụa mỏng màu đỏ khẽ phát phới. Nàng dùng toàn bộ điệu múa để trút hết nỗi buồn khi biệt ly lẫn tình cảm quyến luyến giữa họ.

Nàng càng múa càng nhanh khi nghĩ đến chuyện cũ của họ: Gặp nhau trên chiến trường, kỳ phùng địch thủ thường thức nhau, sau lại gặp nạn ở trên núi tuyết, dò xét lẫn nhau, cuối cùng lại thành nảy sinh tình cảm.

Múa xong, nàng dừng lại, nhìn nam nhân trầm mặc uống say, nhắc một vò rượu lên: “Chúc tướng quân ngày sau bình an yên vui.” Lệ trào ra khoe mí, sau đó nàng nhịn xuống, hít sâu một hơi rồi nói: “Núi cao sông dài, chỉ nguyện sau này chúng ta sẽ không gặp lại nhau nữa!”

Vò rượu và nước mắt trượt xuống, khiến nàng không phân biệt được đâu là rượu đâu là nước mắt cả. Nàng ráng mở to mắt, nhìn thoáng qua người mình yêu lần cuối, vừa thông thả vừa quyết tuyệt rời khỏi đại điện, cũng đi ra khỏi đôi chàng.

hấn sẽ không giữ nàng lại, nàng cũng sẽ không níu kéo hấn. Từ đây về sau, nàng chỉ là Trưởng công chúa, mà không phải là Cố Lệ Phương. Khi họ gặp nhau trên sa trường, không phải ta chết thì người mất mạng.

một khúc đàn thập tứ vì ai hát

Vì ai mà vẽ trên trán nửa đoá hoa mai để trang điểm

Từ nay, đã không còn ai để nàng trang điểm với đoá hoa mai nữa rồi. .

“Cắt!”

Dương Lệ Lệ và trợ lý sứt sứt mũi, tay cô ấy nắm chặt lấy tay áo của trợ lý, yên lặng rơi lệ xem mỗi tình cảm động này cho đến khi đạo diễn hô “cắt” mới hoàn hồn. Sau đó, cô ta chợt cảm thấy không ổn tạo nào, khoe miệng run rẩy, lảng lảng che mặt mình.

Lúc này, Tô Uyển đã bị người đàn ông bước nhanh về phía cô quấn chặt từ đầu đến chân. cô nhón chân, hôn lên khuôn mặt đang căng cứng của Tần Cháp: “anh xong việc rồi hả?” A Cháp nhà mình chợt căng mặt cũng rất đẹp trai! cô nhịn không được lại hôn một cái, ừ, siêu cấp đẹp trai luôn!

Khuôn mặt lạnh lùng của Tần Cháp dịu xuống khi thấy ánh mắt rực rỡ phát sáng của cô đang nhìn chăm chăm mình. anh dần xuống sự biến thái chực chờ, trả lời cô rồi nhẹ nhàng lau mặt cho cô. anh ôm lấy cô, vùi đầu vào cổ cô, ngửi mùi hương của cô.

cô chỉ có thể là của anh!

anh hôn cô có mấy cái, rũ nát xuống che đi sự bạo ngược trong đôi mắt, rầu rĩ nói: “Hừ, bọn họ gặp may đấy!” thật sự muốn móc hết mắt của họ ra vì đã dám nhìn Uyển Uyển xinh đẹp như vậy. “Em phải bồi thường cho anh.”

Lúc Dương Lệ Lệ bỏ tay xuống vừa hay nhìn thấy hai người họ ôm nhau giữa sân, Tô Uyển nắm lấy tai boss, boss hồn nhiên đưa tai mình đến tay cô. cô ta rên một tiếng, mọ nó, vì sao luôn cảm thấy thế giới này tràn đầy ác ý với mình vậy!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Ảnh Hậu Ngược Cầu Hằng Ngày* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Lại tiếp tục ngược cầu ở công ty

Edit: Nhạc Dao

Beta: Hikari2088

“Dậy thôi nào bảo bối~”

Trong lúc Tô Uyển mơ mơ màng màng thì cảm giác được mình không thờ được, đôi môi đỏ khẽ mở, sau đó bị một đầu lưỡi thừa dịp chui vào, quấy rối một hồi lâu mới tha cho cô. Thứ đầu tiên đập vào mắt cô khi mở mắt là sợi chỉ ái muội giữa đôi môi họ.

cô ngửi thấy mùi cháo từ trong bếp, hôn Tần Cháp, đôi mắt sáng rực nói: “Cháo khoai mỡ?!”

Tần Cháp bế thân thể mềm mại của cô lên, chậm rãi mặc quần cho cô, còn về phần anh đã ăn bao nhiêu đậu hủ của cô thì đây sẽ là bí mật mãi mãi bị chôn vùi.

Tô Uyển ngáp một cái, vui vẻ cười khi nhìn anh giúp mình mặc quần áo xong lại lấy lược cẩn thận chải tóc cho cô.

Rất nhiều người nói hoàn toàn ý lại một người không tốt nhưng Tô Uyển lại nghĩ, đó là do họ chưa gặp được một người như Tần Cháp thôi. cô nguyện ý ý vào anh, dù sau này có lười chấy thây thì đã sao? Dù cô lười vậy thì Tần Cháp vẫn sẽ cưng chiều cô. không phải bị một người chiều chuộng đến mức lười biếng cũng là một chuyện hạnh phúc đấy ư?

“Trợ lý Tôn, tâm trạng của ông chủ thế nào?” Trợ lý Tôn đang chăm chỉ giải quyết công việc thì thấy một thanh niên lấm la lấm lét thò đầu ra, nhỏ giọng hỏi.

Sao tự nhiên phải lên la lên kút chi vậy ba? Chẳng lẽ đầu năm nay chỉ còn mỗi mình tui bình thường thôi sao? Tôn Đặc đẩy kính lên, chợt cảm thấy mình cô đơn quá!

“Tự cầu phúc đi.”

Ha ha, bộ cậu không biết tôi sẽ nói vậy sao? *mim cười*

Liên Nhị lo âu gãi đầu, không phải chứ? không phải hôm nay chị dâu đến sao?

thật ra cậu rất thân với Tần Cháp, dù chỉ là đơn phương nhưng họ vẫn biết nhau, đôi khi cũng sẽ nói chuyện phiếm vài câu. Dù vậy nhưng cậu vẫn sợ Tần Cháp lắm luôn...

Haiz, nghe mẹ kể là hồi bé, chỉ cần mẹ nhắc đến Tần Cháp khi cậu không nghe lời thì cậu sẽ ngoan như cún luôn ấy *đau khổ nhìn trời*.

không biết vì sao từ bé cậu đã rất sợ Tần Cháp, càng lớn cậu càng sợ vì thấy anh lạnh nhạt hơn, vẫn cảm thấy đáng về u ám hồi bé của Tần Cháp vẫn đỡ hơn (^_^)!

“A di đà Phật Phật tổ phù hộ, Ngọc Hoàng đại đế Vương Mẫu nương nương ở trên cao có linh...”

Trực giác của Liên Nhị nói rằng sẽ có chuyện không may xảy ra, cậu hít sâu một hơi, nhẹ nhàng gõ cửa.

Trợ Lý Tôn trùng hợp nghe thấy cậu ta lải nhải: “...”

“Vào đi!”

Cậu vội vàng đẩy cửa vào, lòng cậu càng bất an hơn khi thấy boss rất lâu vẫn chưa nói lời nào, tóc gáy dựng đứng cả lên...

Trong căn phòng rộng lớn chỉ còn lại tiếng “rộp rộp rộp”. Ừ, rộp rộp...

Khoan đã, tiếng rộp rộp là gì vậy?

Cậu lén lút ngẩng đầu, hai hàng lệ gần như tuôn thành dòng.

Mợ nó, bảo sao boss không để ý đến mình! Boss, anh có thể bớt bớt lại được không? Mắt anh sắp bắn ra lửa luôn rồi kia!

Em sắp bị ngược đến xỉu luôn, vậy mà hai người cứ ngược cẩu độc thân là em đây hoài (´^`°)!

Bình thường boss hay nghiêm chỉnh làm việc trên bàn nay lại lười biếng ngồi trên sofa cách đó không xa. Trước mặt anh là văn kiện đã được chỉnh sửa lại nhưng bây giờ chủ nhân của chúng nó không rảnh để tâm đến.

anh vuốt tóc cô gái bên cạnh, đôi mắt cứ dính chặt lấy cô như kẹo cao su!

Hu hu hu, cậu cũng muốn làm việc như này!

Có lẽ là do ánh mắt của cậu quá rõ ràng nên đã khiến Tần Cháp ngẩng đầu lên, nhìn theo hướng mắt cậu đang nhìn.

Sau khi anh nhìn thì phát hiện cậu ta lại dám nhìn bảo bối của mình!

anh nheo mắt rồi nói: “Số liệu trong văn kiện này quá cầu thả, dự đoán không hợp lý, còn nữa,... Về phòng làm lại cho tôi, ngày mai tôi muốn nhìn thấy kết quả!”

Hu hu hu, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Liên Nhị xui xẻo, không biết mình đã gì sai khóc không ra nước mắt, há hốc mồm thảm nghĩ: Cứu mạng, đêm nay lại không được ngủ rồi...

Giải thưởng Mỗi ngày đều phải tặng ca thuộc về tui

Sếp tui lật mặt nhanh như bánh tráng

Cục cưng đau lòng quá

Cảm thấy cuộc đời thật bị kịch

Khi cửa đóng lại, Tô Uyển không chút hoảng sợ khi bỗng dưng bị anh bế lên đùi anh, tình bơ tìm góc độ thoải mái để tựa vào anh.

“Sao vậy?”

Tần Cháp há miệng ăn miếng trái cây bên mép, hôn lên vành tai tinh xảo của vợ yêu: “Luôn có người nhìn em (´^`~).”

anh nghiêng răng, rầu rĩ như trẻ con giận dỗi, đôi mắt lại loé lên ánh sáng nguy hiểm: “Em là của anh.”

“Ừ, em chỉ thuộc về anh.”

Boss Tần thoải mái khi thấy vợ vừa tập trung xem phim vừa vô thức đáp lại mình. không phải mọi người đều nói lời nói lúc vô ý mới là thật lòng sao?

Dù anh có hơi buồn bực khi vợ chỉ nhìn chăm chú vào điện thoại chứ không nhìn mình... Hay là vứt luôn điện thoại nhĩ?...

một lát sau, Tô Uyển buồn bực nghĩ sói xám vẫn chưa ăn được thịt dê khi bài hát cuối phim Cừu vui vẻ và Sói xám vang lên, báo hiệu một tập đã kết thúc. cô nói: “A Cháp, Sói xám lại bay lên trời nữa rồi!”

“Hử?” Tần Cháp u ám nhìn di động ở trong tay. Gần đây bảo bối rất thích Cừu vui vẻ và Sói xám. anh nói tiếp: “Bảo bối thích Sói xám hay Cừu vui vẻ hơn?” Trọng điểm ở đây là sói hay cừu đây nhé.

Tô Uyển buồn bã cúi đầu vào lòng anh: “Sói xám(ㄐㄣˊ ^ ㄣˊ).” Ngừng một lát rồi nói tiếp: “Nó rất giống A Cháp.”

Bàn tay vuốt tóc cô chợt khựng lại, sự điên cuồng trong mắt liền biến mất, sau đó lại nghe người con gái trong lòng nói: “Nhưng không đẹp trai bằng A Cháp, cũng không giỏi bằng anh!”

“Cừu vui về không có A Cháp giống em, không ai có A Cháp như em cả~”

Cứ như vậy, anh đã được cô vợ đáng yêu của mình vuốt lông cho, giống như một con hổ tàn bạo để lộ cái bụng trắng nõn trước mặt người mình tin tưởng nhất vậy.

Khuôn mặt anh dịu xuống, dịu dàng cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng, cái lưỡi lại hoàn toàn trái ngược với hành động này của anh, vừa bá đạo vừa hung hăng hút hết chất lỏng ngọt ngào của cô gái trong lòng.

“A... Thả... A...” Tô Uyên bị anh hôn suýt tắt thở, đến khi cô néo tai anh thì anh mới buông cô ra. Lúc này, chân cô mềm nhũn, đầu lưỡi tê dại.

Tần Cháp lưu luyến rời khỏi môi cô. Trong lòng anh chợt được lấp đầy khi thấy hai mắt cô long lanh, đôi môi đỏ ướm át, hai tay nắm chặt quần áo trước ngực anh, vừa tin nhiệm vừa ý lại tựa vào lòng anh...

anh bế cô vào phòng nghỉ, hôn lên từng tấc da của cô: “Chỗ này, chỗ này, còn có chỗ này đều là của anh, tất cả đều là của anh...”

Tô Uyên: “...”

“Khoan đã, chúng mình đã đồng ý sẽ đổi tư thế khác rồi mà...”

Vì vậy, nhân viên tan ca trễ đã được chứng kiến boss ôm phụ nhân bước nhanh ra khỏi thang máy, cẩn thận ngồi trong xe, giống như trong lòng anh là toàn bộ thế giới vậy.

Nhân viên: “...”

Tui sẽ ăn chén thức ăn dành cho chó này

Mỗi ngày đều bị ngược

Cảm thấy như mình đã bị thương tổn gấp ngàn lần

Sao cầu độc thân chịu nổi đây trời

Ngày nào cũng muốn ly hôn với ông xã

Còn nữa, ai dám nói tình cảm giữa Ảnh hậu Tô và ông chủ không tốt vậy hả?! Mợ nó, có giỏi thì đứng ra đây, tui tui đảm bảo sẽ không đánh chết đâu!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Ảnh Hậu Ngược Cầu Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Con mèo này xấu như vậy

Edit: Nhạc Dao

Beta: Hikari2088

“A Cháp, anh dẫn em đi mua một con mèo được không?” Tô Uyên chạy từ trên lầu xuống, nhào vào lòng của Tần Cháp đang đọc kịch bản.

Sắc mặt của Tần Cháp vẫn như thường, tay ôm chặt lấy eo cô, sửa lại tóc tai cho vợ rồi bình tĩnh hỏi: “Sao đột nhiên em muốn mua mèo vậy?”

“anh không thấy mèo con rất đáng yêu sao?”

Tần Cháp: anh không hề cảm thấy như vậy → _ →

“không phải nuôi mèo rất phiền toái sao? Còn nữa, em rất thích sạch sẽ mà?”

“không sao đâu, mèo bây giờ rất thông minh!”

“... Mèo sẽ cào lung tung”

“Có thể mua đồ cào móng mà~” Tô Uyên kỳ lạ nhìn Tần Cháp vẫn bình thường: “A Cháp, có phải anh không thích mèo không?”

Vì anh không thích bất kỳ thứ gì trừ họ cả nên chỉ lẳng lặng che giấu ánh mắt điên cuồng của mình: “... không, bảo bố thích mèo gì nè?”

Tô Uyên vui vẻ hôn lên mặt chồng yêu: “A Cháp tốt nhất~ Lát nữa chúng mình tự đi mua một con mèo Ragdoll đáng yêu đi~”

Khi cô quay đầu, chuẩn bị lên lầu để thay quần áo thì mới phát hiện quản lý của mình đang đau khổ đứng trong phòng khách.

cô ngạc nhiên hỏi: “anh Từ?! Sao anh lại ở đây vậy?!”

“Oimeoi, anh đây vẫn luôn đứng ở đây mà! Với em thì anh chỉ là phông nền thôi sao?! Lẽ nào nãy giờ em không nhìn thấy anh sao?!”

“... Chẳng lẽ sự tồn tại của anh thấp vậy sao?”

“Đúng là rất thấp!”

Tô Uyên nghĩ một chút rồi thành khẩn nói: “anh Từ, bình thường anh nhớ ăn nhiều một chút, trước khi ăn nên ăn nhiều chanh hơn.”

Từ Minh cạ lời...

Trong đầu Từ Minh như có một vạn con alpaca* chạy qua khi thấy vẻ mặt thành khẩn của Tô Uyên... Mỗi ngày đều bị hai người show ân ái còn chưa đủ chua hay sao mà còn nói ông đây phải ăn thêm chanh làm quái gì?!!

***Alpaca: hay còn gọi là thảo nê mã, ý chỉ cạ lời.**

Còn nữa, Ảnh hậu Tô có biết người đàn ông của em bệnh và tình nặng đến cỡ nào không? Xin em đừng gọi anh là anh mà...

Boss đừng tưởng công việc này lương cao nên tôi không dám từ chức nhé! Nếu anh còn trừng tôi nữa thì có tin là tôi sẽ... Đúng là tôi không dám từ chức thật ԾԾrz

“Chào mừng quý khách.”

Dương Dương là bà chủ của cửa hàng thú cưng “Nghỉ gia”. Từ nhỏ cô đã thích mấy động vật nhỏ, sau khi tốt nghiệp đại học cũng không đi làm. Vì nhà cô ấy khá giàu nên họ cho cô ấy chút tiền để mở cửa hàng thú cưng, mấy năm nay cũng đã phát lên.

Vì một số lý do mà hôm nay cô ấy định đóng cửa vào chạng vạng, sau đó thì nghe thấy có người đẩy cửa vào.

Dương Dương vừa mới ngẩng đầu lên thì thấy hai người đàn ông mặc âu phục như bảo vệ đẩy cửa ra. đi sau họ là một người đàn ông lạnh lùng tay trong tay với người phụ nữ đi bên cạnh.

một anh chàng cao to nghiêm túc đi về phía cô khiến cô hoảng sợ, theo phản xạ cúi đầu xuống cho đến khi nghe thấy giọng nói êm tai của người phụ nữ: “Đừng sợ.”

“Ôi thần linh ơi, đây là giọng của nữ thần của con mà!!”! Dương Dương hét lên trong lòng.

cô ngẩng đầu, cười e thẹn hỏi: “Nữ... Ảnh hậu Tô thích mèo kiểu nào?” A a a a a!!! Nữ thần cười với tôi kìa!!! Cứu mạng!!! Cục cưng sắp ngất rồi!!!

Tô Uyên nghe thấy cô hỏi cũng nghiêm túc đáp: “Ở đây có mèo Ragdoll không?”

“... Có!” A a a a a nữ thần nghiêm túc đáng yêu quá! Mẹ ơi, con sắp chết dưới sự đáng yêu của nữ thần rồi!! Chỉ cần là nữ thần muốn thì dù nơi đây không có loại mèo này thì cũng phải có!

Tô Uyên rất vui khi nghe được câu trả lời, hưng phấn hân lên mặt Tần Cháp: “A Cháp, em sắp có mèo Ragdoll rồi!”

Tần Cháp ôm chặt cô, miệng nở một nụ cười cung chiêu hân lên trán cô, đôi mắt lại tàn nhẫn nhìn về phía người đàn ông đứng trong góc.

Sắc mặt của bảo vệ đứng trong góc cứng đờ khi cảm nhận được ánh mắt của boss, bất an rụt chân, cả người lùi về trong góc. (TT___TT) Xin ông chủ hãy tin tưởng tôi! thật sự tôi đã mua hết mèo Ragdoll trong cửa hàng này rồi mà!

A a a a a a! Nữ thần của tôi đẹp quá!!! Người đàn ông của nữ thần cũng đẹp trai quá!!! A a a a hành động của họ đáng yêu quá!!!

Nữ thần ký tên tặng mình~ Nhìn nữ thần ký tên cũng rất dễ thương!!! Dương Dương say mê ôm chặt lấy chữ ký của nữ thần.

Muốn sinh khi con cho nữ thần

Nữ thần quá đáng yêu

Mợ nó, vậy mà còn có người dám nói tình cảm giữa họ chỉ là lãng xê! Bộ bọn họ đều bị mù hết rồi sao?!

Mà nghĩ lại cũng rất kỳ lạ, sao hôm nay mèo Ragdoll bán chạy hơn bình thường vậy nhỉ? Tuy lòng nghĩ vậy nhưng chỉ trong chớp mắt, cô ấy liền vứt suy nghĩ này ra sau đầu, tiếp tục say mê nữ thần.

Bạn tốt dặn mấy trăm lần muốn được một con mèo Ragdoll:...

Bảo vệ mệt như cún:...

Boss ngăn phòng vạn phòng nhưng vẫn không thành:...

Mèo con xinh đẹp (Bạn tốt: 5555... Tớ đã dặn mấy trăm lần là tớ muốn... Con mèo xinh đẹp nhất rồi mà) cuộn tròn như một cục bông, ngoan ngoãn nằm trong ổ, lâu lâu lại kêu “meo” khiến cho lòng người mềm nhũn.

Ít nhất tim Tô Uyên đã bị nó bắt làm tù binh.

Đôi mắt Tần Cháp càng sâu thẳm khi thấy Tô Uyên không nhìn đến mình mà chỉ đi tới đi lui trong phòng chơi với mấy món đồ chơi dành cho mèo. đã trôi qua 23 phút 42 giây rồi! Uyên Uyên đã không nhìn anh23 phút rồi!

anh không thể nhìn được nữa, giữ chặt tay cô rồi ôm cô vào lòng. anh hôn lên môi cô, bá đạo chiếm lấy từng khoảng không gian trong miệng cô cho đến khi chạm đến cổ họng của cô mới dừng lại.

Họ hôn nhau đến khi cô không thở nổi nữa, anh lưu luyến rời khỏi, mút vành tai tinh xảo của vợ, khuôn mặt vô cảm nhưng túi thân hỏi: “Bảo bối, em không nhìn anh 23 phút rồi... Có phải em không yêu anh nữa không...”

“Em chỉ yêu mình anh!” cô ôm mặt anh, nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt anh rồi nói.

Tần Cháp cười tủm tỉm nhìn mèo con đang nhìn họ chăm chăm với vẻ sâu xa.

Mèo con: ... Mẹ nó, dù người nhìn chăm chăm lắm thì lắm cũng không hiểu được đâu~

Nhưng niềm vui của Tần Cháp chưa được bao lâu thì đã bị dập tắt. Đến giờ ăn tối, anh lại muốn giết mèo. Còn nguyên nhân ấy hả? Vì hôm nay, bảo bối luôn được anh ôm vào lòng, vừa dụ dỗ cô ăn cơm vừa hôn anh vài cái đã tự ăn hết cả rớt!

Đều do con mèo xấu xí kia mà phúc lợi ôm ấp hôn hít nâng cô lên mỗi ngày đã không còn!

Đôi mắt Tần Cháp lạnh lẽo: “Bảo bối, vì con mèo này xấu như vậy nên hay để mấy ngày nữa anh mua cho em con mèo xinh đẹp hơn nhé?”

Tô Uyển đang nhìn chăm chăm bé mèo xoay đầu lại: “Lượng Lượng rất xinh đẹp mà!”

“Lượng Lượng? Em đặt tên cho nó sao?”

“Vâng, có phải rất êm tai không?”

Tần Cháp không kiên định khi thấy ánh mắt sáng ngời của cô, nuốt xuống lời “rất nam tính”, ngoài miệng lại nói: “Để nghe.” Hắc khí xung quanh gần như không thể khống chế: “Nhưng đã đến giờ ngủ rồi bảo bối!”

“Đúng ha.” Tô Uyển vỗ tay: “đã nói là hôm nay sẽ cho em ở trên rồi đó!”

Uyển Uyển đáng yêu quá đi!

Vào lúc nửa đêm, Tần Cháp vừa vuốt ve mái tóc mượt mà của vợ vừa cầm đi động lên.

Vì làm bảo vệ nên bảo vệ số một ngủ không sâu. Khi anh ta tỉnh dậy thì thấy một phòng đầy mèo, lông tơ dựng đứng cả lên...

Tiếng kêu của mèo cứ liên tục vang lên khiến anh ta không tài nào chọn mắt được, khó khăn lắm mới thiu thiu thì bị mèo con cào cho tỉnh luôn, lông mèo dính đầy miệng anh ta nhìn điện thoại, rồi lại nhìn con mèo đang bò trong phòng: “...”

Xin hãy cho tôi một lọ thuốc trợ tim cấp tốc đi!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Ảnh Hậu Ngược Cầu Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Có bệnh thì phải trị

Edit: Nhạc Dao

Beta: Hikari2088

Sáng sớm hôm nay, Tô Uyển đang mơ màng thì nghe được có người dịu dàng gọi mình dậy, nhưng vì tối qua cô ngủ quá trễ nên giờ mắt cô cứ díp chặt lại, không tài nào mở ra nổi.

Cuối cùng cô cũng không ngăn cản được con buồn ngủ, mơ màng nghĩ đến một chuyện trước khi thiếp đi: “Sao giọng nói dịu dàng như vậy có thể thức mình dậy được chứ?”

Tần Cháp bất đắc dĩ nhìn vợ yêu trở mình, vùi đầu vào gối lẩm bầm gì đấy rồi ngủ tiếp. anh chợt cảm thấy hối hận vì tối hôm qua đã làm kịch liệt như vậy, nhưng Uyển Uyển như ma túy của anh vậy, chỉ cần thử một lần là sẽ nghiện nên bây giờ lần nào anh đụng vào cô là không thể kiềm chế được, làm sao cũng không thoả mãn, chỉ biết chiếm hữu cô.

anh buồn cười giúp vợ yêu trở mình, cung chiêu hôn lên trán cô. Xem ra, hôm nay chỉ có mình anh đi công ty rồi.

Tô Uyển tỉnh lại là vì tiếng đi Vương gõ cửa: “cô chủ, đã đến giờ dậy rồi!”

Di Vương là người bên nhà chính, khi cô và Tần Cháp dọn ra khỏi nhà thì mẹ Tần đã nhờ bà chăm sóc họ. Vì Tần Cháp không thích có người ở cạnh họ nên bà và bảo vệ đều ở cạnh gian nhà chính, chỉ khi nào cậu chủ không ở đây, ngoại trừ phòng ngủ chính, thư phòng và phòng tắm thì bà mới quét dọn phòng ốc.

“Con không muốn dậy đâu...”

“cô chủ, cậu chủ dặn cô phải ăn sáng trước 10 giờ, sau đó thì cô có thể ngủ tiếp.”

Tô Uyển miễn cưỡng mở mắt ra. Được rồi, cô biết anh rất chú ý đến sức khỏe của cô.

trên người cô vẫn còn mặc đồ ngủ khi ăn, lúc xong thì chỉ mới 10 giờ rưỡi nên cô chuẩn bị đi ngủ tiếp thì có người gõ cửa, di Vương đi mở cửa cho một quý bà trung niên và một người phụ nữ đi vào.

Quý bà kia giữ gìn nhan sắc rất tốt, không những gần như không đoán ra được tuổi thật của bà mà nhìn bà còn quyến rũ hơn hẳn.

“Mẹ!”

Tô Uyển cũng không quá kích chạy tới, chỉ vui vẻ cười với mẹ Tần, tò mò nhìn người phụ nữ bên cạnh bà.

cô ta rất xinh đẹp, áo đầm màu đỏ tôn lên dáng người nóng bỏng và làn da trắng nõn, miệng thì cười nhưng giữa hai lông mày lại lộ rõ vẻ kiêu căng.

Tần phu nhân đã quá quen với hành động chào hỏi của Tô Uyển nên không phản ứng gì cả, tự ngồi lên sofa.

Trái lại, người phụ nữ bên cạnh lại rất ngạc nhiên về chuyện này. Á há hốc mồm, vờ như hỏi: “Hình như cô Tô làm vậy không tốt lắm đâu?”

Tô Uyển chưa kịp nói thì Tần phu nhân đã cười đáp: “Nhà của chúng tôi đều không khách sáo với người nhà vậy đấy.” Ý là nhà chúng tôi không rườm rà, bốn phu nhân còn chưa nói gì thì người ngoài như cô xía vào chi há?!

Dù con dâu hơi ngốc nhưng được cái chân thành, tốt hơn loại người luôn cười giả tạo nhiều lắm. Và lại, dù cho con dâu của bốn phu nhân ngốc thì cũng không cho người ngoài như cô bắt nạt đâu.

Mặt cô Triệu cứng đờ, sau đó cười cười như thể chưa có chuyện gì xảy ra, nói sang chuyện khác: “cô Tô mới dậy sao? Dậy trễ vậy không tốt cho sức khỏe đâu.”

Tần phu nhân bội phục với tố chất tâm lý của cô Triệu này, rồi lại nhìn cô con dâu ngốc nghếch ý bảo hãy học hỏi nhiều hơn!

Tô Uyển không hiểu ánh mắt của mẹ Tần nên nhìn bà, sẵn tiện suy nghĩ câu hỏi của cô Triệu: “Còn sớm, A Cháp nói tôi nên ngủ tiếp.” A Cháp nói thì chắc chắn là đúng!

Tần phu nhân nhin cười, chậm rãi uống trà do di Vương mới bưng lên.

Nghe vậy, sắc mặt của cô Triệu liền thay đổi. cô ta đang khoe khang đấy há?!

Tô Uyển thấy sắc mặt của cô Triệu này đổi màu liên tục, không nói lời nào thì cảm thấy hình như cô ta đang bị bệnh. Chỉ có điều A Cháp đã nói, loại người này không biết bản thân có bệnh, nếu cô gặp phải thì phải tốt bụng nói cho họ nghe!

Tuy cô không biết vì sao cô ta không thích mình nhưng vẫn tốt bụng muốn nói cho cô ta nghe sự thật. cô nghĩ ngại rồi lo lắng nhìn cô ả: “cô Triệu, có phải cô không được thoải mái không?”

“Cái gì?” cô đang mĩa mai tôi đấy há?

“cô Triệu, cô đừng tùy hứng, có bệnh thì phải trị, đừng vì sợ bác sĩ mà giấu bệnh!”

“Tôi không...”

“không sao, A Cháp có nhiều tiền lắm, giờ tôi có thể cho cô mượn trước. Có bệnh thì phải trị!”

Triệu Lệ Hoa u ám nhìn Tô Uyển đang chân thành lấy tiền ra nhét vào lòng mình, sau đó thoả mãn như thể đã làm được một việc lớn, lấy điện thoại rồi đánh gì đó, mà Tần phu nhân chỉ mỉm cười nhìn cô ta.

Ả như mất đi lý trí, nhất định là người đàn bà này có tình khoe khoang trước mặt mình, cố ý mĩa mai mình, nhưng vì sao những người này vẫn che chở cô ta?

thật ra Tô Uyển hoàn toàn không để ả vào mắt, sau khi phát giác mình đã làm được một việc tốt thì vui vẻ đi khoe với chồng yêu~

Sau khi cô đánh chữ xong thì mới phát hiện cô Triệu vẫn chưa đi khám bệnh, lo lắng hỏi: “Sao cô còn chưa đi? Còn chuyện gì nữa không?”

Sắc mặt của ả lại u ám, cô ta thẳng thừng đuổi mình ra là vì sợ mình sẽ gặp được Tần Cháp sao? Đúng là trưa nào Tần Cháp cũng về chơi với Tô Uyển nhưng cô vốn không hề nghĩ đến chuyện này.

Triệu Lệ Hoa nhìn Tần phu nhân, thấy bà cũng tò mò nhìn mình thì biết mình không thể kéo dài thời gian được nữa, đành phải lấy một thiệp mời ra từ trong túi xách: “Đây là thiệp mời sinh nhật của tôi, hy vọng cô Tô và Tần nhị thiếu sẽ nể mặt tôi mà tham dự.”

Tô Uyển không hiểu, không phải mấy bữa tiệc như vậy chỉ dành cho người quen thôi sao? Ngay cả sinh nhật của ba cô cũng chưa chắc mời được A Cháp, sao cô Triệu này lại tự tin sẽ mời được họ vậy?

“Nhưng tôi không biết cô mà, sao tôi phải tham dự sinh nhật của cô chứ?”

“cô Tô không nể mặt tôi sao?”

Tô Uyển cảm thấy rất kỳ lạ: “cô là ả? Sao tôi phải nể mặt cô?”

Dù cô Triệu có bệnh nhưng cô không thích và không muốn nói chuyện người phụ nữ kỳ quặc này nữa. cô nghĩ ngại rồi nói với bảo vệ xuất hiện từ khi nào: “Dẫn cô ta ra ngoài, sẵn tiện gọi bác sĩ tâm lý cho cô ta luôn.”

Tuy Triệu Lệ Hoa tức điên nhưng vẫn không la hét um sùm, miễn cưỡng giữ vững hình tượng của mình. Lý do cũng rất đơn giản: một là vì cô ta biết tiểu thư danh giá làm loạn thì sẽ mất mặt đến nhường nào, hai là vì tự biết bản thân không thắng nổi bảo vệ, cuối cùng là biết mình tự đi tốt hơn là bị kéo ra ngoài. Á tiện nhân này, đến khi Tần Cháp yêu cô ta thì nhất định sẽ không tha cho ả!

Tần phu nhân chỉ nhìn con dâu của mình giải quyết tình địch, chứ không nói gì cả. Trái lại, bà còn rất vui mừng khi thấy con dâu đã thông minh hơn khi thấy Triệu Lệ Hoa tức điên lên.

Thứ ngu xuẩn không biết trời cao đất rộng này, có được vài ba người theo đuổi liền tưởng Trái Đất xoay quanh mình, đã vậy còn dám mơ tưởng đến con trai của bà nữa cơ đấy! Nhà họ Triệu đúng là càng ngày càng xuống dốc mà.

thật ra không phải Triệu Lệ Hoa ngu xuẩn mà vì trên đời này luôn có những người không tin vào chuyện sẽ có người đàn ông nào một lòng một dạ, lại càng không tin có đàn ông nào sẽ từ chối khi có phụ nữ xinh đẹp đáng đến tận miệng.

Sau khi ra lệnh cho bảo vệ ném cô ta ra thì cô cũng vứt chuyện này ra sau đầu, lo lắng nói với mẹ chồng: “Mẹ, đầu óc của cô ta không được bình thường, sau này mẹ thấy cô thì phải cẩn thận nhé!”

Lỡ như cô ta phát điên muốn đánh người thì phải làm sao đây? Mẹ yếu ớt sẽ không đánh lại cô ta đâu!

“Mẹ yếu ớt như vậy thì phải nhớ mang theo bảo vệ đó!”

Yếu ớt? Về mặt của di Vương rất khó tả khi nhớ đến tình địch Giáp Ất Bính đã bị bà chủ đánh bay.

Mẹ Tần vừa khen con dâu có tiến bộ:... Con dâu, con nói thật đấy há?!... Σ(°Д°)

Chương 7: Mẹ chồng

Edit: Nhac Dao

Beta: Hikari2088

Nếu người ngoài đi rồi thì đã đến lúc giải quyết chuyện trong nhà mình.

Tần phu nhân nhấp hai ngụm trà, đánh giá Tô Uyển ngồi ở sofa đối diện còn đang mặc đồ ngủ: “Khó trách có người khen Uyển Uyển luôn mặc đồ hợp mốt, ngay cả đồ ngủ cũng mặc đẹp hơn người khác nữa~”

“thật à? Cảm ơn mẹ! Nhưng bình thường con không mặc đồ ngủ ra ngoài.”

“...”

Khoé miệng của dì Vương đứng bên cạnh khẽ giật. Lại nữa rồi, bà chủ ám chỉ cô chủ dậy muộn nên giờ vẫn còn mặc đồ ngủ, ai dè cô chủ lại nghĩ bà chủ đang khen mình. ('▽')

Bàn tay bụng ly trà của mẹ Tần run lên, sau đó bình tĩnh nhìn về phía Tô Uyển thì thấy cô đang vui vẻ cười cười, bà quyết định chuyển chủ đề: “Nghe nói gần đây trên mạng đang có một vài scandal.”

Tô Uyển ngạc nhiên hỏi: “Scandal?”

Tần phu nhân ôn hoà cười: “Ừ, là một vài tin đồn vớ vẩn về con và Triệu Thân gì đó.”

“À~” Tô Uyển gật đầu.

Ừa, đoạn sau đâu? Sao không có gì hết vậy?

Tần phu nhân đang mong đợi gặp chiều nào phá chiều nấy cạ lời về phản ứng của Tô Uyển:...

Mẹ Tần cứng đờ, miễn cưỡng hỏi tiếp: “Con không quan tâm sao?”

Tô Uyển không chút suy nghĩ, ngọt ngào đáp: “Dạ không. A Cháp nói con chỉ cần quan tâm đến anh ấy là đủ rồi~”

Tần phu nhân bị nhét một miếng cầu lương vào miệng:... Ha ha, vì mẹ tạm thời không có người đàn ông của mình ở bên cạnh nên con đang bắt nạt mẹ sao?!

Dì Vương cười tùm tùm đi vào phòng bếp để chuẩn bị cơm trưa. Dù sao thì hai mẹ chồng nàng dâu nhà này cũng không phải người bình thường. Khi nào lần nào gặp nhau cũng là ông nói gà bà nói vịt, phu nhân luôn là người bị tức ngực, ấy vậy mà càng nói càng hăng, thậm chí còn sẽ nghỉ ngơi một lát rồi nói tiếp.

Quả nhiên, chưa được bao lâu thì bà nghe thấy bà chủ hơi mất bình tĩnh chuyển sang một chủ đề an toàn hơn: “Trưa nay con muốn ăn gì?”

Tô Uyển nghĩ một lát rồi nói: “Món thịt lợn cắt lát trong dầu ớt nóng* đi ạ, còn cả lười vịt** A Cháp thích nữa!” Sau đó, cô nhìn qua mẹ Tần rồi nói: “Thêm một món cá tím xào không hành!”

***Thịt lợn cắt lát trong dầu ớt nóng: một món ăn của Tứ Xuyên.**

****Lười vịt: Món ăn của Ôn Châu.**

Tần phu nhân: Tuy con dâu hơi ngốc nhưng được cái hiếu thảo. Vì tâm trạng của bà rất vi diệu nên chỉ muốn tán gẫu về mấy đề tài giữa phụ nữ với nhau.

“Con mua túi xách LV Speedy 25 mới ra chưa? Kiểu dáng của nó rất tinh xảo, nhìn qua như trắng đen xen lẫn nhưng nhìn kỹ lại thì thấy giống như chỉ còn lại màu trắng thôi đấy nhé!”

Đa số phụ nữ đều thích túi xách, Tô Uyển thì khác. Tuy cô thích những gì xinh đẹp nhưng lại không thể phân biệt được sự khác nhau giữa chúng nó.

Vì thế Tô Uyển phải suy nghĩ thật kỹ xem mình có túi này không: “A Cháp nói con có túi xách hay không thì cũng đẹp cả! Nhưng hình như anh ấy có mua cho con túi này~” Ừ, chắc anh có mua rồi, cô gật đầu khẳng định.

Tần phu nhân bỏ mạnh ly trà xuống bàn. Ha ha, bà phải tự mua túi xách này đây.

Bà Tần nằm cũng trúng đạn:... Sao bỗng dưng lạnh thế này?!

Mẹ Tần cười dịu dàng hơn, không nhìn khuôn mặt chân thành của con dâu, nói tiếp: “Mẹ thấy nước hoa kiểu kinh điển tốt hơn, gần đây mới ra loại...”

“A Cháp cũng nói loại sữa tắm kinh điển của Huiji* thơm nhất!”

***Huiji: một hãng sữa tắm của Trung Quốc.**

... Xin đừng so sánh nước hoa và sữa tắm với nhau, cảm ơn...

Con dâu chuyên phá đề tài tán gẫu

Cảm giác mệt mỏi khi ông nói gà bà nói vịt

Cứ dăm ba câu không thể rời con trai tôi

Có ai bị con dâu show ân ái như tôi không

Mẹ Tần uống trà, dần xuống sự mất bình tĩnh của mình. Được rồi, mình phải nhường nhịn con dâu (Dì Vương: Ha ha). Họ vẫn nên tán dóc về mấy tin bát quái gần đây thôi, dẫu sao thì đây cũng là một trong những điều bà thích về con dâu nhất (^)

Vì thế, khi Tần Cháp trở về thì thấy vợ yêu đang nhìn chằm chằm vào mẹ mình đang nói không ngừng nghỉ, hai mắt sáng rực. Bà nói cái gì mà tổng giám đốc Tiền tìm được một đứa con trai ngoài giá thú về kế nghiệp thì phát hiện ra nó là con trai của anh mình, rồi còn nói một đêm cậu hai nhà họ Lý làm với bốn cô, cuối cùng lại phải tìm bác sĩ chữa trị chỗ đó...

Tần Cháp... Mẹ đang nói gì với vợ con vậy?!

Mẹ Tần nói rất nhập tâm, Tô Uyển cũng chăm chú lắng nghe nên khi thấy Tần Cháp trở về, cô liền theo phản xạ nhìn... thân dưới của anh...

Tần Cháp nhìn theo ánh mắt của Tô Uyển rồi nghĩ thầm: Uyển Uyển đang nghĩ đến cậu hai nhà họ Lý sao?

Khuôn mặt anh dịu dàng, sâu xa hỏi: “Bảo bối đang nghĩ đến anh ta?”

Mẹ Tần ngồi bên cạnh:...

Kiu, làm sao để phá hồng đề tài 18+ giữa đứa con trai mặt dày và con dâu đây?!

Tô Uyển hồi hồn lại, cười ngọt ngào nói: “... Em đang nghĩ đến anh đó~”

Nghe vậy, mặt anh dịu xuống, thật là, chỉ mới một câu là đã bị cô vuốt lông cho rồi. anh đi đến trước mặt cô, vuốt tóc vợ: “Sao hôm nay mẹ lại đến đây? Sao ba không đến chung với mẹ vậy?”

Ba anh nói vì một chuyện ngoài ý muốn khi còn bé mà ý muốn chiếm hữu của anh rất cao, gần như đã đến mức điên cuồng. Ví dụ như, chỉ cần người khác nhìn Uyển Uyển lâu một chút là anh đã muốn móc mắt họ xuống vậy.

thật ra, anh lại hoài nghi rằng ham muốn chiếm hữu của mình là do gen di truyền nên sự cố đó không ảnh hưởng đến ý muốn chiếm hữu của anh là bao. Dù sao thì người đàn ông nào của nhà họ Tần đều vậy cả, những người khác không kém anh mấy đâu.

Dĩ nhiên là ba của anh cũng vậy. Nếu ba phải đi công tác vài ngày thì đều dẫn theo mẹ mới được.

Khuôn mặt của mẹ Tần dịu dàng hơn hẳn: “Mấy ngày nay ba con hơi bận nên mẹ không đi theo ông.”

“Suýt thì mẹ quên mất, mấy ngày nữa sẽ là lễ mừng đại thọ 80 của chú Ngô.” Bà lấy ra một tấm thiệp tình xảo: “Con và Uyển Uyển đừng quên đến đó.” Sau đó, bà ngừng một lát rồi sâu xa nói: “Dù gì nhà họ cũng là danh gia vọng tộc nên hai đứa nhớ phải tuân thủ lễ nghi.”

Tần Cháp gạt đầu: “Con biết rồi.”

Tô Uyển ngoan ngoãn nghe họ nói chuyện, không hề có ý nói chen. cô biết mình không hiểu mấy chuyện này nhưng không sao cả, A Cháp hiểu là đủ rồi! Dù sao cô chỉ cần làm theo những gì A Cháp nói là được rồi! *Cọ cọ*

Khi cô thấy họ đã nói chuyện gần xong thì mới lộ đầu ra khỏi lòng anh, săn sóc hỏi: “Hai người có đói bụng không? Có muốn ăn cơm xong rồi bàn tiếp không?”

Sau khi ăn xong, Tần Cháp vừa ôm Tô Uyển ngoan ngoãn vừa nói chuyện với mẹ Tần.

Khi cô đang say mê ngắm khuôn mặt của anh trên sofa mềm mại như bông thì mèo con hôm qua cô mới mua chạy đến, thân hình xù xì bò dưới bàn dúi đầu vào chân cô, nhìn qua rất đáng yêu.

cô bế nó lên, thoả mãn hôn nó mấy cái. không biết từ khi nào thì cô đã thiếp đi, tay vẫn còn ôm lấy mèo con.

“Tách tách!”

Tần Cháp vẫn ngồi yên, chỉ vươn một bàn tay ra nhận lấy điện thoại di Vương đưa. Sau một lúc im ắng, anh cúi đầu nhìn vào con mèo dúi đầu vào ngực cô.

“Meo~” Đôi mắt tròn như hạt châu của mèo con đảo qua rồi liếm móng vuốt, bình thản nằm sấp xuống ngủ tiếp.

Tần Cháp v: Uyển Uyển của anh, đính kèm với một tấm ảnh ấm áp và ngọt ngào. Trong hình, Ảnh hậu Tô nằm trong lòng một người đàn ông đang ngồi trên sofa. trên mặt cô tràn đầy vẻ an tâm, còn người đàn ông chỉ lộ ra nửa người đưa tay ra phồng hờ vợ ngủ xuống.

Fan cuồng của Uyển Uyển:... Thanh máu của tui đã cạn!

Mèo yêu bấp cái: Lại đến ngược cầu nữa rồi...

Cái gì đây Uyển Uyển:... Sao trong tay tui lại có một cây đuốc và xăng thế này!

Run rẩy: Tui đã giơ cây đuốc lên...

cô gái ngoan ngoãn:... Bật lửa!

Mau gọi Hoàng ngạch nương:... Que diêm!

...

một ngàn năm trăm bầu không khí màu tím... Lê nào chỉ có mình tui quan tâm đến chỗ bị làm mờ thôi sao?

Tướng quân: Lầu trên +1

Tay trong tay: Lầu trên +2

Đồ đồ không yêu thô thô: Ha ha ha ha, mợ nó, cái chỗ bị làm mờ là mèo con đó!!! Mợ nó, level hẹp hòi của boss Tần max luôn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Ảnh Hậu Ngược Cầu Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Thứ bảy ngọt ngào

Edit: Nhạc Dao

Beta: Hikari2088

Bây giờ bên Martha Vineyard đang là hoàng hôn, ánh nắng ấm áp chiếu vào bãi cát như phủ một làn sương trắng lên bờ biển xanh thẳm mênh mông trên bờ biển có một đám trai gái ăn mặc mát mẻ vui vẻ cười nói và tận hưởng phong cảnh đẹp đẽ này.

“Ha ha ha ha ha!!! Mợ nó, Tần Cháp cậu cũng có ngày hôm nay sao!! Ha ha ha ha.”

Đúng vào lúc này, một tràng cười điên dại trộn lẫn ngôn ngữ khác từ dưới một ô dù che nắng khiến những ai đi ngang qua đều tò mò nhìn vào thì thấy một người đàn ông tóc đen da vàng đang điên cuồng đập vào ghế dựa, cười như điên như dại. Mỹ nữ mặc bikini nằm bên cạnh anh ta ngỡ ngác cầm quả nho đã được lột vỏ bị anh ta đẩy ra.

Qua một lúc lâu, công tử Chu mới xoa cái bụng của mình, đôi mắt đảo qua đảo lại, môi nở một nụ cười xấu xa.

Mỹ nữ ngực to eo nhỏ bên cạnh anh ta cúi người xuống nhặt cái mũ vành rộng của mình lên, ngọt ngào kẻ sát vào ngực cậu Chur: “Nhị thiếu~”

một tay công tử Chu kẻ điện thoại vào sát tai, tay còn lại ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của mỹ nhân, cười tủm tỉm thưởng cho cô nàng một nụ hôn.

“Alô, A Phuong!... Tôi là Nhị gia của cậu đây!”

“A Phuong à, hôm nay tôi muốn cậu đi làm một việc!”

“... Thiếu gia nói đi!”

“Nhớ đưa cho Tần Cháp một con mèo. Ủ, là mèo Ragdoll, nhớ phải ngoan đấy nhé! Ha ha ha ha.”

A Phuong vừa hay nghe được tiếng bàn tán xôn xao ở đầu dây bên kia:...

Thiếu gia, sao cậu cứ thích tìm đường chết thế?!!!

Cảm giác khi có một thiếu gia thích tự tìm đường chết là như thế nào? A Phuong có thể nói cho bạn biết chính là cảm giác bây giờ!

QAQ Xin Tần thiếu đừng nhìn tôi như vậy mà, không phải tự tôi muốn đến đâu... (T_T...T_T)

Hôm nay là thứ bảy nên tâm trạng của Tần Cháp rất tốt, sự thoải mái từ đuôi lông mày đến khoé mắt vẫn chưa tan biến sau khi rời giường cho đến khi anh nhìn thấy A Phuong trưng ra vẻ mặt đưa đám ở ngoài cửa.

“Meo~” Cái lông trong tay A Phuong truyền đến một tiếng mèo kêu mềm mại.

Tần Cháp đóng cửa lại, chặn tiếng mèo kêu ở ngoài cửa, quyết định hôm nay sẽ không chạy bộ.

“Uyển Uyển~”

Tần Cháp hôn lên khoé môi Tô Uyển, đặt đồ ăn đã làm xong bên mép giường.

anh ngồi tựa vào đầu giường, nửa đỡ nửa ôm vợ vào lòng, nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc trước trán cô ra, dùng khăn ẩm dịu dàng lau mặt cho vợ.

cô cảm thấy có gì đó trên mặt mình nên không vui nhú mày, lắc đầu như muốn hất nó xuống vậy.

Nụ cười của anh càng ôn hoà hơn, nhỏ giọng dỗ dành vợ: “Uyển Uyển dậy đi nào~ Ăn xong rồi ngủ tiếp nhé?”

“Chào buổi sáng!” cô miễn cưỡng mở mắt ra, hai tay vòng qua cổ anh rồi làm nũng cọ cọ.

“Ngao nào, em súc miệng đi~” anh vừa đỡ cái đầu nhỏ quay qua quay lại của cô trong lòng mình vừa cầm nước súc miệng.

Lúc Tô Uyển mơ màng rất ngoan nên đã làm theo lời anh, sau đó lại tiếp tục tựa vào lòng anh.

“Bảo bối, a~” anh vừa hôn lên tóc cô vừa gắp một ít thức ăn, tiếp tục công cuộc dỗ dành cô vợ đáng yêu vẫn chưa chịu mở mắt ra của mình.

cô không mở mắt, há miệng nuốt hết đồ ăn.

Lông mày cô khẽ nhíu lại khi ăn trúng một miếng cà rốt, khẽ mở mắt ra rồi lại vội vàng nhắm mắt, ầm ức nói: “Em không muốn ăn cà rốt đâu~”

“Được được được, không ăn, không ăn~” anh không chút do dự thoả hiệp, nhìn đáng vẻ ầm ức đáng yêu của cô thì quyết định. . . Trưa nay sẽ ăn cà rốt *mim cười*

Sau khi dứt cho cô xong, anh nhẹ nhàng đặt người trong lòng xuống giường, dếm góc chăn cho cô.

anh vỗ nhẹ lưng cô khi thấy cô ngủ không yên: “Ngoan, ngủ đi~”

anh đợi cô an tâm đi vào giấc ngủ thì mới bỏ chén vào máy rửa bát, sau đó đi vào thư phòng chọn sách. Chỉ trong chốc lát, anh đã chọn được một vài quyển sách cảm về phòng ngủ để đọc.

Mọi người đều nói tình yêu có hạn sử dụng. Khi hai người ở bên nhau, mỗi ngày đều nhìn thấy đối phương và nghe được giọng của nhau thì từ từ sẽ quen với việc có đối phương bên cạnh. Cứ như vậy, thị giác và thính giác một mõi, lượng hormone giảm đi, cảm giác cũng nhạt dần rồi vấn đề sẽ xuất hiện.

nói ra chắc không ai tin họ quen nhau đã lâu, tình yêu của Tần Cháp dành cho Tô Uyển không những không phai nhạt theo thời gian mà còn càng ngày càng tăng.

anh cảm thấy ngọt ngào mỗi khi thấy cô, luôn rung động với từng hành động của cô, đồng thời còn muốn nhìn thấy cô từng giây từng phút. Thậm chí, anh còn không thể chịu đựng được việc người khác nhìn cô quá một giây, hành động này sẽ khiến anh muốn đánh gãy chân người kia, sau đó móc mắt họ ra.

Tần Cháp nheo mắt lại, tuy sự điên cuồng trong mắt nhảy múa nhưng anh vẫn cẩn thận chui vào ổ chăn, bàn tay nhẹ nhàng ôm lấy cô vợ vô thức lăn vào lòng anh.

Khi Tô Uyển thức dậy thì bỗng dưng không biết bây giờ là lúc nào rồi. Trong phòng có màn cửa thật dày, ánh đèn đầu giường toả ra ánh sáng mờ mờ, Tần Cháp đang tựa vào đầu giường đọc một quyển sách thật dày.

“A Cháp~” cô dúi đầu vào bụng anh, giọng nói vang vọng lại.

anh tận hưởng giây phút bình yên của hiện tại, vuốt tóc cô: “Hử?”

“Em mơ một giấc mơ.” cô ôm eo anh, buồn bực nói: “Em mơ thấy Sói xám bay lên trời, trong miệng nó còn ngậm lấy Lượng Lượng!”

“A Cháp, anh nói xem, có khi nào Lượng Lượng đã bay mất tiêu rồi không?!” cô cảm thấy hơi lo lắng nên dịch người lên một chút, sau đó vừa nhìn vừa hỏi anh.

“...không đâu.” anh bình tĩnh nhìn sang chỗ khác, thản nhiên đáp lời.

cô rất vui khi thấy anh đã đồng ý với việc này. Còn về phần vì sao cô không hỏi anh thật hay giả là vì ở trong lòng cô, anh luôn nói thật.

cô lười biếng ngáp một cái khi nằm trong lòng anh.

“một giờ rồi, em đói chưa?” anh cảm đồng hồ của mình ở bên cạnh lên nhìn rồi hỏi: “Trưa nay anh nấu canh đậu cá nấu với đậu hũ nhé?”

“Chỉ cần A Cháp làm là được hết!” Đôi mắt cô híp lại thành một vầng trăng khuyết khi cười rộ lên.

Tần Cháp ung dung dẫn theo cái đuôi nhỏ vào nhà bếp. anh bật bếp lên, bình tĩnh nếm nếm nào là hành, nào là gừng vào. Trong khi đó, cô vừa ôm eo anh vừa say mê nhìn theo từng hành động của anh.

“Reng reng reng!”

“A Cháp, là điện thoại của Chu Thần!” cô chạy đến phòng khách rồi lấy điện thoại của anh vào đây.

anh quay đầu lại hôn cô rồi nheo mắt nói: “Bảo bối giúp anh cầm được không?”

“Àlo, Tần thú? Ha ha ha, nhà người đã thấy món quà ông đây tặng mi chưa?! Có thích không hả?!”

anh kéo cô ôm chặt lấy mình, sau khi đặt hết đồ ăn lên bàn thì mới bình tĩnh nói: “không thấy.”

“không thể nào!” anh ta chưa kịp kích động thì tiếng gõ cửa đã vang lên: “Mi đợi chút nữa đi...”

“A!!! Con chuột!!!”

Tần Cháp chậm rãi nói thêm một câu khi nghe tiếng hét thảm thiết đầu dây bên kia: “Nhưng vừa rồi tôi đã giúp cậu gọi phục vụ phòng rồi, chắc bây giờ đã tới rồi.”

anh vừa mới gọi họ bung lên càng nhiều con chuột càng giống thật càng tốt, chỉ không may là Chu nhị thiếu không sợ trời không sợ đất lại sợ chuột.

“Tần thú! Cậu tàn nhẫn thật!” Chu nhị thiếu nghiêng răng nghiêng lợi nói. Mợ nó, đúng là vô quýt dầy có móng tay nhọn mà!

Tần Cháp lau tay, sau đó xoay người ôm lấy vợ yêu: “Bảo bối, tay có đau không?” anh vừa nói vừa hôn lên khoé môi của cô.

Trong đầu Chu nhị thiếu ở đầu bên kia chỉ còn lại hai chữ “Mợ nó!” khi thấy cuộc gọi đã chấm dứt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Ảnh Hậu Ngược Cầu Hằng Ngày* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Chương trình giải trí tốc hành

Edit: Nhạc Dao

Beta: Hikari2088

“Xin chúc các khán giả đang xem chương trình này một buổi tối tốt lành!”

“Chào mừng mọi người đến với *Chương trình giải trí tốc hành* vào mỗi tối thứ sáu!”

“Tôi là MC Lý Hi!”

“Còn tôi là MC Hà Nguyệt!”

Chương trình giải trí tốc hành là một chương trình lâu đời ở trong nước. MC Lý Hi lại là MC quốc dân, địa vị vững chắc, tính cách ôn hoà nên có rất nhiều chương trình mời anh ta làm MC.

Hà Nguyệt cũng khá nổi tiếng, không những rất hoạt bát trên sân khấu mà còn hơi “điên”, họ vừa hay có thể phối hợp ăn ý với nhau trong cùng một chương trình.

Vì họ là bạn từ nhỏ nên phối hợp nhịp nhàng, người tung kẻ hứng, đùa giỡn một lát thì đã khuấy động được không khí.

“Được rồi, chúng tôi không nói lan man nữa, giờ vào chủ đề chính thôi. Mọi người có biết hôm nay chương trình mời ai đến không?” Lý Hi thấy bầu không khí đã đủ sôi động thì cười nói sang chuyện chính.

Khán giả kích động gào tên của thần tượng.

“Thiên hạ!”

“Nam thần Triệu!”

“Lệ Lệ!”

“Bingo.” Hà Nguyệt vẫy vẫy ý bảo mọi người tạm dừng, chớp mắt, khoa trương làm một động tác chào mừng: “Hoan nghênh đoàn làm phim Thiên hạ!”

“A a a a a!”

“Nam thần Triệu!”

“Lệ Lệ!”

Nổi gót bước đi của các thần tượng là tiếng hét ầm trời của fan nhà họ.

Nhưng trong đó không có ai gọi tên của Tô Uyển cả.

Bộ trong đây không có fan của Tô Uyển ư? Fan cuồng Dương Dương dưới khán đài có thể nói cho bạn biết rằng: Làm gì có chuyện đó chứ. Bây giờ, chỉ cần bạn hỏi đại một người nào đó thì họ cũng biết ảnh hậu Tô sẽ không tham gia mấy chương trình giải trí hay hỏi đáp này cho xem.

Boss Tần: Uyển Uyển không cần phải tham gia mấy tiết mục như này.

Các minh tinh khác:… Ha ha.

Fan cuồng: Uyển Uyển của chúng tôi đã bị sủng tuý hứng vậy đó! Là kiểu tuý hứng đáng yêu đấy nhé!

“Suyt!” Hà Nguyệt đặt ngón trỏ lên môi, giả bộ làm mặt quỷ: “Mọi người không muốn nghe thần tượng của mình nói chuyện sao?! Vậy thì thời lượng của họ sẽ dành hết cho tôi nhé!”

“không được!” Mọi người đồng loạt la lên.

Lý Hi giữ chặt Hà Nguyệt, vừa cười vừa đưa micro cho Triệu Thân: “Được rồi, không giỡn nữa. Triệu Thân tự giới thiệu về mình đi nào.”

“Xin chào mọi người đang xem chương trình, tôi là Triệu Thân, đóng vai nam chính Lệ Dương - Đại tướng quân chinh chiến khắp nơi trong Thiên hạ.” Triệu Thân nhận micro, cúi xuống rồi bình tĩnh nói.

“Chào mọi người, tôi là Dương Lệ Lệ, đóng vai nữ phụ số hai, đồng thời cũng là thanh mai trúc mã của nam chính.”

Khi Tô Uyển mở TV lên thì chương trình mới bắt đầu nên cô vừa hay nhìn thấy Triệu Thân nở một nụ cười với các fan sau khi đưa micro cho Dương Lệ Lệ.

“Ừa?” cô nuốt xuống miếng trái cây bên mép, thuận miệng nói: “Nhìn anh ta không giống lúc bình thường lắm.”

“Ai cơ?” Tần Cháp nhìn qua, bình tĩnh hỏi.

“Người này nè.” cô vươn tay chỉ trên TV cho anh thấy.

“không giống chỗ nào?” anh nheo mắt, lẳng lặng đổi quả táo mình đã chọn thành trái quýt.

“Hơi chua nhưng ăn rất ngon!” cô nhún mày, sau đó vui sướng nói. cô nhồm dấy, lấy mấy múi quýt còn lại đưa đến bên miệng anh, nhìn anh với vẻ mong đợi.

Cả cô và anh đều thích ăn trong ngọt có chua như thế này.

“Ừ, ngon lắm!” anh cũng không từ chối, lỗ tai lặng lẽ giật giật, ý bảo bảo vệ mua loại quýt trong ngọt có chua này nhiều hơn.

Lúc bấy giờ, cô mới hạnh phúc nằm lại chỗ cũ, hai mắt sáng rực. Sau đó, cô chợt nhớ đến câu hỏi của anh: “Lệ Dương không phải như vậy!” cô suy nghĩ một lát rồi ồ lên: “anh ta cạo râu rồi!”

“Hử? Chỉ cạo râu thôi mà em đã không nhận ra anh ta rồi à?” Cảm xúc không tên trong mắt anh biến mất, vẻ mặt bình tĩnh như thường, cung chiều nhéo mũi vợ: “Nếu anh cạo râu thì em có còn nhận ra anh không đây?”

“Dĩ nhiên rồi!” cô khịt mũi: “Lúc nào em cũng có thể nhận ra anh cả.”

“Ừ.” anh cười, sau đó cúi đầu xuống hôn lên đôi mắt sáng lấp lánh của cô: “Uyển Uyển của anh.” Kèm theo đó là nụ hôn nồng cháy.

Khi Tô Uyển hoàn hồn nhìn về TV thì chương trình đã chiếu được một lúc rồi.

Bây giờ, MC Lý Hi đang ôn hoà hỏi một số việc về đoàn làm phim.

“Lúc ở trong đoàn làm phim có chuyện gì thú vị hoặc để lại dấu ấn sâu đậm cho anh không?” Lý Hi tò mò hỏi Triệu Thân.

“Ừm...” anh ta trầm tư suy nghĩ một lát rồi nói: “Chuyện để lại dấu ấn sâu đậm chắc là com hộp của đạo diễn Vương rồi.”

“Rất khó nuốt.” anh ta nhàu mày nghĩ ngợi, giống như không muốn nhớ lại vậy, sau đó thờ dãi nói tiếp: “không ai trong chúng tôi có thể tìm được những miếng thịt đã bị giấu đi mất cả.”

“thật sao?” Lý Hi thốt lên với vẻ khó tin.

“thật mà!” Triệu Thân gật đầu, cười đáp: “anh cứ nhìn biểu cảm của mấy người còn lại là sẽ biết ngay thôi.”

“Chuyện này thì tôi có thể làm chứng! Tôi đã nhìn thấy thật đấy!” Hà Nguyệt giơ tay lên, son sát thề.

“Ban này Triệu Thân vừa dứt lời thì...” cô nhấn mặt lại, mím môi, phóng đại biểu cảm của các khách mời. “Biểu cảm của mọi người đều là như vậy đấy.” Đúng là thê thảm không nhìn luôn.

Chỉ trong một thoáng, trường quay liền ngập trong tiếng cười.

Lý Hi không cười nữa, tiếp tục phỏng vấn, tò mò hỏi: “Tôi nghe nói *Thiên hạ* được đầu tư tận 1 tỷ lận mà? Sao lại cho mọi người ăn com hộp kiểu này vậy?”

“Đạo diễn Vương nói tiền phải kiếm từ trên lưới kiếm nên phải tiết kiệm.” Triệu Thân vừa cười vừa nói.

Nam phụ số hai bổ sung thêm: “Đúng vậy, trích lời của đạo diễn Vương là như thế này: “Khụ khụ, mấy cô cậu có thịt ăn là may lắm rồi.” nói xong, cậu tui thân nói: “Nhưng chúng tôi không thấy nó mà!”

Giới giải trí là chỗ nào chứ? Những người có thể đi đến ngày hôm nay thì làm gì có ai không biết nên nói gì vào lúc nào chứ? Nhất là khi đi quảng bá cho phim. Họ đã tập luyện nên nói gì và nói như thế nào cho khéo trước khi lên sân khấu cả rồi.

“Vậy còn Lệ Lệ thì sao? Có chuyện gì khiến cô nhớ mãi không?” Khó khăn lắm Hà Nguyệt mới nhịn cười được, vỗ cái bụng đang bị đau vì cười quá nhiều của mình rồi hỏi Dương Lệ Lệ.

Dương Lệ Lệ suy nghĩ rồi thở ngắn than dài: “Lúc mình ăn com hộp thì phải nhìn người ta ăn bữa trưa tình yêu!”

“Wow!!!” Khán giả đột nhiên gào lên.

“Ha ha ha.” Hà Nguyệt đã cố gắng nhịn nhưng vẫn bật cười thành tiếng: “Ha ha, sẵn tiện còn bị nhét một ngụm thức ăn cho chó luôn phải không?!”

Dương Lệ Lệ đau khổ gật đầu.

Hà Nguyệt nháy mắt: “Mọi người có biết đó là ai không?”

“Ảnh hậu Tô!” Fan cuồng đồng loạt hét lên. Nếu so ngược câu thì có mấy ai có thể thắng được Uyển Uyển của tui tui chứ!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Ảnh Hậu Ngược Cầu Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 10: Trailer

Edit: Nhạc Dao

“Được rồi, có vẻ như vợ chồng ảnh hậu Tô rất mặn nồng.” Hà Nguyệt nghiêm túc tổng kết. Sau đó, cô quay đầu, bày ra khuôn mặt không thiết tha sống nữa: “Thân là một cầu độc thân, tôi không muốn thảo luận về họ chút nào!”

“Đúng vậy, phải yêu thương cầu độc thân.” Lý Hi tội nghiệp sờ đầu Hà Nguyệt, sẵn tiện chuyển chủ đề: “Nghe nói hôm nay mọi người đến để quảng bá cho trailer phải không?”

“Đúng rồi.” Dương Lệ Lệ cũng phối hợp để chuyển chủ đề. Dù sao thì hôm nay đến là để quảng bá cho phim, nói lan man sang chuyện khác thì không hay.

“Là trailer mới nhất và duy nhất...” Triệu Thân bổ sung.

anh ta còn chưa dứt lời thì khán giả đã ngạc nhiên ồ lên. Khi anh ta quay đầu lại thì vừa hay nhìn thấy đôi bàn tay trắng nõn và hàng lông mi cong dài trên màn ảnh.

anh ta thảng thốt nghĩ, hiệu ứng của phim còn đẹp hơn cả lúc quay phim nữa.

Lúc Tô Uyển đang xem đến đây thì di động trên bàn chợt reo lên.

“Là Từ Minh.” Cánh tay dài của Tần Chấp động đậy, vươn tay lấy di động cho cô, nhìn tên rồi nói.

“Àlo, anh Từ?” cô xoay người, áp mặt mình vào bụng anh, tay cầm lấy điện thoại anh đang đưa đến: “Chào buổi tối!”

“Chào buổi tối.” Từ Minh không khách sáo nữa, hỏi thẳng luôn: “Uyển Uyển, em có đang xem *Giải trí tốc hành* không?”

Tay cô vô thức vẽ thành những vòng tròn, gật đầu, sau đó chợt nhớ ra anh ta không thấy được nên nói: “Em đang xem.”

“Ừ, *Giải trí tốc hành* phát sóng trực tiếp nên bây giờ cư dân mạng đang xôn xao bình luận đấy.” Để đề phòng việc Tô Uyển ngờ ngạc như con nai vàng, anh ta cũng không vòng vo mà vào thẳng những gì cô cần làm luôn. “Chút nữa em đăng bài lên Weibo, xem như là lộ diện nhé.”

cô ngoan ngoãn đồng ý.

“Còn chuyện gì nữa không anh?” cô đợi một lúc nhưng vẫn chưa thấy Từ Minh cúp máy, nghi hoặc hỏi.

“...không có gì.” Cuối cùng Từ Minh vẫn chưa nói Tô Uyển nên làm gì. Nếu dựa theo phong cách của em ấy mà... Khiến cho em ấy giống như mấy nữ minh tinh kia thì... Quá đáng sợ rồi!

Từ Minh rợn người, thôi được rồi, vẫn là tự do phát huy tốt hơn, đầu sao thì vẫn còn có boss chống lưng cơ mà.

Cùng lúc đó, trên mạng đang bùng nổ vì trailer này.

Trong một cung điện nguy nga tráng lệ có một làn khói thấp thoáng bay từ lư hương ra.

Bộp!

Cổ tay trắng nõn ngừng lại, sau đó rút tay khỏi bàn cờ.

Hai quân trắng đen đang chém giết kịch liệt, người chạy ta đuổi. Đúng lúc này, một quân trắng được đặt xuống, những quân cờ bên nó vốn vô hại đột nhiên tấn công như vũ bão, sinh linh đồ thần.

Màn ảnh thay đổi thành hàng lông mi cong vút như hai bàn chải nhỏ sau khi tiếng gọi gấp gáp của nha hoàn vang lên. Nàng chậm rãi ngược lên hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Tóc đen như mực, mặt mày như tranh, đôi mắt sáng ngời như sao trên trời, từng cử chỉ của nàng đều đẹp tự nhiên, khiến cho người khác mê muội.

Màn ảnh ngừng lại, ánh sáng vàng kim tạo thành mấy chữ lấp lánh: Vai Cố Lệ Phương do Tô Uyển đóng.

Sau đó, cảnh tượng đã chuyển. một nam nhân mặc áo giáp ném mạnh thanh kiếm của bản thân vào thẳng tim của kẻ thù. hấn lau đi vệt máu trên mặt, mặt mày trắng trẻo như đã nhìn thấu thể gian, giọng nói khàn đặc như át cả tiếng của chiến trường: “Giết!”

Ánh sáng vàng kim kết thành mấy chữ: Vai Văn Cận do Triệu Thân đóng.

...

Hình ảnh chuyển từ nàng mỉm cười khi nhận lấy cá nướng từ hấn trong hang động thành hấn chăm chú nhìn nàng khi thấy nàng mặc đồ đỏ rực như lửa khi bước vào đại điện.

...

Vì đây là phim điện ảnh nên trailer cũng không dài lắm, nhưng kỳ lạ thay, nó lại khiến dân mạng điên đảo.

Thiên hạ không những được chấp bút từ biên kịch nổi tiếng, mà còn là tác phẩm tâm huyết của đạo diễn Vương, diễn viên cũng thuộc hàng gạo cội, dù là mấy tiểu thị tơi cũng đang hot nên bộ phim này rất được công chúng chú ý. Giờ trailer được tung ra cứ như là kíp nổ cho sự chờ mong của fan, ai nấy cũng hí hửng đợi phim ra rạp.

Fan của Tô Uyển cũng nằm trong nhóm này.

Tô Uyển không nhận quảng cáo, cũng không tham gia các chương trình giải trí nên fan của cô chỉ có thể tìm phim điện ảnh hoặc phim truyền hình để thỏa mãn sự thèm khát thôi, nhưng tiếc là mỗi năm nữ thần nhà họ nhiều nhất chỉ đóng hai bộ điện ảnh. Fan của người ta cứ gào thét không có tiền để ủng hộ thần tượng, còn họ muốn mua nhưng lại không có gì để mua cả.

Trailer này vừa hay là kíp nổ cho sự điên cuồng của họ.

A a a a a! Được rồi, chị đẹp nên chị có quyền!!!

Tiểu Mẫn ôm điện thoại trước ngực, nhảy tung tung lên giường, điên cuồng hét lên: A a a a, tui chịu không nổi nữa rồi!! Sao nữ thần có thể đẹp đến cỡ này chứ!!!

cô lấy điện thoại ra nhưng vẫn còn vương vấn hình ảnh công chúa lạnh nhạt liếc qua, đầu óc trống rỗng, chợt không biết mình muốn nói gì.

Khi cô phản ứng lại thì phát hiện mình đã đánh rất nhiều chữ a a a a a.

Lúc này, phản bình luận đã nổ tung vì tiếng hét chói tai của fan.

Qua một lúc lâu mới có bình luận xuất hiện.

Fan cuồng của Uyên Uyên: ... Uyên Uyên của tui đẹp dữ thần luôn!!! Tui xem đến ngẩn ngơ luôn rồi nè!!!

Hoa dành dành: ... Trái tim của tui đã nổ tung!

một con chó: ... Mãn hình đã vỡ!

Nữ thần Uyên Uyên của tui: ... Máu mũi rơi đầy sàn!

Mời gọi tui là anh hùng: ... Giám định hoàn tất, thiếu gia đã cong!

...

Mê muội vì Uyên Uyên: Chỉ có mình tui quan tâm đến *Thiên hạ* thôi sao? Kỹ thuật diễn của Uyên Uyên vẫn tốt như vậy!

Tô Uyên thuộc phái thực lực nên cô cũng có một lượng fan lớn từ mảng yêu thích phim điện ảnh. Vì vậy, khi fan của cô vừa bình luận về chuyện này thì liền có một làn sóng bình luận từ fan ruột của điện ảnh.

Tuyệt Tình Cốc: +1, xem qua thì có vẻ rất ngọt đó!

Một phim điện ảnh: Đúng vậy, cái gì Uyên Uyên cũng giỏi nên rất hợp với vai này đó!

Dhl: Thím lâu trên nữa quá ngây thơ rồi, có khi nào phim của đạo diễn Vương có kết thúc có hậu không?

Tuyệt Tình Cốc: ... Bỗng nhiên có cảm giác chẳng lành...

Một phim điện ảnh: ... Lâu trên +2...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Ảnh Hậu Ngược Cầu Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Tám ảnh nổi tiếng trên Weibo

Edit: Nhạc Dao

Beta: Hikari2088

“Anh Từ bảo em đăng bài mới kèm ảnh của mình trên Weibo.” cô bỏ điện thoại xuống, chọt eo anh, thuật lại đầu đuôi cuộc đối thoại cho anh nghe.

Ban nãy cô quên bật loa mất tiêu.

anh đuổi tay bắt lấy bàn tay nghịch ngợm bên hông mình rồi véo yêu cô.

“Em nghịch quá!” anh cúi đầu, dịu dàng lại thân mật cụng trán với cô.

“Hử!” cô hừ một tiếng, ngẩng đầu cắn lên mặt anh.

Thế là... trên mặt boss Tần có thêm một dấu răng đáng yêu.

anh sờ dấu răng trên mặt, không chút do dự thay đổi biểu cảm

“Đau quá đi!” anh vừa nhìn vợ với vẻ tủi thân lẫn ngơ ngác vừa che dấu răng.

“Cho em xem nào!” cô vừa đau lòng vừa sốt ruột nói.

cô ngồi dậy, kéo tay anh ra, cẩn thận nâng cằm anh lên để nhìn dấu răng mờ mờ kia.

“anh đau lắm sao?” cô vuốt ve dấu răng, “Hôn thì sẽ không đau nữa đâu!”

Trong mắt Tô Uyên, hôn là một hành động thần kỳ. Thuở bé, khi cô lỡ làm anh bị thương, sau khi cô hôn anh thì anh đã hết đau vậy.

Đúng rồi, A Chấp còn nói phải hôn vết thương trước khi xức thuốc thì nó mới mau lành.

anh ngoan ngoãn ngẩng lên để cô nhìn mình cẩn thận. Dù cô đang nâng cằm anh lên thì nhìn anh vẫn giống như đang ôm lấy cô vậy.

cô nhẹ nhàng hôn lên dấu răng kia, sau đó nhìn anh với vẻ mong đợi: “anh còn đau không?”

Lúc này, anh chỉ thấy đôi môi đỏ mềm mại cách anh càng ngày càng xa.

“Vẫn còn chút chút.” anh rũ mắt, lông mi thật dài tạo thành một cái bóng dưới mí mắt.

cô lại hôn anh mấy cái.

Hơi thở của họ đan vào nhau, bầu không khí xung quanh bỗng trở nên nóng bỏng.

“anh còn đau không?” cô mơ hồ hỏi anh giữa nụ hôn nồng cháy.

“anh hết đau rồi.” Mặt anh đen lại, dờ khóc dờ cười với hành động này của cô.

anh vươn tay giữ chặt gáy cô, hôn cô mãnh liệt hơn nữa.

anh lưu luyến rời khỏi môi cô, sau đó lại hôn cô thêm hai cái.

Mắt cô ngập nước, lại gối đầu lên đùi chồng.

Lúc này cô mới nhớ ra việc mà quản lý đã dặn mình.

anh quản lý Từ bị lãng quên: ... Ha ha, tui đã quá quen với việc này rồi.

cô giờ điện thoại lên, chợt chồng yêu đang nghịch tóc mình: “A Cháp, cúi đầu xuống!”

“Tách tách!”

Sau khi chụp xong, cô xem thử thành quả của mình.

Đây là một tấm ảnh đẹp không vì bố cục, mà là nhờ đôi mắt của anh.

Khuôn mặt của người đàn ông trong ảnh ngoan ngoãn cúi đầu như lời cô đẹp tựa tranh vẽ, đôi mắt đen như mực chỉ có ánh ngược của cô, như thể cô là cá thể giới của anh vậy.

“A Cháp đẹp trai quá!” cô hôn màn hình, kiểu ngạo nói rồi sao chép tấm này vào một file ảnh riêng của anh trên máy tính.

anh mỉm cười nhìn hành động của cô. thì ra, anh cũng có một file ảnh riêng nữa.

“Lúc nào cũng đẹp trai hết hử?”

cô gật đầu, rồi lại lắc đầu.

cô nghiêm túc giải thích: “Lúc anh nhìn em là đẹp nhất đấy!” Trong mắt cô, vì đôi mắt của anh sẽ sáng lên khi nhìn cô nên nó là bộ phận đẹp nhất trên người anh. Vì vậy, lúc này anh mới là “soái” nhất.

Trước mặt cô, anh luôn dịu dàng tựa như thiên thần, khác hẳn với những lúc bình thường.

Vì anh có lòng chiếm hữu quá mạnh nên không giống những người đàn ông khác ghét bị vợ quản lý chặt chẽ. Trái lại, anh chỉ mong trên đời này chỉ có hai người họ, Uyển Uyển thuộc về anh và anh cũng chỉ là của mình cô.

anh rất thích nghe cô nói những lời có tính chiếm hữu như vậy.

“Vậy lúc nào thì anh đẹp trai nhất?” anh nhéo mũi cô, giọng nói nghì hoặc tràn đầy vẻ trêu chọc.

Hai mắt cô sáng rực lên khi nghe câu này, giống như đang nghĩ đến điều gì đó nên vội vàng đăng ảnh lên Weibo, sau đó bật thốt lên: “Lúc ở trên giường!”

...

Boss ngơ ngác.

Sau đó, anh bình tĩnh bế cô lên: “Giờ để anh soái cho em xem!”

Dĩ nhiên là một người vô tình tha thính, người còn lại cố tình dính thính sẽ không thấy được con bão trên mạng. Đồng thời, họ cũng không biết mình đã “lỡ” kiếm thêm việc cho Từ Minh.

Tô Uyển v: Lộ diện, sẵn tiện tặng kèm một bức ảnh.

Có lẽ là vì họ gần sát nhau nên khuôn mặt boss Tần rất rõ. Nhìn anh vốn dĩ xuất chúng nên bình thường không ai dám nhìn thẳng vào mắt anh, bây giờ họ mới nhận ra rằng anh đẹp đến nhường này.

Đây không phải là trọng điểm

Các fan khóc huhu, tui em biết boss Tần soái nhất hệ mặt trời rồi, không phải chị bảo sẽ lộ diện sao?!

Vậy chị đâu rồi?!

Fan cuồng của Uyển Uyển: Cục cưng đã ngã xuống, phải được Uyển Uyển hôn thì mới sống lại được!

Trồng đậu: Uyển Uyển phải vuốt ve thì mới đứng dậy được.

Thấy nai trong rừng sâu: Uyển Uyển phải ôm thì thanh máu của em mới đầy lại được!

...

không lâu sau đó, Tuyệt Tình cốc xuất hiện.

Tuyệt Tình cốc:... Tui quá ngây thơ khi nghĩ mình đã hết bị ngược!

Tuyệt Tình cốc:... Ha ha, mấy thím nhìn kỹ vào mắt của boss Tần đi.

Ha ha, tui không muốn sống nữa

Khi mọi người nhìn kỹ thì mới phát hiện, đôi mắt của boss Tần mới là tiêu điểm của bức ảnh.

Trong mắt anh là bóng dáng nhỏ nhắn của cô, ngay cả di động trên tay cũng rõ mồn một. anh nhìn cô chăm chú, dịu dàng như muốn người khác chết trong sự ngọt ngào ấy vậy.

Fan của Tô Uyển chuẩn bị nổ tung rồi.

Fan cuồng của Uyển Uyển:... Ha ha, lần này chị thắng màn lộ diện này rồi.

DEFY: Lầu trên +1

Điên cuồng vì Uyển Uyển: Lầu trên +2.

Đồ Mạt Mạt: Lầu trên +3.

...

anh giai bánh quây: Ha ha, bạn gái của tui đã chia tay với tui.

Tình cảm là một thứ kỳ lạ, đây chỉ là một đôi mắt bình thường mà lại giống như có phép thuật vậy.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, tấm ảnh này đã đứng đầu hot search của Weibo.

Tuy họ đã bị ngược đến khóc sau khi click vào tấm ảnh này nhưng vẫn share cho những người khác xem.

Vì nó quá ngọt.

Xã hội càng ngày càng cởi mở, ảnh của vợ chồng mình tình nổi tiếng rải rác khắp nơi. Họ đã nhìn thấy những tấm ảnh còn ngọt ngào nhưng không có tấm nào đi thẳng vào lòng như nó cả.

Họ không ân ái hay khoe khoang như những đôi khác, lại vẫn khiến người xem cảm động không thôi.

Giống như câu nói: “Em là cả thế giới của anh” vậy.

Mùa hè vẫn còn đây mà sao họ lại lạnh run người thế này!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Ảnh Hậu Ngược Cầu Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Lại ngược cầu tiếp

Edit: Nhạc Dao

Beta: Hikari2088

Vào ban đêm, độ hot của chuyện này càng lúc càng tăng, cũng càng có nhiều gia nhập vào đội ngũ thích bị ngược cầu, vô tình góp phần tuyên truyền cho cặp vợ chồng này.

Ha ha, thức ăn dành cho chó là đồ ngon, tui không thể khẳng khái giữ cho bản thân được.

Đạo diễn Vương rất vui khi thấy chuyện này, Thiên hạ sắp ra rạp lại có thể nổi lên nhờ tin này nữa rồi.

Ông vui vẻ nghĩ đến cảnh tượng khi phim sẽ hot hơn hột khi được công chiếu.

Vì vậy, ông cũng share tấm ảnh kia về tường.

không ai dám đắc tội với nhà họ Tần ở Bắc Kinh nên rất hiếm khi có cơ hội để trêu ghẹo boss Tần.

Diễn viên trong đoàn làm phim thấy đạo diễn Vương share thì cũng thay phiên nhau làm theo.

Họ cân nhắc từng từ để chúc phúc vợ chồng ảnh hậu Tô.

Họ vừa không phải là đạo diễn Vương, cũng không phải cư dân mạng nên không thể ngu ngốc đắc tội với cậu hai nhà họ Tần được.

Còn về phần hăm dọa hay tức giận đập bàn đập ghế như cô Triệu nào đó thì khó mà nói rõ được.

Tóm gọn lại là, mấy bài share này như thêm dầu vào lửa, khiến tằm ảnh nọ càng ngày càng hot.

Từ Minh:...

anh xoa thái dương, cảm xúc ngổn ngang. Đạo diễn Vương, đều do ân của ông!

Sau đó, lấy di động ra, tiếp tục gọi điện thoại. Xem ra đêm nay anh ta không ngủ được rồi!

Từ Minh ngẫm nghĩ một lát, nghiêng răng nghiêng lợi chửi thề: Sao lần nào anh ta cũng là người bị tổn thương thế này?

Mợ nó! Mấy người gây chuyện lại sống sung sướng như thế chưa có gì xảy ra cả!

Đồ ông chủ giàu có ác độc!

Sáng hôm sau, quản lý của Dương Lệ Lệ giật dừ chột trán cô.

“Em có nhớ anh đã dặn phải đi ngủ sớm không?! Có nhớ không hả?!”

anh ta vừa nhìn mũi của gà nhà mình vừa hung dữ nói.

Hôm nay còn phải đóng một quảng cáo mỹ phẩm dưỡng da nữa, giờ mọc mụn thì phải làm sao đây!

cô chột dạ sờ mũi, nghĩ thầm: Đau quá!

Khụ khụ, vì hôm qua cô ấy quá phấn khích, muốn ngược tất cả mọi người cho bỏ ghét ấy mà.

nói tóm lại là một cô nàng chỉ ngại thể gian chưa đủ loạn thôi!

một đêm này, có biết bao nhiêu người mất ngủ vì kích động, hăm mộ lẫn ghen tỵ.

Vậy còn đương sự của chúng ta thì sao?

“Ngaoan, em ngủ tiếp đi.” Boss Tần thoả mãn hôn lên mái tóc ướt đầm của Tô Uyển.

cô dúi đầu vào lồng ngực đầy mồ hôi của, lắng nghe nhịp tim quen thuộc, suy nghĩ dần trở nên mơ hồ, vô thức hừ nhẹ.

anh chỉ cảm thấy lồng ngực nóng ran khi nghe giọng nói mơ hồ của cô, cảm thấy càng ngày càng yêu cô hơn.

anh ôm lấy cô. Vì đối phương là cô nên anh chỉ thấy người trong lòng mình nhỏ nhắn, chỗ nào cũng phù hợp với anh cả, khiến anh yêu tận xương tủy.

Đến khi cô ngủ say, anh mới bế cô vào phòng tắm.

Mỗi khi ở cạnh anh, cô đều ngủ rất say.

Dù là tắm rửa thì cũng không thể đánh thức cô được.

anh bế cô đến mép giường, một tay giữ lấy móng nhỏ của cô, tay kia thì dùng khăn lau người cho cô.

Sau khi xong xuôi, anh nằm xuống giường, dém lại góc chăn cho cô.

cô vô thức dụi đầu về phía anh khi cảm nhận được hơi ấm quen thuộc.

Thấy vậy, anh chột nở nụ cười.

anh dang tay ra, kéo cô vào lòng. anh dùng lực vừa phải, khng khiến cô khó chịu nhưng cũng không để cô thoát ra được.

“Ngủ ngon.” anh dịu dàng hôn lên trán cô, nói khẽ.

cô vô thức tìm vị trí thoải mái nhất trong lòng anh như đáp lại lời chúc của anh.

Sáng hôm sau, khi trời còn tờ mờ, Tần Cháp đã bị đánh thức bởi tiếng chuông báo thức.

“không sao, ngoan nha~” anh vỗ nhẹ lưng cô, cụp mắt, lạnh lùng trả lời điện thoại: “Tốt nhất là cậu nên có việc quan trọng.”

“Áy...” Tiếng cười thô bỉ của công tử Chu nghẹn lại nơi cổ họng.

Chết rồi, anh ta quên mất hôm nay là chủ nhật.

Đừng nghe giọng nói của Tần Cháp vô cảm mà nhầm, anh ta biết tâm trạng của tên ác độc tàn nhẫn lại bị bệnh thần kinh kia đang không tốt chút nào.

Công tử Chu đảo mắt, nghiêm túc nói: “Tôi gọi để báo cho cậu biết...” anh ta sợ bệnh thần kinh của Tần Cháp tái phát nên vội vàng nói tiếp: “Tắm ảnh ngày hôm qua Tô Uyển chụp cậu đã gây náo động rồi.”

“Ừ, còn chuyện gì nữa không?” Tần Cháp không để ý, vô cảm trả lời.

Chu Thần cạn lời, gỡ mái tóc vàng óng của mình: “Hết rồi!”

“Cúp đây.”

“Khoan đã.” Chu Thần cố gắng nhìn nhưng vẫn không nhìn được mà chế nhạo anh: “Cậu nhất định phải lên mạng xem thử!” anh ta không ngờ rằng tên Tần Cháp thần kinh này lại nổi tiếng trên mạng bằng cách này.

... Thiếu gia, cậu lại tìm đường chết nữa rồi.

A Phương rất muốn nói: Hình như thiếu gia nhà mình bị bệnh tâm lý hay sao ấy, ví dụ như bệnh thích bị ngược. Lần nào thiếu gia cũng bị Tần thiếu ngược đến chết đi sống lại, vậy mà cứ chạy theo chọc người ta hoài.

... Thiếu gia, cậu có muốn trị bệnh không?

Tần Cháp lướt Weibo một lát, thấy không ảnh hưởng xấu gì đến Uyển Uyển thì kết luận: không có gì hay để xem.

anh ôm chặt cô vợ đáng yêu, cảm thấy ôm cô ngủ nướng vẫn tốt hơn.

Để đề phòng trường hợp không may như sáng nay xảy ra lần nữa, anh quyết định tắt máy, vậy nên chỉ tội cho những người gọi họ.

Khi Tô Uyển tỉnh dậy thì nghe được một mùi thơm từ phòng bếp bay tới.

cô mang dép lê, đầu tóc bù xù, mơ màng đi vào bếp.

Đập vào mắt cô là một chàng trai cao lớn mang tạp dề, xắn tay áo đang bình tĩnh xào đồ ăn trong phòng bếp sáng ngời.

Trong khoảnh khắc ấy, Tô Uyển chỉ cảm thấy mình không tài nào dời mắt được, ngay cả tạp dề Sói Xám trên người anh cũng cực kỳ cực kỳ đáng yêu!

cô nhào đến ôm eo anh, nũng nịu gọi: “A Cháp~”

Động tác của Tần Cháp vẫn lưu loát, quay đầu ôm cô vào lòng, hôn lên khoé môi cô rồi luồn hai tay qua eo cô, tiếp tục xào đồ ăn.

“Muốn lưỡi của A Cháp cơ~” cô bấu môi, thẳng thắn nói với vẻ chưa thoả mãn. cô muốn A Cháp hôn sâu cơ!

Đôi mắt của anh chợt sâu thẳm khi nghe chữ “Lưỡi”. anh sờ đầu cô: “Ngoan nào, đừng quậy mà~”

cô sẽ vĩnh viễn không biết mình ảnh hưởng đến anh cỡ nào, nếu còn tiếp tục thì hai người họ sẽ lăn lên giường mất. Giờ cô vẫn còn chưa thoả mái nên không thể làm chuyện ấy được!

Tô Uyển không vui bấu môi: “Hừ!” cô ngẩng đầu, nhẹ nhàng cắn lên hầu kết của anh. Ai bảo anh không cho em hôn nên em cắn anh nè!

Tần Cháp rên rỉ, tay cầm xẻng run lên, khàn giọng nói: “Bảo bối ngoan, ăn cơm trước được không?”

Tô Uyển lo chơi với hầu kết khi cô vừa mát vừa hôn nó, hay cắn thì nó sẽ chuyển động nên đã quên mất việc mình không vui, mơ màng trả lời anh.

Đôi mắt của Tần Cháp sâu thẳm như đáy biển, dùng một tay nâng mông cô lên, rồi bế cô vợ đang lưu luyến vùi đầu vào cổ mình lên, tay còn lại cầm một ly sữa bò về phía phòng ăn.

Tô Uyển theo phản xạ kẹp eo Tần Cháp.

“anh có bị mỏi không?” cô vuốt ve cánh tay của anh, rồi lại hôn mấy cái như để xoa tan sự nhức mỏi vậy.

“không mỏi.” anh gấp một ít thức ăn, ngọt ngào đưa đến bên miệng của cô, nói với vẻ vừa cưng chiều lại vừa nghiêm túc: “anh đã nói muốn ôm em cả đời mà.”

cô vui vẻ cười, lúm đồng tiền xuất hiện, côi lòng ngọt ngào như mật.

Ừ, cả đời đều ở bên A Cháp! Chỉ cần nghĩ đến thôi thì cô cũng đã thấy hạnh phúc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Ảnh Hậu Ngược Cầu Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Lời tự bạch của một con mèo (Phiên ngoại 1)

Edit: Nhạc Dao

Beta: Hikari2088

Chú thích: Vì phiên ngoại này được viết dưới góc nhìn của con mèo nên mình sẽ điều chỉnh sao cho phù hợp với cách nói của động vật nhé.

Mèo~

Trẫm là một con mèo.

nói đúng hơn là một con mèo xinh đẹp.

Con sen đầu tiên của trẫm là một giống cái hai chân vừa tinh tế vừa dịu dàng, mỗi tội không có lông, khiến trẫm cảm thấy đáng thương thay.

Vì vậy nên lúc nào trẫm cũng sẽ chứa lại một ít thức ăn cho con sen.

Tiểu là con sen khá ngốc, lần nào cũng đổ đi cả.

Khi ấy, trẫm và các huynh đệ vẫn còn nhỏ, thường xuyên sưởi nắng trong ổ của Thái hậu, lại có ánh mặt trời ấm áp nên trẫm rất thích lăn qua lăn lại trong đấy.

Lúc này, bên ngoài lớp kính sẽ có không ít con sen ngu xuẩn áp sát mặt vào kính. Đúng là đám con sen ngu xuẩn, tụi bây che mắt ánh mặt trời của trẫm rồi!

Cuộc sống khi nhỏ rất hạnh phúc! Nhưng trẫm thấy con sen của trẫm không được bình thường lắm!

Đấy, lại nữa rồi!

một tràng dài tiếng hét lại vang lên, lỗ tai trẫm run rẩy nhưng vẫn bình tĩnh đứng đưa cái đuôi rồi ngừng ngay nằm xuống.

không biết khi nào con sen của trẫm lại phát bệnh, không những điên cuồng nhảy lên nhảy xuống, mà còn lái nhái nữ thần này nọ.

nói thật, trẫm thấy con sen chỉ có hai chân nên rất thất vọng: Bộ con sen không bị lão đạo khi nhảy nhót lung tung sao?

Đến khi trẫm lớn hơn một chút mới biết, thú hai chân đều đi như vậy!

Thái hậu nói cho trẫm và các huynh đệ biết: Chúng ta sắp có con sen mới.

Ngày hôm sau, con sen gọi điện thoại xong liền thông báo cho trẫm biết: Trẫm đã bị một người phụ nữ nhận nuôi.

Phụ nữ? Trẫm nghe tiếng của thú hai chân nhiều nên biết đây là cách gọi giống cái hai chân.

Trẫm thông minh lắm đấy nhé!

Con sen không nỡ để trẫm đi, cứ vuốt ve trẫm mãi thôi, lái nhái bạn của mình bá đạo đến cỡ nào, rồi lại bảo mình không nỡ như nào.

Sau đó, hôn trẫm rồi chúc trẫm có một cuộc sống hạnh phúc.

Nhưng cuối cùng, trẫm vẫn không đến được nhà của con sen mới.

Trưa hôm đó, một giống đực hai chân cao to đẩy cửa đi vào, nói với con sen cũ của trẫm vài câu, rồi đem hết huynh đệ của trẫm đi!

Sau khi trẫm bị chọn thì không ở chung với huynh đệ nữa, nên lúc đó trẫm không kịp chào tạm biệt họ.

Tiếc là các huynh đệ cũng không lưu luyến trẫm mấy, đi không quay đầu lại, vui vẻ chen lấn trong ổ mèo bị thú hai chân khác xách đi.

Chao ôi, giống đực quả nhiên vô tình biết bao!

Lúc đấy trẫm còn không ngờ rằng mình sẽ được gặp lại bọn chúng.

Chưa được bao lâu thì một giống cái xinh đẹp đi vào chỗ này.

Trẫm rất thích mùi hương của giống cái này. Ngay cả con sen của trẫm cũng vậy, kích động đến nổi mặt đỏ bừng như bị bệnh luôn!

Tiếc là giống đực đi phía sau giống cái này rất nguy hiểm!

Sau đó, trẫm đã bị bỏ vào một cái ổ mèo rồi đưa đến trước mặt giống đực kia.

Mèo! Lông của trẫm xù hết lên rồi đây này!

...

Trẫm bị con sen mới dẫn về nhà.

Nhà của con sen vừa lớn vừa sáng, khiến trẫm vừa mới tuần tra lãnh địa rất hài lòng.

Con sen mới của trẫm có vẻ rất thích trẫm, không những tự tay sắp xếp đồ vật cho trẫm mà còn mua khung cây leo treo trẫm rất thích, ổ mèo xa xỉ như của Thái hậu trước kia nữa! Còn rất nhiều thứ khác!

Trẫm còn có một cái tên mới - Lượm Lượm.

Tuy trẫm không biết tên này có nghĩa là gì nhưng từ đôi mắt sáng lấp lánh của giống cái hai chân, trẫm cảm thấy nhất định rất hợp với một con mèo xinh đẹp như trẫm đây.

Thú hai chân lại nhìn trẫm đầy ngưỡng mộ, ai bảo trẫm là một con mèo thú gặp thú thích, hoa gặp hoa nở chứ.

Vì con sen rất tình mắt nên trẫm càng ngày càng thích con sen!

Nhưng trẫm lại cảm thấy hình như con sen của trẫm không được bình thường.

Giống đực luôn âm thầm nhìn trẫm, khiến trẫm có cảm giác rằng tên này sẽ cào chết trẫm.

Dù móng vuốt của giống đực cũng không dài mấy.

Nhất là khi giống cái ôm nó.

Những lúc như vậy, ánh mắt của giống đực sẽ càng ngày càng lạnh lẽo, sau đó liền dùng đủ loại lý do để dời đi sự chú ý của giống cái.

Nếu thành công thì giống đực sẽ nhìn trẫm bằng ánh mắt kỳ lạ.

Đương nhiên là lúc nào cũng thành công cả.

Nhưng trăm chưa bao giờ tức giận cả.

Haizz, Thái hậu đã từng nói, thú không có lông theo đuôi giống cái gian nan vậy đấy, trăm phải đồng tình với hân.

Trăm biết vì sao lúc bình thường, con sen sẽ dậy trễ.

Những lúc thế này, cả người con sen đều đầy mùi của giống đực, điều này đồng nghĩa với việc tối nào giống đực kia cũng động dục cả!

Thân là một con mèo độc thân, trăm cũng muốn có bạn đời để giao phối.

Sau đó, con sen sẽ ngọt ngọt ngào ngào ăn sáng với giống đực.

Trăm thấy con sen cái gì cũng tốt, mỗi tội chiều giống đực kia quá.

Hai người họ rất thích ngồi cạnh nhau, không làm gì, chỉ nói chuyện với nhau là đủ rồi.

Giống đực thích đút con sen, con sen ngoan ngoãn bị đút. Giống đực còn thích quấn lấy giống cái, giống cái cũng thích bám lấy tên kia nên đã quên sờ trăm luôn.

Nhưng giống đực nấu ăn rất ngon đó! Meo~ Mỗi ngày trăm đều có thể ngửi được mùi thơm, nhưng tiếc là tên này không làm cho trăm

Mỗi khi không có con sen ở đây, trăm không dám đến gần hân.

Trăm luôn cảm thấy giống đực ở một mình không giống với khi ở bên cạnh con sen.

Về phần khác nhau chỗ nào thì chính trăm cũng không biết, nhưng trăm không dám, thậm chí còn sợ đến gần giống đực khi ở một mình.

Trăm luôn cảm thấy ở đây không an toàn chút nào cả!

Có rất nhiều sáng sớm, khi trăm tỉnh giấc thì phát hiện mình không ở trong ổ của con sen.

Nhưng có vẻ như nơi này rất gần với nhà của con sen. Lần đầu tiên đến đây, trăm còn gặp các huynh đệ của mình nữa.

Sau này, trăm không nhìn thấy bọn họ nữa.

Trăm nghĩ, chắc là vì các huynh đệ không có khung cây leo treo và đồ cào móng nên mới cào rách sofa.

Bọn họ ngốc quá đi. Thấy nó không, tối nào ở đây cũng cào cả.

Bảo vệ không được ngủ ngon mỗi đêmr “...”

Trăm không được gặp con sen đã một hai ngày rồi.

Hình như con sen cũng có hỏi về trăm nhưng lần nào cũng bị giống đực chuyển chủ đề cả.

Hừ, giống đực keo kiệt!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Ảnh Hậu Ngược Cầu Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Yến hội (1)

Edit: Nhạc Dao

Beta: Hikari2088

Ngô gia và Tần gia đều là danh gia vọng tộc ở Bắc Kinh. Tiếc thay, mối quan hệ giữa hai nhà cũng không tốt đẹp gì, thậm chí còn thù hằn lẫn nhau.

Họ đã quên mối thù này bắt đầu từ khi nào, cũng không nhớ nguyên nhân là gì nhưng đã đến nước này, họ cũng không định ngừng chiến.

Có đôi khi, có kẻ thù cũng là một chuyện tốt mà?

Nhưng tuyệt đối sẽ không đấu nhau đến mức một mất một còn được.

Những gia tộc lớn như họ có rất nhiều thứ mà người thường không thể đoán được, nếu họ đấu với nhau thì thời cuộc sẽ rối loạn mất.

Những ai có thể lên làm gia chủ đều không ngu ngốc, tầm nhìn cũng không thiên cận, nên hai nhà Tần gia và Ngô gia cứ giữ vững trạng thái vừa là địch vừa là bạn này mãi.

Vì vậy nên mẹ Tần mới đến đây nhắc họ về đại thọ 80 của ông Ngô.

Tuy buổi tối mới là yến hội nhưng vì phụ nữ mất khá lâu để trang điểm nên họ phải tạo hình từ trước.

Với những dịp quan trọng thì phải bày tỏ sự tôn trọng của mình. Ví dụ như mặc quần jean áo sơ mi để tham dự yến hội không phải nổi bật mà là không lễ phép và gây tho vô số tội.

Tuy Tô Uyển được chiều chuộng như trẻ con nhưng vì cô luôn ở bên Tần Chấp nên luôn biết cư xử sao cho đúng trong giới thượng lưu.

Vì thế, buổi chiều đã có người đến tạo hình cho Tô Uyển.

cô hơi tò mò về đồng quần áo được thiết kế cho riêng mình.

“Hử?” cô tùy ý lấy ra một cái áo đầm đồ rực, ước thử lên người mình: “A Cháp, cái này đẹp không?”

“Đẹp!” Tần Cháp ngồi trên ghế, không xem tạp chí. Sắc mặt anh ôn hoà, nhìn chăm chăm vào vợ mình, khi nghe cô hỏi thì không chút do dự trả lời.

“Vậy em thử nhé!” cô vui vẻ nói rồi cầm quần áo vào trong phòng thay đồ.

Tần Cháp nheo mắt, bình tĩnh đứng lên, chuẩn bị đi vào cùng vợ.

Sau đó, anh thử đẩy cửa nhưng lại phát hiện cửa đã khoá!

Cả người anh cứng đờ, tuy biết mình gọi thì cô sẽ mở nhưng đồng thời, anh sẽ không có thời gian để làm gì cả.

Vì vậy nên anh ngừng lại để suy nghĩ, chuẩn bị đánh mặt mũi.

Stylist đang đứng xem diễn: Ôi vãi!

Khi khoe môi của boss Tần cong lên, chuẩn bị nở một nụ cười đắc ý thì...

Tô Uyên nắm làn váy đi ra.

Tần Cháp: “...”

không vui chút nào!

“Ủa?” Tô Uyên nhìn Tần Cháp đứng trước cửa với vẻ nghi hoặc: “Sao A Cháp lại đứng đây vậy?”

“Định giúp em!” anh cười, sờ đầu vợ, nói dối cứ như thật.

Stylist: ... Rốt cuộc thì tui đã biết vì sao mình không thể thành boss được rồi.

Nhưng Tô Uyên lại tin anh! nói đúng hơn thì cô không để tâm đến câu trả lời của anh mấy.

Dù sao thì A Cháp cũng không hại cô đâu~

cô đẩy anh lùi về sau, để anh đứng cách xa mình chút, xem thử cái đầm này có đẹp không.

anh không được vui mấy, nhìn cô chăm chăm với về ai oán và ảm ức.

“Được rồi!” A Cháp tui thân cũng rất đáng yêu! cô hôn lên khuôn mặt đang không vui của anh: “Moa~”

Boss Tần được một nụ hôn mới thoả mãn đứng lùi về sau một chút.

Stylist: Đây là lý do vì sao cô ấy không thích các cặp đôi! nói loanh quanh một hồi, cuối cùng lại còn lừa được người mình yêu hun hun nữa!

Đàn ông đàn ông mà không hành xử nam tính hơn được à?!

Nhưng tâm trạng vui vẻ của boss Tần không kéo dài được lâu.

Khi vợ xoay một vòng thì nụ cười của anh liền tắt ngúm.

Vì bộ đầm này dâm lộ lưng!

Da thịt trắng nõn lộ ra một mảng lớn như vô tình hấp dẫn ánh mắt của người khác.

“không phải tôi đã nói không được lấy đồ hở hang sao?!” anh lạnh lùng nói.

“...”

“Phu nhân và Tần thiếu thấy bộ này được không ạ?” Stylist rón người, vội vàng lấy một cái áo đầm tương tự với cái Tô Uyên đang mặc, nhưng trong lòng thì chửi thề, vậy mà cũng gọi là hở hang sao? anh yêu cầu không lộ ngực, đùi, làn váy không được ngắn trên đầu gối, giờ lộ một khoảng lưng bé xíu mà cũng tính là hở hang.

Nếu lòng chiếm hữu cao như vậy thì sao anh không để Uyên Uyên nhà anh mặc bao tải đi?!

cô nàng stylist này cũng xem như thông minh, rõ ràng là Tần Cháp yêu cầu, cô ấy lại gọi Tô Uyên trước tiên.

không biết là vì tiếng “Phu nhân” hay cách làm thông minh kia mà ánh mắt lạnh lẽo của Tần Cháp đã dời đi.

“Hử?” Tô Uyên đi đến chỗ anh rồi hỏi: “không thích em mặc cái này sao?”

“không phải.” anh ôm lấy cô, không chút do dự mà phủ nhận: “Uyên Uyên mặc gì anh cũng thích cả.”

anh ôm cô, vùi đầu vào cổ cô, rầu rĩ nói: “Nhưng em đẹp quá, anh không muốn để bọn họ thấy.”

Vì lúc này đang cúi đầu, cô lại đang tựa vào lòng anh nên anh vừa cúi đầu là đã có thể thấy sau lưng cô.

thật ra đầm này cũng không lộ nhiều lắm, chữ V xẻ không sâu, nhiều nhất chỉ đến hông, để lộ vòng eo mảnh khảnh của cô.

Nhưng với Tần Cháp mà nói, đây đã là rất nhiều! Chỉ có anh biết vòng eo của cô đáng yêu như thế nào, tối qua anh còn ôm nó suốt. Uyên Uyên tốt đẹp như vậy, sao anh có thể chịu

được khi cô bị người khác nhòm ngó chứ?

anh nhìn phần eo lộ ra của vợ, nhẹ nhàng sờ, rồi vui đùa vào cổ cô tiếp, làm nũng: “Bảo bối, chúng mình đôi bộ khác nhé?”

“Được.” cô bị mái tóc của anh làm ngứa, đẩy đầu anh ra, dứt khoát đáp, rồi chỉ bộ quần áo trong tay các stylist: “A Chấp thích bộ nào?”

Dù sao thì cô thấy bộ nào cũng đẹp cả~

Hàng lông mi cong vút Tần Cháp khẽ run, tạo thành một cái bóng thật dài dưới mắt. anh ôm cô chặt hơn, hôn lên vành tai của cô: “Bảo bối~”

Tuy nhìn thì có vẻ như anh cưng chiều cô hết mực nhưng thật ra, cô vẫn luôn chiều theo ý anh.

trên đời này, trái tim trong sáng như trẻ con là thứ quý giá nhất, mà trùng hợp thay, bảo bối của anh lại có nó.

“Hử?” cô nhìn anh với vẻ nghi hoặc, cảm thấy hơi ngứa khi lỗ tai của mình bị anh liếm: “Sao vậy?”

“không có việc gì.” anh phun lỗ tai tinh xảo đáng yêu của cô ra, lại không nhìn được mà hôn lên: “Chỉ là anh thấy Uyên Uyên quá đáng yêu nên không nhìn được mà hun hun.”

“Ừ, em nhìn thấy A Cháp thì cũng muốn hun hun!” cô gật đầu, nghiêm túc nói.

Sau đó, họ liền công khai tình tứ...

Stylist bị nhét cầu lương... Mọi người! Mọi người còn ở đây đấy! Hai người muốn tình tứ thì về phòng đi! Có thể chữa đường sống cho cầu độc thân không hả?!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Ảnh Hậu Ngược Cầu Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Yến hội (2)

Edit: Nhạc Dao

Beta: Hikari2088

Hôm nay tiệc sinh nhật của ông Ngô. Tuy ông đã nghỉ hưu nhưng uy tín vẫn còn rất cao.

Những ai nhận được thiệp mời đều phải nể mặt ông mà đến cả. Thậm chí, còn có một số người vì nhận được thiệp mời mà nói cầu thần bái phật cũng không ngoa chút nào.

Buổi tối, khi Tần Cháp và Tô Uyên đến thì đã có không ít người.

Với mối quan hệ này giữa hai nhà, họ đến giờ này là vừa đúng lúc.

Dù sao họ cũng là hậu bối, đến muộn quá thì không lễ phép.

Sau khi họ đi vào, Tần Cháp cố tình đi chậm lại để sóng bước với Tô Uyên.

Vì ai ở đây cũng thuộc giới thượng lưu nên đều biết nhận ra Tần Cháp. Có không ít người bụng lỵ rượu, chuẩn bị đến bắt chuyện khi thấy anh, sau đó vội dừng bước khi thấy người kia.

Đại thiếu gia của nhà họ Ngô - Ngô Lỗi, đồng thời cũng là người thừa kế của Ngô gia thế hệ này.

Tần Cháp vốn không phải người thừa kế của nhà họ Tần, cũng nhỏ tuổi hơn họ nhiều nên đáng lý ra không cần đích thân Ngô Lỗi tiếp đón mới đúng.

Chuyện này nói ra thì dài dòng, ban đầu ai cũng xem nhẹ Tần Cháp, cho đến khi có người tự nộp mạng. Tuy cậu ta nhỏ tuổi nhưng thủ đoạn rất tàn nhẫn, khiến người khác vừa sợ hãi vừa phải đề chừng.

“Tần thiếu.” Ngô Lỗi cầm ly rượu, nở một nụ cười công thức hoá, trong mắt loé lên vẻ thù hận nhưng ngoài miệng vẫn chào hỏi Tần Cháp: “đã lâu không gặp, hoan nghênh.”

Tần Cháp xoay người, lấy một ly rượu từ phục vụ đi ngang qua rồi cùng ly với Ngô Lỗi.

“đã lâu không gặp, Ngô thiếu.” Tần Cháp nở một nụ cười ôn hoà. Nụ cười này không u ám như lúc nhỏ mà chỉ có sự vô cảm.

Trùng hợp là anh cũng không thích người này lắm.

Hai người đàn ông liếc nhau một cái liếc dờ mắt, tiếp tục cười nhạt.

Họ không nói gì nhiều, chỉ cùng ly một lần, tán gẫu hai câu liền ăn ý tách ra.

Tần Cháp ôm chặt eo của Tô Uyên, để cô tựa vào người anh: “Chúng ta đi tìm anh hai thôi.”

“Dạ.” cô ngoan ngoãn gật đầu.

anh vuốt tay cô, tranh thủ khi mọi người chưa kịp bắt chuyện liền dẫn cô đi tìm anh hai.

anh trai Tần cũng đã thấy em trai của mình, mặt lạnh tanh, gật đầu tỏ vẻ xin lỗi những người đang bao vây lấy mình, đứng yên chờ em trai và em dâu đến.

“An An.” Khuôn mặt của Tần Hân dịu xuống khi thấy Tần Cháp, sau đó gật đầu với Tô Uyên đang được em mình cẩn thận che chở trong lòng, ôn hoà nói: “Tiểu Uyên.”

Tần Hân luôn cho rằng chuyện năm xưa xảy đến với Tần Cháp có liên quan đến mình nên vẫn cứ canh cánh trong lòng, cứ đòi gọi Tần Cháp là An An.

Sau khi đã trưởng thành thì anh ấy vẫn không chịu sửa miệng.

“anh.” Tô Uyển và Tần Cháp đồng thanh gọi.

Đôi mắt của Tần Cháp cũng dịu xuống, anh và Tần Hân cách nhau mười tuổi, từ nhỏ anh ấy đã nuông chiều anh, nói anh được anh trai nuôi lớn cũng không ngoa.

“Ừ.” Chắc là vì Tần Hân đã quen chăm sóc Tần Cháp nên thuận miệng hỏi: “Trước khi em tới đã ăn lót dạ chưa?”

“Dạ rồi.” Cả hai cùng gật đầu. Tần Cháp nhắm mắt, ánh mắt đong đầy lo lắng: “Dạ dày của anh không tốt, lát nữa đừng uống nhiều quá nhé.”

“Ừ.” Ý cười trong mắt Tần Hân càng đậm hơn, biết chỗ này không tiện nói chuyện nên không nói thêm gì cả.

Trong một góc nọ, có người nhìn thấy nụ cười đặc biệt này, liền uống cạn một ly rượu.

“Chúng ta đi chúc thọ thôi.”

Tần Hân vừa cầm ly rượu vừa dẫn Tần Cháp và Tô Uyển đến chúc thọ ông Ngô.

“Chào ông Ngô.” Tần Hân cầm ly rượu, bỏ quả của mình xuống, nghiêm túc nói: “Chúc ngài thọ tỷ Nam Sơn.”

Tần Cháp lặng lẽ quan sát xung quanh, thấy ông Ngô khỏe mạnh ngồi ở giữa, nhưng theo tin tức của anh thì ông ta cũng không còn mạnh khỏe rồi.

anh cũng nâng ly theo anh trai, uống một hớp, tay lại giữ chặt tay của Tô Uyển, không cho cô uống nhiều.

cô bấu môi, nhưng không phản bác anh ngay tại đây, chỉ ngoan ngoãn cầm ly rượu trong tay.

“Ha ha.” Ông Ngô mỉm cười hoà nhã với Tần Hân: “Chẳng mấy chốc mà thằng nhóc con này đã lớn vậy rồi, ông còn nhớ khi xưa ông nội của con dẫn con đi khắp nơi đấy.”

Ông lại cười tủm tỉm ánh chừng một khoảng: “Lúc đó con mới cao đến đây thôi.”

Vừa dứt lời, ông liền cảm thán: “Chỉ trong chớp mắt mà cánh còn người mất rồi!”

Tần Hân bình thản nghe ông nói hết, không hề nói thêm một lời.

Sau khi ông Ngô cảm thán xong thì mới nhận ra chuyện này nên chỉ đành nói: “Dù sao thì ông nội của con cũng có bà nội đi chung nên họ sẽ hạnh phúc ở dưới âm phủ thôi.”

Sau khi trò chuyện vài câu, ông Ngô liền cười nói: “Mấy đứa đừng đứng đây với ông già này nữa, tự đi chơi đi.”

“Ông cứ nói đùa, trông ông còn khỏe mạnh lắm ạ.” Tần Hân cười, thuận theo ý của ông: “Tạm biệt ông ạ.”

Tần Cháp ôm Tô Uyển chào tạm biệt ông Ngô, rồi khởi đầu chung với anh trai.

Nụ cười tươi rói của ông Ngô dần tắt, thờ dài thườn thượt. Hai đứa trẻ thế hệ này của nhà họ Tần đều là rỗng trong biển người cả.

Cả hai đều không những không tranh chấp vì gia sản, mà thằng nhóc thứ hai còn tự gây dựng nên sự nghiệp của mình, thằng lớn còn công khai nâng đỡ. Vì vậy nên giờ ai cũng biết Tần thiếu cả.

Ông nghe đồn là trước đây thằng nhỏ cũng được gọi là Tần gia, nhưng vì nó thấy xưng hô này quá nên đã muốn được gọi là Tần thiếu.

A Lỗi thì lại... Mà thôi, giờ ông đã già rồi, không nhúng tay vào chuyện này được nữa.

Sau khi chúc thọ thì cũng không còn gì để làm cả, chủ yếu là xã giao với người trên thương trường.

Với thân phận của nhóm Tần Cháp thì xã giao đã không cần thiết nữa rồi.

Tần Hân biết em trai của mình không thích xã giao, dù ngoài mặt nó có mỉm cười, lễ phép nói vài ba câu thì sau đó cũng sẽ bỏ đi mất thôi. Vậy nên, anh đã bảo nó dẫn Uyển Uyển đi tìm chỗ nghỉ chân.

Tần Cháp cũng không khách sáo với anh trai của mình, dẫn anh uống ít rượu rồi ôm vợ đến một chỗ ngồi nghỉ.

Lúc Tần Hân đang trò chuyện với một người, vốn định nâng ly lên uống rượu thì tay chợt khựng lại khi nhớ đến lời dặn của An An, sau đó lại bỏ tay xuống.

Bên này, Tần Cháp đang ôm Tô Uyển, để cô tựa vào lòng anh.

“Em có mệt không?” anh đỡ cô ngồi xuống sofa trong khu nghỉ ngơi, rồi ngồi xổm xuống trước mặt cô, hoàn toàn không thêm đề ý đến ánh mắt của người khác.

“không mệt~” cô nhắm mắt cười, vòng tay qua cổ anh, gật đầu chắc nịch: “không mệt chút nào cả!”

anh nhẹ nhàng véo khuôn mặt trắng nõn của cô: “Giày cao gót cao như vậy thì sao có thể không mệt được chứ?”

“không phải A Cháp luôn ôm em sao?” cô nắm lấy tay anh rồi thom lên má anh. cô luôn tựa vào lòng anh, không phải dùng chút sức nào thì sao có thể mệt được chứ? Huống hồ, giày cao gót cũng không cao chút nào.

“Vậy em có đói bụng không?” anh miễn cưỡng tin lời giải thích của cô, lại hỏi tiếp: “Chút nữa tụi mình mới về được nên em có muốn ăn gì không?”

“Em không đói.” cô kéo anh dậy rồi đẩy anh ngồi xuống cạnh mình. nói xong, cô lại sửa miệng: “Em muốn ăn chút bánh ngọt.” Chiều nay A Cháp chưa ăn gì cả, chắc bây giờ anh đã đói rồi.

A Cháp không những bụng một đĩa bánh ngọt về, mà còn thuận tay lấy luôn một đĩa vải.

anh lau tay, sau đó bắt đầu nghiêm túc lột vò của quả vải, khiến cho ai nấy đều há hốc mồm vì ngạc nhiên.

Mẹ ơi, đây là Tần thiếu tàn nhẫn ác độc kia sao?!

“A~” cô cầm một miếng bánh ngọt lên, rồi đưa tới miệng của anh.

Khuôn mặt của anh dịu xuống, ngoan ngoãn há miệng ăn. Đồng thời, động tác lột vải cũng càng lúc càng nhanh, lột xong thì dứt cho vợ yêu.

Khi anh thấy miệng của cô bị dính nước vải thì sẽ lấy khăn ra rồi dịu dàng lau cho cô.

cô cũng rất tự nhiên mà nghiêng mặt qua để anh dễ lau hơn.

Động tác của họ rất tự nhiên, như thể đã làm qua hàng ngàn hàng vạn lần vậy, khiến người khác khó mà sinh lòng nghi ngờ được.

Có một số người vẫn còn hoài nghi tính chân thật của bức ảnh nổi tiếng kia trên Weibo, giờ nhìn thấy hai nhân vật chính tình tứ thì cảm giác như lượng rượu trong dạ dày đang nổi sóng.

Mợ nó, ngược cầu một lần trên internet vẫn chưa đủ hay sao mà còn ngược người ta ngay ngoài đời thế này!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Ảnh Hậu Ngược Cầu Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Mù mắt cầu độc thân

Edit: Nhạc Dao

Beta: Hikari2088

Khi Tần Cháp và Tô Uyển ra khỏi yến hội thì đã gần 10 giờ khuya.

Vì Tần Cháp và Tô Uyển là văn bối nên họ không thể về sớm, về giờ này là vừa lúc.

Sau khi họ tạm biệt anh trai Tần thì liền đi ra khỏi cửa.

Đúng lúc này, một cơn gió đột nhiên thổi qua.

“Em có lạnh không?” anh sờ tay cô thấy hơi lạnh, liền dùng tay mình ủ ấm cho tay cô.

Giờ đã là mùa thu, tối vẫn còn se lạnh, mà cô lại mặc bộ đầm dạ hội mỏng manh nữa chứ!

cô không trả lời, rút tay ra khỏi tay anh, cười tủm tỉm để tay ngay cổ anh, tình nghịch hỏi: “anh có thấy lạnh không?”

anh phối hợp với cô bằng cách giả vờ run rẩy vì lạnh.

thật ra họ cũng biết bây giờ cũng chả lạnh mấy.

cô nhìn động tác khoa trương của anh xong liền cười ngả nghiêng trong lòng anh: “A Cháp, anh diễn không giống gì cả!”

anh ôm cô thật chặt để cô không bị ngã khi cười. Đồng thời, đôi mắt của anh ánh lên niềm vui khi nhìn cô cười.

Có kiểu người như vợ anh vậy, tuy cô không hiểu nhân tình thế thái nhưng lại có một trái tim trong sáng như trẻ con, luôn đặt anh lên hàng đầu.

cô như vậy thì sao anh không yêu được đây?

Uyển Uyển của anh, bảo bối của anh. Dù anh có nâng niu cô đến cỡ nào thì vẫn luôn cảm thấy chưa đủ. cô làm gì anh cũng thích cả, cô vui thì anh vui, cô buồn anh cũng buồn theo, dù có đánh đổi cả thế giới chỉ để lấy một nụ cười của cô cũng rất đáng giá.

Em là của anh...

anh siết chặt tay, sờ đầu cô, cung chiều nói: “Em nghịch ngợm quá đi!”

không ai nhìn thấy sự điên cuồng trong mắt anh cả. Em chỉ cần nghịch ngợm trong lòng anh thôi.

Khi về đến nhà.

Tô Uyển và Tần Cháp nắm chặt tay nhau, Tần Cháp còn cúi xuống, dùng tay còn lại giúp vợ cởi giày cao gót không được thoải mái ra.

cô vịn lấy anh để mình khỏi bị ngã, sau đó lấy hai đôi dép lê của họ từ tủ giày bên cạnh ra.

Cho đến khi cả hai đã thay giày ra thì cô mới nở một nụ cười xán lạn, rồi hôn lên mặt anh, tay họ vẫn còn đan chặt vào nhau.

Đảm bảo vệ biết cậu chủ không thích có người tới gần, đang chuẩn bị lui xuống... Bộ tay của hai người làm bằng nhựa cao su hay sao vậy?!! Cảm ơn nhưng tui tui không muốn ăn chén cầu lương có độc này chút nào cả!

Tức thay, cả hai nhân vật chính đều không rành chú ý đến đám bảo vệ đau khổ vì bị ngược.

Tần Cháp cởi áo vest ra, mỉm cười dịu dàng nhìn cô cởi cả vạt cho anh, nhẹ nhàng cúi xuống để cô dễ tháo nó ra hơn.

anh rửa tay, rồi xoa đầu cô: “anh đi nấu ăn cho bảo bối đây~”

trên đường về, vì Uyển Uyển sợ anh mệt nên đã hỏi anh có muốn anh ở ngoài không, anh đã từ chối không chút do dự.

Chỉ cần nghĩ đến việc Uyển Uyển ăn đồ do chính tay anh nấu thì lòng anh đã thoả mãn không thôi.

“Bảo bối.” anh cầm một cái tạp dề lên, xoay mặt về phía vợ, trong mắt tràn đầy vui vẻ: “Giúp anh mang được không?”

cô nhận lấy tạp dề từ anh, A Cháp biết cô sẽ không từ chối mà cứ thích thêm hai chữ được không hoài à~

Ày da, cô cũng muốn ôm anh o(≧▽≦)o.

cô cầm tạp dề, đứng sát vào ngực anh, vòng tay qua eo anh rồi buộc tạp dề cho anh.

anh giang hai tay ra, cứ để mặc vợ yêu dính sát vào lòng mình, cảm giác tiếp xúc da thịt thân mật vẫn luôn tốt đẹp như thuở nào.

“Được rồi!” cô cười híp mắt, không nỡ rời khỏi cái ôm ấm áp của anh.

anh bật cười thành tiếng khi thấy hành động siêu cấp đáng yêu của bảo bối nhà mình.

“Em muốn ăn gì?” anh xoa cục bông trước ngực mình, cả khoe mắt đều dịu dàng hẳn.

Mặt cô dính sát vào lòng anh, nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Mi~”

Món này khá đơn giản.

Vì Tần Cháp chỉ mặc một cái áo sơ mi mỏng nên hơi thở của cô khiến cả người anh cứng đơ.

“Được~” anh nhin xuống sự ngửa ngáy trong lòng, hôn lên trán cô: “Thêm một cái trứng chăn nước sôi nữa được không?”

cô gật đầu, tiếp tục làm cái đuôi nhỏ của anh. anh đến chỗ tủ lạnh, lấy một cái trứng ra.

Sau khi nước sôi, anh thành thạo bỏ mì vào rồi đập thêm cái trứng, hoàn toàn không bị trở ngại vì vợ yêu trước mặt mình, nhìn qua là đã biết anh đã quen với chuyện này.

Trong hơi nước, bóng hình của cả hai nhìn rất hài hoà.

Tần Cháp vừa dẫn cái đuôi nhỏ của mình vừa đặt đồ ăn đã làm xong lên bàn.

anh sờ đầu cô: “Sao em còn chưa ra nữa? Đến giờ ăn cơm rồi~”

“Em không muốn rời khỏi A Cháp đâu~” cô nắm chặt lấy áo anh, để mặt lên ngực anh, rầu rĩ nói.

Cái ôm ấm áp này là cảng tránh gió của cô, mùi hương quen thuộc của anh cũng khiến lòng cô yên tâm.

“Được rồi~” Ý cười dần lan toả trong mắt anh. anh cũng rất thích hành vi ỷ lại này của cô, thậm chí còn định dung túng cho nó nữa.

Ví dụ như, anh cũng chỉ lấy một cái chén ra.

“Em ngồi đây đi!” anh không kéo cô ra mà tự mình ngồi xuống, khiến cô ngồi vào lòng anh.

“À~” một tay anh bưng cái chén, tay còn lại gấp mì sợi, thổi cho nguội rồi mới đưa đến bên miệng: “Cẩn thận nóng nha em!”

“Dạ!” cô gật đầu, ngoan ngoãn chậm rãi nuốt xuống, ngửa đầu hôn lên khoe môi của anh: “Ngon lắm!”

anh dịu dàng cười, lại thổi nguội gấp mì tiếp theo, rồi đưa đến bên miệng cô.

Nhưng lần này cô lại không chịu ăn.

cô lặc đầu, đẩy gấp mì đến bên miệng anh, đôi mắt to tròn nhìn anh chăm chăm: “anh cũng ăn đi!”

Chắc chắn là A Cháp cũng đói bụng giống cô.

“Ừ.” anh cũng không từ chối, ung dung ăn hết gấp mì, giả vờ lơ đãng liếm qua chỗ cô đã ăn.

Cả hai cứ ăn một miếng, em một miếng nên chỉ trong chốc lát mà đã ăn hết một chén mì đầy ắp.

“Em no chưa?” anh mỉm cười sờ cái bụng căng tròn của cô.

“Dạ rồi.” cô nằm thẳng cẳng trong lòng anh, yếu ớt gật đầu, kéo tay anh xoa bụng cho mình: “Xoa xoa cho em~”

cô đã vô thức ăn no căng cả bụng luôn rồi.

anh thuận theo ý cô, xoa bụng cho vợ. anh nhìn vợ yêu đang thoải mái nhắm mắt lại ngủ, động tác vẫn không ngừng, ngoài miệng lại nói: “Bé heo lười~”

Em còn chưa tháo trang sức đâu.

Thảo trang sức rồi đến rửa mặt.

nói ra chắc không ai tin nhưng boss Tần đã quá quen tay với việc này.

Sau khi tắm xong cho cô thì cả người anh lại như bốc hỏa. Vì sao ấy hả? Vì làn da của cô sau khi tắm quá mềm mại chứ sao. anh cần yêu mãi cô, cuối cùng vẫn không nở đánh thức bảo bối trong lòng mình.

“Ngủ ngon, vợ yêu của anh.” anh nở một nụ cười cung chiêu, hôn lên hôn cô, ôm chặt người trong lòng mình rồi cũng nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Ảnh Hậu Ngược Cầu Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Boss lại đến trễ

Edit: Nhạc Dao

Beta: Hikari2088

Sáng sớm hôm sau.

Có lẽ vì tối qua ngủ sớm nên hiếm khi Tô Uyển dậy trước Tần Cháp.

Trời vẫn còn tối, khiến cô không thể thấy rõ xung quanh, chỉ còn tiếng hô hấp đều đặn vang lên trên đỉnh đầu của Tô Uyển.

cô vừa muốn trở người thì thấy có một bàn tay ôm eo mình nên không nhúc nhích nữa, ngoan ngoãn nằm trong lòng anh. Hơi thở quen thuộc vây quanh khiến cô yên lòng.

cô ngẩng đầu, cẩn thận quan sát đáng về khi ngủ của A Cháp.

Lúc anh ngủ không giống với dáng vẻ dịu dàng bình thường của anh dành cho cô. Trái lại, nhìn khuôn mặt anh lúc này lạnh lùng, giữa hai hàng lông mày còn có sự bá đạo, ngay cả nụ cười cong lên nơi khóe môi cũng không thể che giấu nó.

cô gờ tay lên, chậm rãi vuốt ve mặt của anh, từ hai hàng lông mày xuống đôi môi mỏng.

“Đẹp trai quá đi!” cô ngẩng đầu hôn lên môi anh, cứ như thể không nhìn thấy sự biến đổi nơi khuôn mặt anh vậy.

Lúc cô định lùi lại thì Tần Cháp mở mắt, trong mắt tràn đầy vui vẻ, giữ chặt ột cô, đầu lưỡi linh hoạt chui tọt vào miệng cô.

anh quấn lấy lưỡi cô, liếm mát, cảm thấy bản thân mãi mãi không thể nếm đủ hơi thở ngọt ngào này.

Tiếng hôn ái muội vang vọng khắp phòng cho đến khi cô không thở nổi, đôi mắt ngập nước.

ần Cháp xoay người, để vợ yêu nằm trên ngực mình. Sau đó, anh hôn lên trán cô, ánh mắt dịu dàng, không còn nét bá đạo khi ngủ nữa: “Chào buổi sáng, bảo bối.”

“Chào buổi sáng-” cô chưa kịp hoàn hồn sau nụ hôn kịch liệt, chớp mắt liên tục, rồi nhìn đôi mắt sâu thẳm đối diện mình.

cô nghĩ thầm: Hàng mi cong vút kết hợp với đôi mắt này thật là đẹp quá mà.

anh duỗi tay che mắt cô, khàn giọng nói: “Đừng nhìn anh như vậy.”

Đừng nhìn anh bằng ánh mắt sùng bái như vậy. Đàn ông vào sáng sớm vốn đã không chịu nổi kích thích, huống chi đây còn là vợ yêu mà anh vốn không có sức chống cự.

Nửa người dưới như đang bốc hỏa vậy.

cô khó hiểu khi bị anh che mắt lại nên nháy mắt không ngừng.

“Sao vậy?” cô chột chột người anh.

sự ngứa ngáy truyền đến lòng bàn tay của anh, khiến tay run rẩy. Hàng lông mi dài của cô xẹt qua bàn tay của anh cứ như đang quét qua lòng anh vậy.

“Bảo bối, vì em mê hoặc anh đấy.” Ngọn lửa trong lòng anh bùng lên, anh nắm lấy bàn tay nghịch ngợm của cô, lật người đè cô xuống, dùng một bàn tay giữ lấy hai tay cô trên đỉnh đầu.

“Nên em phải phụ trách dập lửa.” anh nâng eo, khàn giọng làm nũng với vợ yêu.

...

Sau khi anh “tập thể dục” xong thì trời cũng đã sáng.

Vì vậy, boss Tần lại đi làm trễ.

Khi boss đi qua ngang quầy tiếp tân, cô bé tiếp tân đã nhìn anh bằng ánh mắt sùng bái. Mọi nó, boss thật là lợi hại, chỉ thích mỹ nhân chứ không thích giang sơn! cô chưa từng thấy ông chủ nào đến trễ nhiều lần như anh cả!

cô cảm thấy công ty của mình chưa bị đóng cửa đã là kỳ tích rồi.

Sau đó, cô vội vàng gõ chữ trên điện thoại.

Trong diễn đàn giờ cao cây đuốc lên.

Tiếp tân bị ngược chết: Chắc, boss vừa mới đi ngang qua đó.

Tiểu vương bị ngược chết: Ha ha, boss lại đến muộn nữa rồi!

Tôn tỷ bị ngược chết: Hình như tháng này boss đã đến trễ một tuần rồi thì phải?

Cầu chia tay bị ngược chết: không, là lần thứ chín rồi → _ →.

Cừu non mới đến:... Cũng không phải đến trễ mỗi ngày mà.

Cầu chia tay bị ngược chết: Đúng rồi, để tôi bổ sung. Tháng này đã được 22 ngày, ngoại trừ ba cái cuối tuần và bốn ngày boss đột nhiên nổi hứng bỏ bê công việc thì tháng này còn lại 11 ngày *mim cười*.

Cừu non mới đến:... Tôi cần phải lẳng lặng suy nghĩ#.

...

Mỹ nhân bị ngược chết: Boss có dẫn phu nhân theo không?

Tiếp tân bị ngược chết: cô đoán xem! *mim cười*

Mỹ nhân bị ngược chết:... Nếu boss ở cô đại thì nhất định là hôn quân rồi!

Tiểu vương bị ngược chết: Hôn quân +1!

Tôn tỷ bị ngược chết: Hôn quân +2!

Cầu chia tay bị ngược chết: Hôn quân +10086!

Dae Jang Geum bị ngược chết: Giấy chứng nhận thân phận hôn quân đây!

Mỹ nhân bị ngược chết: Phù dung trưởng noãn độ xuân tiêu*

Trương tiểu thư bị ngược chết: Tông thư quân vương bắt tảo triều*

***Hai câu này trích trong bài Trường hận ca của Bạch Cư Dị. Trích bản dịch của Nguyễn Mỹ Tài là: Phù dung trưởng noãn độ xuân tiêu (Đêm xuân nồng, nương nấu màn đào), Tông thư quân vương bắt tảo triều (Quân vương từ ấy buổi châu ra trưa) (Nguồn: tthivien.net).**

Tiểu vương bị ngược chết: Chu choa~ Mấy người bấy bạ quá đi~

Chim bay bị ngược chết:... Mấy người nghĩ boss đến trễ là vì phu nhân không dậy nổi hay vì lượng vận động buổi sáng quá lớn?

Mỹ nhân bị ngược chết: Tui sẽ giả vờ như không hiểu anh đang nói gì.

Cầu chia tay bị ngược chết: Tui cảm thấy bản thân đã bị đá kích ㄏ—ㄏ.

...

Về chuyện tám ảnh đang hot của hai ngày trước, nhân viên trong công ty là những người đầu tiên tin tưởng tính chân thật của bức ảnh đó. Vì sao ấy hả? Vì họ có thể thấy rõ mòn một tình cảm sâu đậm giữa boss và Ảnh hậu Tô.

Ánh mắt của boss dành cho vợ ngọt chết người luôn đó nha.

Thư ký bị ngược chết: A a a a a a!

Tiểu vương bị ngược chết: Sao vậy?

Thư ký bị ngược chết: Hồi nãy tui mới vào văn phòng của boss!

Thư ký bị ngược chết: Boss đang cột tóc cho phu nhân đó!

Thư ký bị ngược chết: Mợ nó, cả căn phòng ngập tràn hương phấn luôn đó!

Thư ký bị ngược chết: Đây không phải là thời gian làm việc hay sao?!!

Thư ký bị ngược chết: Nhìn đẹp lắm đó! Ngay cả tui còn không làm được nữa!

Thư ký bị ngược chết: Chồng tui còn không biết cột tóc cho tui nữa là!

Thư ký bị ngược chết: Đau lòng chết mất

Thư ký gửi đi rất nhiều tin nhắn như biểu lộ tâm trạng khó tả này của bản thân.

Tiểu vương bị ngược chết: Tui quyết đá văng chén cầu lương có độc này!

Cầu chia tay bị ngược chết: Chịu không nổi nữa rồi! Mau gọi 120 giúp tui với!

Mỹ nhân bị ngược chết: Cầu độc thân cảm thấy như bị vạn tiễn xuyên tim!

Tôn tỷ bị ngược chết: Bớ hàng xóm, có người ngược cầu!

Tiếp tân bị ngược chết: +10000 điểm bạo kích, khiến cầu độc thân đã bị ngược đến bật khóc!

Chim bay bị ngược chết: Cầu xin boss hãy chừa đường sống cho chúng tôi (T_T.....T_T)

Khóc hu hu

Ngày nào boss tui cũng show ân ái

Mỗi ngày đều bị ngược thành cầu

trên đời này không còn gì để luyến tiếc nữa rồi

Tiểu Dương là nhân viên mới không tin vào tình yêu thật lòng trong giới giải trí. cô ta cảm thấy lúc nào mình tình cũng đang lãng xê cho bản thân nên không chú ý đến tám ảnh gây nhiễu động vào hai hôm trước.

Nhưng vì thấy diễn đàn quá náo nhiệt nên cô ta lại đắm ra tò mò.

Cừu non mới đến: Lẽ nào boss và anh hậu Tô lại ân ái đến vậy sao? (°o°).

Tôn tỷ bị ngược chết: Chắc, không cần nói gì nhiều, mời xem tên của tôi # Về mặt sống không còn gì luyến tiếc #.

Tiếp tân bị ngược chết: Xem tên của tôi # Về mặt sống không còn gì luyến tiếc # +1.

Tiểu vương bị ngược chết: Xem tên của tôi # Về mặt sống không còn gì luyến tiếc # +2.

Cầu chia tay bị ngược chết: Bổ sung một chút, trước khi thấy sự âu yếm giữa boss và phu nhân thì tôi đã có chủ *mim cười*.

không một ai trong diễn đàn dò hỏi tiểu Dương có tin không, cũng không muốn thuyết phục cô tin. Thậm chí, họ còn không nói tiếp về chủ đề này.

cô nàng Vương đã chia tay với bạn trai đầy kính, giữ nguyên nụ cười ngọt ngào. Đứa bé ngốc nghếch, chị sẽ đợi cung gia nhập với các anh chị.

Nếu cung nhìn hai người kia chỉ biết có lẫn nhau thì sẽ bị đau mắt hột luôn đấy.

Đến lúc đó, chị sẽ chăm sóc cung thật tốt.

Bị ngược đến khóc rồi hả? Có cần khăn giấy không?

Cảm giác là cầu độc thân có lạnh lẽo không? Ở đây có thảm bằng lông đầy nhé~

cô nàng Vương đã chia tay với bạn trai thuần thực kéo học tù ra, lấy hết các thiết bị ở bên trong ra.

Đến đây nào đồng chí, có cần thuốc trợ tim cấp tốc không?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Ảnh Hậu Ngược Cầu Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Cuộc sống thường nhật

Edit: Nhạc Dao

Trợ lý Tôn không hề ngạc nhiên khi thấy sắc mặt vắn vẹo của cô trợ lý mới đi vào.

Nếu không bị boss ngược đến chết đi sống lại thì thật không dám tự nhận là cấp dưới của Tần Cháp đấy!

Ha ha, anh ta cho rằng: Nếu tam quan của ai không được định hình lại thì nhất định là do boss nương tay rồi.

Trợ lý Tôn đầy kính, tiếp tục chôn đầu trong núi văn kiện.

Đúng là ông chủ giàu có độc ác mà! anh ta đã tính cả rồi, ngoại trừ thời gian ông chủ giàu có độc ác đến trễ và ngọt ngào với bà chủ thì một ngày đi làm của ông chủ chỉ còn lại nhiều nhất là bốn đến năm giờ thôi. Vì vậy, những văn kiện không quan trọng còn dư lại đều do trợ lý như bọn họ xử lý.

Chịu thôi, ai bảo càng giỏi thì trách nhiệm càng nhiều (* ͡° ͜°). anh ta là một cục gạch, đặt đâu cũng được.

Tuy anh ta phải thừa nhận rằng, vì để có nhiều thời gian ở chung với bà chủ mà hiệu suất làm việc của boss đã tăng mạnh.

anh ta không cần nghĩ cũng biết rằng bây giờ ông chủ độc ác giàu có lại đang ngọt ngào với bà chủ rồi. anh đẩy kính lên, nghĩ thầm: Tổ chất tâm lý của cô trợ lý này kém quá đi.

Bên trong văn phòng của Tổng giám đốc.

“Xong rồi.” Tần Cháp cẩn thận túm lọn tóc cuối cùng vào, thế là một kiểu tóc đơn giản nhưng thanh nhã liền được hình thành. anh cầm một cái gương đến trước mặt cô rồi hỏi: “Bảo bối thích không?”

Tô Uyển bỏ điện thoại xuống, nhìn về phía gương. anh chải đầu cho cô rất nhẹ nhàng nên cô không cảm thấy được gì cả, thậm chí cô còn không biết anh búi tóc xong từ khi nào nữa.

“Em thích lắm!” cô nhìn mình trong gương, khẽ khàng chạm vào kiểu tóc của mình, rồi vui vẻ ngẩng đầu nhìn về phía anh: “A Cháp búi tóc đẹp quá!”

Chính cô còn không biết cột kiểu này nữa đây.

“thật sao?” anh bỏ cái lược xuống, ngồi cạnh cô, cười tủm tỉm hỏi: “Vậy anh có được phần thưởng gì không?”

Vấn đề này khiến cô phải suy nghĩ một lát, cuối cùng nghiêm túc hỏi: “một nụ hôn?”

Nếu cô muốn được A Cháp thưởng cho thì sẽ muốn được anh hôn một cái, chắc anh cũng vậy nhỉ?

anh nheo mắt cười nhưng không nói đúng hay sai, chỉ để sát mặt gần cô, ngón trỏ chỉ vào má phải của mình.

Hai tay cô vòng qua cổ anh, ngẩng đầu hôn lên má anh.

“Được không A Cháp?” cô nhìn chằm chằm anh bằng đôi mắt sáng rực.

anh nheo mắt, phải kiểm chế bản thân không được đuối theo khi cảm nhận được đôi môi của cô đang rời xa anh.

“Cho em thiếu đó.” anh nói như thể nụ hôn ban nãy chưa từng xuất hiện vậy, rồi dùng ngón tay cái lau trên môi cô.

anh có thừa nhận một cái hôn là phần thưởng sao? Phần thưởng phải để dành đến khi họ về nhà kia... Ừm, đúng rồi...

“Á?” Cho em thiếu sao? cô ngần ngại. Sau khi suy nghĩ kỹ càng về ý của anh thì cô đột nhiên cảm thấy tức giận, cúi đầu cắn lấy vai anh như đang mài răng: “A Cháp là người xấu!”

“Được được được, anh là người xấu!” anh bật cười, vội vàng đồng ý để vuốt lông cho cô. Nhưng phải công nhận là ngay cả lúc bảo bối của anh mắng người cũng rất đáng yêu mà.

“Ngoan, thả ra nhé?” anh vuốt tóc cô, dịu dàng dỗ dành: “Đừng làm răng của mình bị thương mà.”

cô do dự một lúc, cuối cùng vẫn không thả ra, nghiêng răng thật chặt, giọng nói mơ hồ không rõ: “không, A Cháp hư lắm, cắn anh nè!”

“anh sai rồi.” Nụ cười của Tần Cháp càng sâu hơn, sao Uyển Uyển nhà anh có thể đáng yêu như vậy chứ. anh nói lời xin lỗi không chút do dự: “Bảo bối ngoan, anh không dám.”

anh không hề bận tâm đến việc đàn ông xin lỗi vợ nhanh như vậy có mất mặt hoặc có thể bị người ta nói là sợ vợ gì đấy không.

“Vây... Được rồi.” Tô Uyển rất dễ dỗ dành, chỉ cần nghe Tần Cháp xin lỗi liền vui vẻ. cô nhà bà vai của anh ra, thậm chí vì sợ Tần Cháp đau nên cô đã hôn lên đầu răng kia.

cô hoàn toàn không nghe thấy chồng yêu của mình không hề hứa hẹn sẽ không làm vậy nữa.

Tần Cháp nhìn bảo bối đang thổi trên vai mình như mặt trời chiếu sáng mỗi góc của lòng anh, khiến cho mặt anh dịu xuống.

Bảo bối của anh đúng là quá đáng yêu.

Nghĩ vậy, anh không kìm được mà hôn trán cô, kìm chế bản thân không làm quá trớn. Sáng nay anh đã được thỏa mãn nên bây giờ chỉ cần cả hai ngọt ngào ở bên nhau thì anh cũng đã hạnh phúc lắm rồi.

Nhưng giờ anh phải làm việc trước đã, anh không muốn mang công việc về nhà đâu.

anh đã từng thề sẽ nâng niu bảo bối Uyển Uyển trong lòng bàn tay, khiến cô cả đời bình an vui vẻ. Đàn ông đã nói là phải giữ lời, nên đây là trách nhiệm ngọt ngào mà anh cam tâm tình nguyện gánh vác.

Để khiến cuộc sống của Uyển Uyển tốt hơn thì anh phải làm việc.

Tần Cháp ngồi thẳng lên, tập trung vào xử lý văn kiện.

Câu nói: Năng lực của con người là vô hạn đúng là không sai. Ví dụ như, boss Tần vừa xử lý văn kiện vừa âu yếm với vợ yêu thế mà lại giải quyết hết mọi văn kiện trước khi tan tầm.

Vì thế, boss Tần lại được về sớm *mim cười*.

Vậy nên, vô số người đã vứt hết công việc trong tay rồi trốn về. Mọi nó, bộ cầu độc thân không phải là người sao?!

“Cừu lười biếng! Có phải là cậu ăn vụng kem của tôi không?!” Cừu xinh đẹp hùng hổ hỏi.

“không phải tôi! không phải tôi mà!” Cừu lười biếng trả lời còn vang dội hơn, tiếng sau át tiếng trước.

“A Cháp.” Nhân lúc đèn đỏ sáng lên, Tô Uyển níu tay áo của Tần Cháp rồi lay hai cái: “A Cháp, đột nhiên em muốn ăn kem quá đi!”

“Được~” anh nhân lúc đang dừng đèn đỏ liền xoay người lại, vẹo má vợ yêu rồi cung chiêu nói: “Nhưng không được ăn nhiều đâu nhé.”

cô gật đầu, ngoan ngoãn đồng ý, không hề mè nheo. cô chép miệng mấy cái, giống như đã nếm được vị kem vậy.

Sau khi về đến biệt thự của họ, cả hai mới đi siêu thị.

“Bảo bối thích vị gì nè?” Tần Cháp cúi đầu, chỉ mấy nhãn kem. Có dâu tây, quýt... nói chung là loại gì cũng có cả.

“Hừm. . .” Tô Uyên nghiêng đầu, rồi rầm suy tư.

“Vậy thì lấy một hộp dâu tây và một hộp quýt nhé?” anh thấy cô sự rối rắm trong mắt cô thì dịu dàng cười, thay cô lựa chọn. Dù là Uyên Uyên như vậy thì cũng rất đáng yêu đó.
“Nhưng em chỉ được ăn một viên thôi đó.”

“Dạ!” Hai mắt Tô Uyên sáng lên, gật đầu thật mạnh.

Vì kem lạnh, không tốt với thân thể của cô nên A Cháp không thích cô ăn quá nhiều. Để phòng ngừa việc cô làm nũng đòi ăn kem nên trong nhà không có kem gì cả.

“Còn lại đều phải vứt rồi, lãng phí quá đi.” cô tiếc nuối nhìn số kem còn lại, gục lên người anh rồi cảm thán.

“Chưa chắc.” không biết anh nghĩ đến chuyện gì mà híp mắt lại: “Để anh giúp em ăn.”

“thật sao?” Hai mắt Tô Uyên sáng lên. Trong mắt cô thì cô ăn hay A Cháp ăn cũng giống nhau cả, đưa muỗng lên đến miệng anh: “A~”

“Ngoan.” Tần Cháp không ăn mà cúi đầu hôn lên lỗ tai nhỏ của bảo bối. anh nheo mắt, đề thấp giọng nói mê hoặc: “Chúng mình đổi cách ăn nhé?”

Vừa dứt lời, anh liền bôi hết kem trên tay lên cổ bảo bối. . .

anh liếm mát, ừ, bắt đầu ăn từ chỗ này đi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Ảnh Hậu Ngược Cầu Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Trẻ con

Edit: Nhạc Dao

Thứ bảy này, Tần Cháp dẫn Tô Uyên trở về nhà chính của Tần gia.

thật ra thì Tần Cháp không thích dẫn bảo bối của mình về đây chút nào. So với về đây thì anh càng thích trải nghiệm thế giới hai người hơn, vì ở đây có quá nhiều người. Nhất là cháu trai của thím hai - Tiểu Bảo!

Khi họ ngồi trong phòng khách, Tần Cháp nhìn vợ yêu của mình đang say sưa nói chuyện với mẫu thân đại nhân của mình. Nếu không phải anh đang giữ lấy cô thì e là cô đã sớm nhào vào lòng bà rồi.

Nơi này có quá nhiều người, ai ai cũng thu hút sự chú ý của Uyên Uyên cả. Mà cô vốn dĩ chỉ nên nhìn mỗi mình anh mới đúng!

Lúc này, một đứa trẻ chạy chồm chạy vào, hai mắt sáng rực khi thấy Tô Uyên.

“Tô Tô, mẹ đến thăm Tiểu Bảo ư?” Bé con vội vàng nhào đến ôm lấy chân Tô Uyên, ngửa đầu bập bẹ nói: “Có nhớ Tiểu Bảo không?”

Ai nấy cũng đều cảm thấy buồn cười khi thấy cảnh này.

một đứa bé ba tuổi còn chưa cao đến hông họ lại chớp đôi mắt to tròn nói ra những lời nghiêm túc đến vậy.

Chỉ có một mình Tần Cháp không cảm thấy buồn cười, bộ “Tô Tô” là để cho một tên “đàn ông” gọi sao?

“Tiểu Bảo!” Tô Uyên rất vui, cúi đầu ôm bé con đang ôm đùi lên, hôn lên khuôn mặt non mềm của bé: “Tiểu Bảo đáng yêu quá!”

Tần Tiểu Bảo ngoan ngoãn ngồi im trong lòng của Tô Uyên, ngược mặt lên để cô dễ hôn hơn, chớp nháy hỏi: “Vậy mẹ có nhớ cục cưng không?”

Tô Uyên không cảm thấy câu hỏi của bé buồn cười, nghiêm túc suy nghĩ như thể đây là một chuyện trọng đại, trịnh trọng trả lời: “Có, hai ngày trước có nhớ đến Tiểu Bảo!”

Khuôn mặt bụ bẫm của Tần Tiểu Bảo đang nghiêm túc liếc dụi xuống, hài lòng gật đầu, hôn lên mặt cô, bập bẹ nói: “Cục cưng cũng nhớ Tô Tô!”

Đáng vẻ ông cụ non này của bé trên khuôn mặt bụ bẫm kia khiến ai nấy phải bật cười.

Tần Tiểu Bảo chớp chớp mắt, không hiểu vì sao mọi người lại cười.

Cả hai liền tiếp tục “trò chuyện”. Mọi người im lặng, nhìn họ chăm chăm với vẻ mong chờ để xem thử cuộc trò chuyện này có thể tiến xa đến đâu.

Tần Tiểu Bảo ngẩng đầu nhìn Tô Uyên, kiêu ngạo nói: “Tô Tô, hôm qua cục cưng tự ăn cơm cơm, mà mẹ còn phải để (Tần Cháp) đút. Có phải cục cưng rất ngoan không?” Khuôn mặt của bé như đang muốn được khen ngợi vậy.

“Ừ.” Tô Uyên gật đầu đồng ý, sờ đầu của bé, thật lòng khen ngợi: “Đúng là rất ngoan!”

Thấy vậy, Tần Cháp nheo mắt càng ôm eo Tô Uyên chặt hơn. Quả nhiên con nít đều là tình địch cả mà!

Hai mắt bé sáng như sao, khuôn mặt bụ bẫm lộ ra hai lúm đồng tiền, vỗ tay: “Vậy cục cưng, có được thưởng gì không?”

Tô Uyên nghĩ ngợi rồi hỏi: “Tiểu Bảo muốn được thưởng gì?”

Bé cười thật tươi, vui vẻ nói: “Ngủ, với cục cưng?”

Mọi người bật cười thành tiếng khi nghe cuộc đối thoại trên.

“Nằm mơ!” Tô Uyển chưa kịp trả lời thì Tần Cháp đã xách thẳng nhóc mập mập trong lòng cô ra, nheo đôi mắt, lạnh lùng nói: “Đó là vợ của cậu!” Chứ có liên quan gì đến nhóc đâu?!

Tần Tiểu Bảo chớp chớp mắt, vươn đôi tay nhỏ ra, nghiêm trang nói: “Chờ cục cưng, lớn lên, Tô Tô, sẽ là vợ của cục cưng!”

Mẹ Tần phun hết cả trà ra, nín lấy tay của di hai rồi bật cười. Ngay cả di hai và di ba đều cảm thấy buồn cười khi nghe câu này.

Chỉ có mỗi Tần Cháp là không cười.

...

Buổi tối.

Mặt Tần Cháp đen như đáy nồi khi thấy thẳng nhóc mập mập kia cứ đòi ngủ với Uyển Uyển của anh, xách nó ra khỏi lòng vợ rồi ném nó cho mẹ Tần đứng ngoài cửa, không để tâm đến phản ứng của mẹ mình.

“Uyển Uyển~” anh xoay người ôm chặt lấy eo của cô, vùi đầu vào gáy cô, tui thân nói: “Bảo bối, có phải em không yêu anh nữa không?”

cô lắc đầu không chút do dự, sò đầu anh, an ủi nói: “Em yêu anh.”

anh vẫn không ngẩng đầu lên, tui thân nói tiếp: “Vậy em thích Tiểu Bảo hay thích anh hơn?”

Mẹ Tần đứng ngoài cửa ôm Tiểu Bảo ngạc nhiên khi thấy cảnh này. Vấn đề này còn ấu trĩ hơn cả “yêu mẹ hay yêu em hơn” nữa.

Cái tên tranh giành tình cảm với một đứa trẻ ba tuổi là con trai bị bệnh xà tinh của bà thật à?!

Mẹ Tần thân thờ ôm Tiểu Bảo đi tìm di hai.

Tô Uyển ôm lấy đầu Tần Cháp rồi lắc đầu, vội vàng vuột lỏng: “Thích nhất là A Cháp.”

Đôi mắt sâu thẳm của anh loé lên, rừ mắt xuống để che giấu thần sắc của mình, uất ức nói: “Hôm nay em ôm nó, còn hôn nó! Em cứ mãi nhìn nó mà quên luôn anh!”

cô nghe thấy giọng nói uất ức của anh thì cảm thấy mình đã làm không đúng. Nếu A Cháp xem nhẹ cô thì nhất định cô cũng sẽ không vui cho mà xem.

Biết sửa sai thì mới là bé ngoan. Vì vậy, Tô Uyển nghiêng đầu, nghiêm túc nói: “Em sai rồi~”

“anh tha thứ cho Uyển Uyển.” Tần Cháp nheo mắt, giọng nói làm nũng và ánh mắt bình tĩnh không hề giống nhau: “Vậy sau này Uyển Uyển đừng làm như vậy nhé?”

Tô Uyển nghiêm túc gật đầu.

Đôi mắt sâu thẳm của anh chợt loé lên sự vụn vặt rồi biến mất ngay, giống như chưa từng xuất hiện vậy. Đúng rồi, là như vậy đấy. Lúc nào em cũng phải nhìn anh nhé bảo bối, chỉ được nhìn mỗi anh thôi. . .

Mẹ Tần vừa mới quay lại hết hồn khi nghe đoạn đối thoại trên. Sao bà cứ cảm thấy có gì sai sai ấy nhỉ?

“Sao vậy mẹ?” Tô Uyển thấy mẹ Tần đứng ở cửa thì liền hỏi.

“không có gì.” Mẹ Tần hé miệng định nói, nhưng lại không nghĩ ra được rốt cuộc là sai sai ở chỗ nào, chắc là... không có chuyện gì đâu nhỉ?

“Mẹ ơ?”

“Ừ.” Sau khi hoàn hồn, mẹ Tần chợt nghĩ ra một vấn đề, liền hỏi: “Mẹ muốn hỏi là khi nào hai đứa định có con vậy?” Bà bịu mồm, ngoài lạnh trong nóng nói: “Qua mấy năm nữa thì mẹ không rảnh để chăm cháu giúp hai đứa đâu đấy.”

Tô Uyển ngẫm nghĩ, một đứa bé giống A Cháp sao?

Nụ cười trên mặt của Tần Cháp dần biến mất, anh nheo mắt, ngửa đầu kiên định nói: “Qua mấy năm nữa đã mẹ.” Con nít đều là tình địch, vì đứa nào cũng thu hút sự chú ý của Uyển Uyển cả! Uyển Uyển chỉ có thể là của một mình anh thôi!

“Sao vậy?” Bà cũng không muốn khuyên, cứ như chỉ thuận miệng hỏi, chứ không hề để tâm đến khi nào họ có con vậy.

Tần Cháp nheo mắt, bình tĩnh nói: “Con đang dùng Fendi.”

Fendi?! Suýt nữa là khuôn mặt bình tĩnh của bà không giữ nổi nữa rồi! “Con không thể dùng bao cao su được sao?” Sao cứ nhất thiết phải dùng Fendi vậy?! Thằng lớn đã là chuyện không tương, thằng nhỏ lại không muốn, lẽ nào bà phải chờ thêm mấy năm nữa thì mới có cháu đẻ bằng sao?

Fendi là một loại thuốc mới được tung ra, sau khi đàn ông dùng thì sẽ không khiến đối phương thụ thai được, tạm ngưng hai năm thì mới trở lại bình thường. Nó giống như vòng tránh thai vậy, chỉ khác ở chỗ là vòng tránh thai vô thời hạn mà thôi.

Tần Cháp bình tĩnh hôn bảo bối của mình. Vì cô là của anh nên anh không muốn cách cô một lớp, chỉ khi nào tiếp xúc thân mật hay chiếm hữu cô thì mới có thể thoả mãn con thú trong lòng anh được.

Tuy Tô Uyển không phản bác nhưng phiên bản thu nhỏ của A Cháp đã để lại dấu ấn trong lòng cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Ảnh Hậu Ngược Cầu Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Buổi chiều thử của Thiên hạ (1)

Edit: Nhạc Dao

Từ Minh vô cảm đứng trước bàn, vò đầu bứt tóc, cảm thấy mỗi giây mỗi phút đều gầy vò, tự chửi đầu mình bị úng nước rồi mới đến nhà hai người này chờ. anh ta thà bị phóng viên hỏi đến ngán cũng không muốn ở đây đợi.

“Xong chưa A Cháp?”

“Được rồi bảo bối, chúng mình đi thôi em”

Sau khi nghe đến đoạn này thì Từ Minh thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng được xuất phát rồi. Khó khăn lắm anh ta mới sống sót được dưới sự ngược đãi này đấy nhé!

“Cẩn thận nhé~” Khi đi qua cạnh cửa, Tần Cháp ôm eo Tô Uyển thật chặt, dịu dàng dặn dò vợ.

“Ừ.” cô cười ngọt ngào với anh, đôi mắt cong thành một vầng trăng khuyết, vui vẻ nói: “Có A Cháp ở đây thì em không sợ!”

anh bật cười, đầy lòng như ngập chìm trong hũ mật, họ nhìn nhau cười ngọt ngào, bầu không khí xung quanh được vây quanh bởi bong bóng màu hồng.

Từ Minh đi phía sau bày ra vẻ mặt khó tả, lần nào boss và Ảnh hậu Tô ở cạnh nhau cũng khiến anh ta không nở nhìn luôn ấy! Vì sao ấy hả? Vì cảnh hai người họ nhìn nhau rồi cười khúc khích lộ mũi mắt cầu độc thân là anh ta đây luôn chứ sao!

Mợ nó! Xin hỏi là bước qua một cạnh cửa cần cẩn thận gì vậy?! Chẳng lẽ hai người không chú ý đến vẻ mặt đau khổ của bảo vệ xung quanh hả?!

Từ Minh xoa mặt, vẻ mặt thấy chết không sờn. Được rồi, trời trao cho anh ta sứ mệnh lớn lao thì sẽ thử thách lòng kiên định và gân cốt...

Tô Uyển đang tình tứ với Tần Cháp ở cửa vô tình nhìn lướt qua Từ Minh rồi khó hiểu hỏi: “anh Từ, anh đang chuẩn bị nổ tung hả?”

Từ Minh: ... Ha ha, anh muốn nổ chết em thì có!

Vì *Thiên hạ* là một bộ phim bom tấn nên luôn được mọi người bàn tán, dĩ nhiên là buổi chiều thử cũng không ngoại lệ.

Chưa đến giờ chiếu mà bên ngoài hội trường đã có rất nhiều cánh nhà báo. Đồng thời, cũng có rất nhiều fan, mà đông nhất là fan của Tô Uyển. Tuy Tô Uyển vốn là người tùy hứng nhất giới giải trí nhưng có một số người lại thích kiểu thân tượng như vậy, Tô Uyển càng tùy hứng thì fan lại càng yêu cô hơn.

Nếu fan muốn gặp cô thì chỉ có hai dịp: Lễ trao giải lớn và buổi chiều thử. Vì vậy nên họ sẽ không bỏ qua buổi chiều thử lần này.

Phóng viên nào nhận được thiệp mời thì đã vào trong, còn những ai không nhận được thiệp mời thì đứng bên ngoài chụp hình.

“Là Trần Nhã kia!”

Khi thấy xe dừng lại, phóng viên liền vội vàng xúm lại.

“Trần Nhã, tin đồn trên mạng có phải là thật không?”

“cô và Triệu Thân đã phim giả tình thật sao?”

“Hai người ở bên nhau từ khi nào vậy?”

Cần đây trên mạng đang có tin đồn rằng, vì Trần Nhã và Triệu Thân đang quay một bộ phim với nhau nên cả hai phim giả tình thật.

Tần Nhã cười tao nhã, đôi mắt quyến rũ khi nhìn một đám ký giả lao đến trước mặt mình.

“Trần Nhã, nghe nói hồi đây cô thử vai cho nữ chính *Thiên Hạ* nhưng không thành công. Vậy cô cảm thấy mình có điểm nào không bằng Ảnh hậu Tô?” Bỗng nhiên, một phóng viên đưa mic đến trước mặt cô ta, lớn tiếng hỏi.

Nét mặt cô ta cứng đờ, sau đó lại nở một nụ cười mê hoặc: “Chắc là vì đạo diễn Vương thấy ngoại hình của tôi không thích hợp với *Thiên hạ* chăng?”

Ngoại hình ư?

Phóng viên ban nãy lại nói tiếp: “Vậy cô cảm thấy diễn xuất của mình hay Ảnh hậu Tô tốt hơn?”

cô ta suýt không kiềm được cơn giận của mình khi thấy phóng viên đưa mic sát mặt mình, cuối cùng vẫn cười tươi: “Diễn xuất của mỗi người đều không giống nhau nên không thể so sánh được.”

Lúc này, xung quanh đột nhiên ồn ào, fan điên cuồng gào thét.

“Trời ạ! Là Ảnh hậu Tô kia!”

Phóng viên đang vây quanh cô ta giống như chuột thấy gạo, vội vã đi về phía của Tô Uyển.

Trần Nhã quay đầu lại thì thấy một đám phóng viên ban nãy đưa mic đến gần mặt cô giờ ngoan ngoãn đứng ở đó, giống như hàng rào bảo vệ là lần đó trong trang giấy, dù bọn họ có chen chúc bên này thế nào thì cũng không được lấn sang bên kia.

Người đàn ông cao quý đứng bên cạnh Tô Uyển, cẩn thận ôm eo cô, cứ như cô là một bảo vật dễ vỡ vậy.

cô ta xoay người, sau khi nghe thấy phóng viên đã đổi giọng khi hỏi: “cô Tô, có thể hỏi cô mấy câu không ạ?” thì không nghe nữa, nở một nụ cười thanh nhã. Có một số người sinh ra đã là thiên chi kiêu tử, những thứ mà người khác dùng cả đời cũng chắc đã đạt được như tình yêu chân thành, sự nghiệp thành công và gia đình hạnh phúc thì cô chỉ cần vẫy tay là có

ngay, khiến người khác chỉ biết hâm mộ mà thôi.

Giống như, cô không bị người ta gọi thẳng tên vậy.

Nhưng trên thực tế thì Tô Uyên không thích xưng hô này, boss Tần cũng không.

“cô Tô, có thể hỏi cô mấy câu không ạ?” Phóng viên này nói rất lớn, khiến cho các fan đang điên cuồng gào thét phải im lặng, không được nói nữa, nữ thần sắp trả lời câu hỏi rồi!

Trước bao con mắt, boss Tần neho mắt, ôm eo bảo bối sát mình hơn, nhìn thoáng qua phóng viên kia, nói thẳng: “Là Tần phu nhân.” Họ đã kết hôn, Uyên Uyên là của anh nên phải gọi là Tần phu nhân mới đúng.

Sắc mặt kích động của phóng viên nọ cứng ngắc, hoàn toàn không đoán được Tần Cháp sẽ nói đến vấn đề này.

Dương Dương gào thét trong lòng, nắm tay fan bên cạnh, vô thức véo tay người nọ.

A a a! Ngọt quá! Ngọt quá đi!

Boss Tần vẫn hẹp hòi như vậy!

Boss có sự chiếm hữu cao với Tô Uyên ngọt quá! Boss so đo với việc là Tần phu nhân chứ không phải cô Tô đáng yêu quá đi!

Làm sao bây giờ, tìm cô kích động đến nỗi sắp nhảy tọt ra ngoài luôn rồi!

Phóng viên kia nhận được sự đồng ý liền hỏi: “không biết Tần phu nhân nghĩ sao về việc trên mạng đang có trend tò tình?”

Tô Uyên tựa vào người Tần Cháp, mờ mịt chớp mắt, trend tò tình? Đó là gì vậy? cô vô thức nhìn về phía chồng yêu.

Sau khi nhận được tín hiệu “cầu cứu” của vợ yêu thì khuôn mặt lạnh lùng của Tần Cháp dịu xuống, giải thích cho cô nghe: “Bảo bối, em còn nhớ tấm ảnh “Trong mắt anh chỉ có em” kia không? Trend tò tình bây giờ là chụp ảnh mắt của người yêu chỉ có bóng hình của mình như đang muốn nói là trong mắt anh/em chỉ có mình em/anh.”

Tần Cháp giải thích kỹ càng, Tô Uyên gật đầu tỏ vẻ đã hiểu nhưng vẫn không vui bổ sung: “Ảnh nào thì trong mắt anh cũng chỉ có mình em thôi.”

Phóng viên đứng bên cạnh nghĩ thầm, có phải cô hơi càn rỡ rồi không?

anh ta lại nhìn sắc mặt của Tần Cháp thì thấy anh rất vui. anh cũng không giải thích đó chỉ là tên của tấm ảnh đó, hứa hẹn với cô: “Mỗi giây mỗi phút anh đều nhìn chăm chú vào Uyên Uyên!”

Tô Uyên vừa lòng, sau đó nhìn về phía phóng viên kia: “Cảm nghĩ của tôi hả?” cô không do dự nói ra: “A Cháp của tôi đẹp trai nhất!”

Boss cười tươi như một đứa trẻ, hôn lên trán Tô Uyên, sung sướng gật đầu: “Ừ, A Cháp là của Uyên Uyên.”

Đám phóng viên bị nhét cầu lương:...

Đám fan bỗng nhiên bị ngược:...

Quản lý Từ đau khổ không nở nhìn:...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Ảnh Hậu Ngược Cầu Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Buổi chiều thử của Thiên hạ (2)

Edit: Nhạc Dao

Trong rạp chiếu phim xa hoa, vài người mặc trang phục sang trọng ngồi trong ghế, một số người lại tươi cười đi xung quanh chào hỏi.

Từng sắc thái của cuộc sống đều được khắc hoạ rõ nét.

Đây là một sân khấu dành cho quyền lực, ai cũng là diễn viên cả. Dù họ có thích hay không thì cũng trưng ra vẻ mặt thân thiện và ôn hoà, nhìn qua thì cứ tưởng thân thiết nhưng chỉ có họ mới biết bản thân đang nghĩ gì.

Lúc này, Dương Lệ Lệ cũng nương theo tình cảnh, mỉm cười thân thiết trò chuyện với một đạo diễn, nhìn qua rất vui vẻ.

Ở đây, ai cũng phải mắt nhìn sáu hướng, tai nghe tám hướng cả. Khi Tần Cháp ôm Tô Uyên đi vào, cô ta nhìn thấy nhưng vẫn không động đậy.

Hai mắt của đạo diễn bên cạnh cô ta lại sáng lên, vui vẻ tươi cười bước nhanh đến chào hỏi. Thấy vậy, Dương Lệ Lệ nuốt xuống ngụm rượu trong miệng, khó khăn lắm mới nhịn xuống được cảm giác buồn nôn: “Ngu xuẩn!”

cô ta vào làm đoàn phim lâu như vậy nên cũng biết đôi vợ chồng boss Tần và Tô Uyên ầu yếm đến cỡ nào. Giờ ảnh hậu Tô đang mang giày cao gót, boss Tần sẽ ôm cô ấy thật cẩn thận mỗi khi đi, sợ vợ mình bị mệt, thì sao có thể cho phép người khác chặn đường, khiến cho tâm can bảo bối của mình phải đứng lại cơ chứ?

Ha ha, chắc chắn ông sẽ để lại ấn tượng nhưng chưa biết là ấn tượng xấu hay tốt đâu!

Ồi chào, đáng vẻ neho mắt nhìn xung quanh với vẻ hung ác của boss Tần đẹp trai quá đi! cô ta thích thấy boss phân biệt đối xử giữa vợ và người khác!

Sau đó, cô ta lấy di động ra, lén lút chia về phía họ. cô ta thích đôi boss Tần và ảnh hậu Tô lắm, tuy lần nào cũng bị họ ngược gán chết nhưng vẫn cứ thích họ. cô ta đã thấy quá

nhiều sự ư ăm trong giới giải trí, trái tim đã được bảo vệ nghiêm ngặt, sự chân thành của họ là tia nắng trong màn đêm tối tăm này.

cô ta tuyệt đối không cho người nào huỷ hoại nguồn sáng của đời mình. Và lại, những thứ tốt đẹp rất dễ khiến người khác muốn bảo vệ, dù cô ta nghĩ họ sẽ không cần cô ta làm vậy.

Dương Lệ Lệ cười đáng khinh như một tên trộm, đăng tấm ảnh mình mới chụp được lên nick phụ trên Weibo.

Nữ thần là của nam thần: |(3 |) Đoán thử xem tôi đang ở đâu?

Nữ thần là của nam thần là một Weibo mới xuất hiện hai tháng trước nhưng sức chiến đấu rất khủng khiếp, đăng toàn bài có liên quan đến vợ chồng ảnh hậu Tô, và lại còn có rất nhiều tin nóng. Vì vậy, Weibo của cô nàng này cũng xem như là một nơi tụ tập của fan Tô Uyên.

Sau khi bài này được đăng, một đám fan liền bơi vào bình luận.

Tui yêu Uyên Uyên: Là Uyên Uyên và boss!

Quản chúng xem kịch: Vợ chồng ngược cầu phải không?

Trend tò tình bắt nguồn từ tấm ảnh đang rất hot trên mạng. Hot đến cỡ nào ấy hả? Trong quá khứ, chỉ có fan mới chú ý đến tin tức của Tô Uyên, người qua đường nhiều nhất chỉ biết Tô Uyên là một ảnh hậu diễn xuất tốt thôi.

Sau khi tấm ảnh kia xuất hiện, dù là người không thích dùng mạng xã hội hay thần tượng ai cũng biết có một cặp vợ chồng như vậy.

Cặp vợ chồng nào ấy hả?

Là boss Tần và Tô Uyên đó! À, cái này thì tôi biết! Có phải là nhân vật chính của tấm ảnh “Trong mắt anh chỉ có em” không? Tò tình mà còn màu mè như vậy nữa!

Có hằng hà sa số fan nữ rơi lệ vì tấm ảnh cảm động đó, đồng thời cũng churong mắt với bạn trai của mình! Nhìn bạn trai của người ta kìa, vừa đẹp trai vừa có tiền, quan trọng nhất là còn yêu bạn gái của mình!

Em không cần anh phải có tiền có quyền như anh ấy, vậy mà anh còn không yêu em hơn người ta nữa!

Phải chia tay! Nhất định phải chia tay!

Cùng lúc đó, cũng có muôn vàn đàn ông con trai kêu ca! Ai có bạn gái cũng buồn, người không có bạn gái thì càng buồn hơn! Tui tui bị ngược gần chết rồi này! Hai người muốn âu yếm thì cũng thôi đi, sao cứ phải khoe ra cho toàn thế giới xem thế này! Đôi vợ chồng ngược cầu hãy đợi đấy!

Sau khi hết giận, cụm từ “Vợ chồng ngược cầu” đã thành một biệt danh của boss Tần và Tô Uyên.

Uyển Uyên giỏi nhất: Dao phay!

Bàn vẽ của sao con heo: Roi da!

cô nàng xinh tươi: Ngọn nến!

không mùi ư:... Ngọn nến là cái quý gì vậy?

Tui là fan cuồng của Uyển Uyên: A a a! Sao thím ở đó hay vậy! Tui cứ tưởng mình dùng sức của chín trâu hai hổ mới giành được vé lúc 12 giờ khuya đã là hết xẩy rồi!

Uyển Uyên là nữ thần của tui: Nào tàn*, thím đang khoe khoang trá hình đấy! Tui chỉ cướp được suất thứ hai thôi!

***Nào tàn: Vì từ fan cuồng cũng có thể hiểu là nào tàn nên thím lầ hai trong truyện mới gọi thế.**

Tui là fan cuồng của Uyển Uyên: Tui đã nói đừng gọi tui là nào tàn rồi mà!

Tuyệt Tình Cốc: Nhóm khoe khoang bơi ra đi!

Tuyệt Tình Cốc: Tui còn không cướp được vé lúc hai giờ rưỡi sáng! Vé bán hết nhanh quá đi!!! T_T

Mười ba: Ha ha, tui bị tốc độ thần sầu của tay mình ngược khốc rồi! Tui chỉ mua được vé lúc 12 giờ khuya...

một cầu độc thân: Tui cũng giống thím lầ trên T_T

Bị ngược thành cá môi: Ha ha, tui chỉ mới ăn một bữa com mà vé 7 giờ tối đã hết sạch...

Nữ thần của tui đẹp nhất: Team mua được 12 giờ khuya chỉ đi ngang qua thôi~~

Mười ba: Thím lầ trên mau bơi ra ngoài!

một cửa hàng đậu Hà Lan: Thím mau gửi địa chỉ cho tui, tui sẽ không gửi lưỡi dao cho thím đâu!

Mất làm từ hộp kim titan: Tui chỉ muốn hỏi, có nhà đầu cơ* ở đây không? ㄣ(t__t)ㄣ

***Đầu cơ: Là việc mua, bán, nắm giữ, bán không các loại tài sản tài chính như cổ phiếu, trái phiếu, hàng hoá, tiền tệ, bất động sản, chứng khoán phái sinh nhằm thu lợi từ sự biến động giá mạnh của chúng.**

Cộng cô bị ngược chết: +1, đau khổ cầu xin nhà đầu cơ xuất hiện! Tiền bạc không thành vấn đề, miễn sao có vé là được! (T_T__T_T)

Căng: +100086!

Sờ sờ Uyên Uyên: Mối mắt trông chờ!

...

Cúng bái nữ thần: Chủ thốt đừng hồng chuyển chủ đề!

Cúng bái nữ thần: Giao đồ không giết (Tag nữ thần là của nam thần!)

một con cá nhỏ: Giao đồ không giết +1 (Tag nữ thần là của nam thần!)

Cục cụng ngón cái: Giao đồ không giết +2 (Tag nữ thần là của nam thần!)

Uyên Uyên là nữ thần của tui: Giao đồ không giết +3

(Tag nữ thần là của nam thần!)

Thiên sứ yêu cái đẹp: Giao đồ không giết +n (Tag nữ thần là của nam thần!)

...

Dương Lệ Lệ cười tùm tùm nhìn các fan dưới Weibo của mình. Mấy người có giỏi thì tới đây đi! Tôi đang ở cạnh họ đứng nhìn mấy người hâm mộ gần chết đấy! Ha ha ~

Ừa, mà họ đi đâu rồi nhỉ?

Lúc này, trên phòng VIP.

Tô Uyên tựa vào Tần Chấp bên cạnh, vui vẻ chơi Anipop. Gần đây cô đang mê trò chơi, rảnh là chơi thôi.

Tần Chấp ngồi cạnh vợ yêu, say mê nhìn chăm chăm vào cô. anh lẳng lặng xích lại gần cô, vươn tay lên, chuẩn bị ôm cô vào lòng mình thì...

Tiếng gõ cửa đã ảnh hưởng đến họ, ánh mắt của Tần Chấp bỗng loé lên về vịn vịn.

Tô Uyên ngẩng đầu, nói thảm một câu: “Ai vậy?” Sau đó, ra hiệu cho bảo vệ đứng trong góc đi mở cửa.

Bảo vệ đứng trong góc khẽ thở phào, một người vội vàng đi mở cửa.

Từ Minh thò đầu vào: “Boss, Uyên Uyên!” Sau khi gọi xong thì anh ta mới cảm thấy bầu không khí sai sai, đừng nói là... anh ta đã quấy rầy chuyện gì đó nhé? Chắc anh ta... không xui xẻo vậy chứ?!

“Phim sắp chiếu rồi, Uyên Uyên xuống thôi.” anh ta nói một lèo không nghỉ.

Chuyện này không thể trách anh ta được. Ai cũng biết ảnh hậu Tô rất chú trọng diễn xuất của mình nên cô luôn xem kỹ diễn xuất của mình trong buổi chiếu thử, suy nghĩ xem nếu chỗ đó diễn khác thì có phải tốt hơn không, mình đã diễn đúng chưa và mình có thể cải thiện chỗ nào.

Nếu cô tham dự sự kiện này thì có thể sẽ không tham gia buổi phóng vấn của buổi chiếu thử. Dù sao thì mọi người cũng đã quá quen với việc cô không tham gia kiểu phóng vấn này nên cũng không nói gì. Mà nếu họ đã tới đây thì chẳng phải được nhìn thấy nữ thần ở buổi chiếu thử vẫn tốt hơn sao?

Từ Minh chợt dạ nghĩ Dù sao thì ngồi chỗ nào cũng như nhau cả thôi, hai người họ dính lấy nhau như sam hoài, giờ tách ra một chút cũng không sao đâu nhỉ?

Boss: Ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Ảnh Hậu Ngược Cầu Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: Buổi chiếu là để khoe sự ân ái sao? (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Nhạc Dao

Cuối cùng, Tô Uyên vẫn quyết định đi xuống dưới.

Bảo vệ lặng lẽ đốt nến cầu nguyện cho quản lý.

Tần Chấp neoh mắt, vùi đầu vào lòng vợ rồi cọ qua cọ lại, rầu rĩ nói: “Bảo bối muốn bỏ anh lại sao?”

“Bỏ anh lại?” Tô Uyên giữ chặt cái đầu quậy phá của anh, sờ sờ rồi khó hiểu hỏi: “anh không đi xuống với em sao?”

anh không quậy nữa, cười đáp: “không, dĩ nhiên là anh phải đi xuống với em rồi.”

Từ Minh tuyệt vọng: Đừng boss... anh đừng tùy hứng vậy! Dưới đó không có chỗ ngồi của anh đâu T_T.

Thế là anh ta lấp bắp nói: “Thưa boss, dưới đó không còn chỗ.”

Hàng đầu tiên là của dàn diễn viên chính, lát nữa họ phải đứng lên chào, nhưng hàng này đã đầy chỗ rồi. Phía sau là chỗ của các nhà phê bình điện ảnh và những người khác, nhưng vấn đề là boss sẽ không được ngồi cạnh Tô Uyên, thế thì ở lại đây vẫn tốt hơn!

anh Từ lợi hại quá đi, nhóm bảo vệ bỗng nhiên thấy Từ Minh trở nên cao lớn hùng dũng!

Vì thế, họ liền lặng lẽ thấp thêm nền để cầu nguyện cho Từ Minh *23333*

***23333: Kiểu cười điên cuồng của một con mèo được dùng làm emoji trên mạng (Nguồn: Baidu).**

Ảnh chú thích:

không có chỗ hủ? Tần Cháp neho mắt nhìn Từ Minh. anh có thể để cho người xếp thêm một ghế vào, nếu Uyển Uyển ngồi ở giữa thì anh sẽ để người ngồi cạnh cô phải ngồi ra ngoài.

Những người đó nghĩ gì có quan trọng sao?

Nếu bọn họ muốn sống tốt, dù trong lòng nghĩ gì thì ngoài mặt cũng phải tỏ vẻ thân thiện, không được làm trái ý của Uyển Uyển.

Còn những kẻ ngu xuẩn thì anh sẽ dạy cho bọn chúng một bài học.

Họ lại càng không cần phải bận tâm đến những kẻ hẹp hòi, thù dai vì chừng nào anh còn nắm giữ quyền lực và tiền bạc như bây giờ thì bọn họ sẽ chẳng là cái đinh gì hết.

Vì để cho Uyển Uyển của anh có thể sống theo ý cô nên anh đã sớm tính toán đến mọi trường hợp, tuyệt không cho bất kỳ ai có thể uy hiếp được anh. Vậy thì bảo bối anh nâng niu trong lòng bàn tay mới có thể sống hạnh phúc không sầu lo suốt đời được.

Từ Minh thấy ánh sáng hung ác trong mắt boss thì nổi cả da gà, nịnh hót bầy tỏ: Vâng, chỉ cần boss vui là được rồi ạ.

T_T anh ta cảm thấy hình như mình sắp gặp hạn rồi...

...

Dù người khác nghĩ gì thì đến lúc đèn tắt, Tần Cháp cũng vẫn ngồi cạnh vợ yêu của mình.

Tề Chu là một nhà phê bình điện ảnh mới xuất hiện nhờ vào cách viết bình luận sắc bén và ngay thẳng. Vì anh ta không ưa những giao dịch bẩn thỉu của giới giải trí nên rất chú ý mắt với hành động thêm ghế ngồi của Tần Cháp trong buổi chiếu thử này.

Đồng thời, chuyện này cũng khiến anh ta có ác cảm với Tô Uyển. Biết đâu chừng, danh hiệu ảnh hậu và diễn xuất tốt cũng là do chồng cô ta mua được thì sao?

trên màn ảnh đột nhiên xuất hiện một đôi mắt tàn nhẫn sắc sảo khiến người khác lạnh run rồi biến mất nhanh như chớp, chủ nhân của nó kiên định kéo căng dây cung, mũi tên sắc bén bắn thẳng về phía màn hình.

Tiếng tên bắn và tiếng gió gào thét đã khiến cho khán giả vô thức muốn né tránh mũi tên.

Sau khi mũi tên đụng vào màn hình, một tiếng nổ ầm trời vang lên, đường cong màu vàng chậm rãi tạo thành hai chữ thật to - Thiên hạ.

Tề Chu không phát hiện ra bản thân đã vô thức thờ phào nhẹ nhõm, nói lòng cả vạ của mình. anh ta phải thừa nhận rằng, danh hiệu Ảnh hậu đúng là không trao nhầm người.

Cảnh đầu tiên giống như trong trailer, cổ tay trắng nõn ngừng lại, sau đó rút tay khỏi bàn cờ.

trên bàn cờ, hai quân trắng đen đang chém giết kịch liệt, người chạy ta đuổi. Đúng lúc này, một quân trắng được đặt xuống, những quân cờ trắng còn lại vốn vô hại đột nhiên tấn công như vũ bão, sinh linh đồ thần.

Màn ảnh thay đổi thành hàng lông mi cong vút như hai bàn chân nhỏ sau khi tiếng gọi gấp gáp của nha hoàn vang lên. Nàng chậm rãi ngược lên hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“không xong rồi công chúa, Vân quốc đã đánh vào hoàng cung!”

Bàn tay nhỏ nhắn trong cung trang xanh lá chợt ngừng lại, chậm rãi ngược đôi mắt vừa loé lên vẻ đau xót pha lẫn chờ mong, giống như đang nhìn xuyên qua thời gian vậy. Khi nhìn lại thì mắt nàng đã trở nên bình lặng, giống như không nhìn thấy bất kỳ gì cả.

Tề Chu đặt bút xuống viết: Khi phim mở màn thì có một cổ tay trắng nõn mê hoặc người xem, mà nữ chính đã dùng một ánh mắt trong vòng một phút ngắn ngủi để chứng minh cho tôi thấy diễn xuất của cô ấy.

Sau khi mặc vào thường phục, hai nhân vật chính gặp nhau, đấu với nhau trên chiến trường, vô tình bị đối phương hấp dẫn rồi yêu nhau khi gặp nạn. Cốt truyện càng gần đến cao trào thì càng khiến khán giả hồi hộp.

Tề Chu như đã quên đi cây bút trong tay mình, vô thức bị cuốn theo tâm trạng của nhân vật.

trên màn ảnh, công chúa vốn mặc cung trang giờ đã khoác lên mình chiến giáp như điểm tô cho hoa diên tinh tể trên trán. Nàng dùng cách tuyệt tình và đẹp nhất để biểu lộ sự quyết tâm của mình với tình lang.

Cảm giác đau đớn khi yêu nhau mà không được ở bên nhau, từ đây cách biệt rất dễ khiến khán giả đồng cảm với nhân vật.

Lúc này, trong rạp chiếu phim đã vang lên tiếng sục sục, Tề Chu mới hoàn hồn, phải thừa nhận rằng mình đã có thành kiến với Tô Uyển ngay từ đầu. anh ta thờ dài, tiếp tục xem.

Giờ cốt truyện đã sắp đến cao trào, tình tiết nhanh như tên bắn, khán giả cũng cảm thấy lo lắng thay nhân vật.

Bên này, Tô Uyển đang nhỏ giọng trò chuyện với Tần Cháp.

“Em có thể diễn tốt hơn ở cảnh này.”

“Ừ.”

“Trong đoạn này, nếu em đổi cách diễn thì có phải sẽ tốt hơn không?”

“Ừ.”

Ngoài miệng trả lời cô nhưng mắt anh lại nhìn chăm chăm cô với vẻ si mê. Ngay cả khi Uyển Uyển nghiêm túc nhận xét về diễn xuất của bản thân cũng khiến anh yêu tận xương tủy.

anh biết cô vốn không cần anh trả lời mấy câu này, mà chính cô đã tự có đáp án. cô làm vậy là vì đã quen chia sẻ mọi thứ với anh mà thôi.

Vì người yêu nhau sẽ luôn muốn chia sẻ cho đối phương về những thứ mà mình thích.

Trong bóng tối, hai mắt cô sáng như sao.

Tần Cháp luôn miệng trả lời, không nhận được mà nhích người về phía vợ yêu cho đến khi cảm nhận được hơi ấm của cô, giữa hai người không còn khoảng cách thì mới dừng lại.

“A Cháp có thấy em diễn tốt hơn lần trước không?” cô khẽ anh, mỉm cười rạng rỡ như trẻ con khoe đồng kẹo trong lòng bàn tay với bạn mình.

anh nắm chặt tay cô, mười ngón đan xen: “Bảo bối diễn rất tốt.” Cánh tay còn lại thì lặng lẽ ôm cô vào lòng, cuối cùng cũng cảm thấy được thỏa mãn một chút: “Đúng là tốt hơn lần trước.”

cô rất vui khi nhận được sự khẳng định của A Cháp. Đồng thời, cô cũng quá quen với động tác thân mật của anh nên không để ý anh đã duỗi tay qua đây từ khi nào, chỉ tự động chọn một vị trí thoải mái trong lòng anh.

“Em phải cố gắng hơn.” Đôi mắt của cô cong thành vầng trăng khuyết, siết chặt nắm đấm đảm bảo: “Lần sau em sẽ diễn tốt hơn nữa~”

“anh tin vào bảo bối.” anh hôn lên tóc cô, nở một nụ cười dịu dàng: “Uyển Uyển giỏi lắm!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Ánh Hậu Ngược Cầu Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Buổi chiều là để khoe sự ân ái sao? (2)

Edit: Nhạc Dao

Ông trời rất công bằng, ai sinh ra có thân phận cao quý thì sẽ hưởng được rất nhiều ích lợi, nhưng đồng thời cũng phải gánh vác trách nhiệm của nó.

Cổ Lệ Phương là công chúa của quốc gia này. Nó có công nuôi dưỡng nàng, cho nàng cảm y ngọc thực, dạy nàng rất nhiều thứ. Bây giờ quốc gia lâm nguy, nàng phải lên chiến trường để hồi báo.

Áo giáp trên người nàng đã đầm máu, hơi thở của nàng dồn dập, nhìn những chàng trai đang rúng chiến đấu đến hơi thở cuối cùng, nắm chặt thanh kiếm trong tay, nói: “Các huynh đệ, giết một người thì công bằng, giết hai người thì chúng ta được hồi! Giết!”

Trước khi ra kể sách này, nàng và binh lính cũng biết là bản thân không sống được.

Nhưng không sao cả, chỉ cần họ kiên trì thì thắng lợi sẽ thuộc về quốc gia, người thân của họ sẽ được an toàn.

Thực lực của Văn quốc vốn cao hơn Cổ quốc một chút nhưng lại bị kẻ thù với tinh thần vững vàng thêm một chút là sẽ thành công giữ chặt, mặc cho bản thân mình bị thương rồi ôm họ nhảy vào sơn cốc.

Dù họ có chết thì cũng phải kéo thêm kẻ thù cùng chết!

Nhưng đến cuối cùng, họ vẫn không gắng gượng được nữa.

Dù nàng có nghĩ ra trăm phương ngàn kế như đánh lén nơi sơn cốc hay đốt lương thảo thì cũng chỉ kéo dài được đến lúc nào, chứ không thể thắng được mấy ngàn binh lính.

Nhưng chắc đã đủ rồi nhỉ?

“An Bình công chúa, mau buông tay chịu trời đi!” Vô số mũi tên nhắm thẳng vào người con gái đang đứng giữa núi thì thể nhưng không một ai dám đến gần nàng cả.

Phó tướng sờ cổ, nhìn số binh lính còn lại, lại nghĩ đến vị tướng quân đã chết, trong lòng không những không xuất hiện mong muốn trả thù mà trái lại còn cảm thấy sợ hãi. Quả không hổ danh là An Bình công chúa nổi danh ngang với chiến thần của họ mà.

Nàng mệt quá.

Cổ Lệ Phương cảm thấy như mình không nâng nổi tay, nhìn huynh đệ nằm la liệt trên mặt đất. Mấy hôm trước, người nằm bên cạnh chân của nàng bây giờ còn hùng hồn bảo khi trở về sẽ cưới một đồng vợ rồi sinh tám đến mười đứa con cũng đã chết!

Cũng tốt, cuối cùng thì nàng cũng đã có thể nghỉ ngơi được rồi.

Nàng lưu luyến nhìn thoáng qua thế giới này, trước mắt hiện lên vô số hình ảnh. Nàng nhớ từ sự vuốt ve dịu dàng của Mẫu hậu, phụ hoàng rắn dạy đến Hoàng đệ yếu đuối nhưng đáng yêu, thậm chí là bánh hoa quế mà mình thích khi còn bé.

Bên tai có tiếng gió gào thét, xung quanh như tĩnh lặng.

Màn ảnh chiếu thẳng vào đôi mắt nàng.

Đó là một đôi mắt sao nhi?

Vẫn còn lưu luyến cuộc sống, không nỡ rời xa người thân và... Nuối tiếc.

sự nuối tiếc dày đặc đau xé ruột gan.

Nuối tiếc là vì không thể ở bên nhau, lại không được gặp nhau trước khi chết.

Bầu trời vẫn trong xanh như vậy.

Trước khi chìm vào bóng tối, hình ảnh cuối cùng nàng nhìn thấy là nụ cười bao dung của hân khi nhìn lướt qua nàng. Nàng nở một nụ cười, nghĩ thầm: Thiếp thắng ván này rồi nhé.

Khoảnh khắc nàng nhắm mắt lại, Vân Cận trên chiến trường như cảm nhận được, đôi tay run rẩy, giữ chặt trái tim của mình. Hai mắt chàng mờ mịt, giống như đứa trẻ bị lấy hết kẹo nhưng lại không biết phải làm sao.

Ở đây... Giống như đã bị mất đi thứ gì đó vậy.

Màn ảnh đột nhiên tắt ngấm.

Sóng mũi Tề Chu cay cay, thờ phào nhẹ nhõm nhưng trong lòng vẫn còn một tảng đá đè nặng vậy. Ủa, hết rồi đó hả?!

Rốt cuộc thì Vân quốc thắng hay thua? không phải Vân Cận có sắp xếp khác sao? Hay An Bình đã thắng? Nếu hân biết An Bình chết thì sẽ có phản ứng gì?...

Mợ nó, hết phim rồi hả?!

Vương đáng chết, ông đùa với tôi đấy à?!

Đến khi phim vang lên bài hát kết thúc thì anh ta phải thừa nhận đã hết phim rồi!

Dừng ngay khúc hay là sao...

Sau khi hết phim, Dương Lệ Lệ vẫn còn đắm chìm trong ánh mắt cuối cùng của Tô Uyển và Triệu Thân. Sóng mũi cô cay cay, quả không hổ danh là Ảnh đế và Ảnh hậu mà.

Sau khi tỉnh lại, cô cảm thấy hơi hồi hộp. Đây là lần đầu tiên cô diễn trong phim bom tấn, không biết lát nữa những nhà phê bình điện ảnh sẽ đánh giá về cô như thế nào nhỉ? Hai tay cô xoắn chặt lại, lén lút nhìn qua bên Tô Uyển.

cô vừa nhìn qua thì đã hết hồn, cả hai người gần như dính chặt vào nhau vậy. Mợ nó, boss Tần giống như đã ôm chặt Tô Uyển vào lòng vậy! Thấy vậy, cảm giác hồi hộp liền bay theo gió. Hai người còn nhớ đến sự tồn tại của những người xung quanh không vậy?!

Buồn quá man!

Đèn trong rạp sáng lên, cô thấy boss không những không định buông eo Ảnh hậu Tô ra mà còn ôm chặt hơn rồi đứng lên. Lúc này, sự lo lắng của cô đã bị thay bằng sự tức giận vì bị đôi vợ chồng này ngược.

Vô tình thay, cô không mấy để tâm đến bình luận của nhà phê bình điện ảnh, đứng lên cùng lúc với đạo diễn Vương.

Xoay người lại rồi khom lưng.

Trong khoảng khắc đó, một tiếng vỗ tay vang lên, dần dần biến thành con sóng vỗ tay.

Dàn diễn viên chính thờ phào nhẹ nhõm.

Về phần Tần gia ấy hả? Ai dám nhắc ngài ấy chứ?! Bộ chán sống rồi hay sao?!

À đúng rồi, Tần gia không thích bị gọi là vậy vì nghe quá già.

thật ra Tần Chấp không bận tâm đến vấn đề xưng hô nhưng không thích bị gọi già hơn Uyển Uyển của anh. anh và bảo bối xứng đôi vừa lứa như vậy thì sao có thể cho phép kiểu xưng hô như vậy được chứ?!

Tô Uyển rúc vào lòng anh, không để ý đến đánh giá của các nhà phê bình. cô chỉ quan tâm đến việc diễn xuất của mình có tiến bộ hay không mà thôi.

Đánh giá của các nhà phê bình điện ảnh sẽ nghiêng về phía thu hoạch cho phòng bán vé nhưng cô lại không thiếu tiền nên sẽ không cần quan tâm.

...Buổi chiều thứ đã xong.

Trời đã khuya nên mọi người cũng từ từ tản ra.

Tô Uyển ngập một cái, nước mắt chảy xuôi khoé mắt.

“Em một rồi hả?” Tần Cháp hôn lên tóc cô, để cô tựa vào lòng mình rồi hỏi tiếp: “Bảo bối, anh bế em nhé?”

Đây vốn không phải là câu hỏi, vì anh còn chưa dứt lời, không đợi cô trả lời thì đã bồng cô theo kiểu công chúa.

“Dạ!” cô lại ngập, cả người lọt thỏm ở trong lòng anh, vui đầu vào gáy anh, quệt bay một giọt nước mắt.

Tím của anh tan thành một vũng nước khi thấy động tác ý lại đáng yêu của vợ.

“Ngoan, ngủ đi.” Tần Cháp ôm cô chặt hơn, dịu dàng dỗ dành.

Tô Uyển lằm bằm, mơ màng nói ngủ ngon, vui đầu vào lòng anh rồi ngủ mất.

anh cẩn thận ôm vợ yêu vào xe nhưng không hề muốn bỏ cô xuống. anh hôn lên tóc cô, ôm cô vào lòng thật chặt.

Có lẽ là đã quen với cái ôm thật chặt, người trong lòng anh ngủ rất ngoan, thậm chí còn vô thức cọ ngực anh rồi tiếp tục an giấc.

anh bật cười: “Bảo bối của anh~” anh cúi đầu, hôn lên đôi môi mềm mại.

...

cô nàng họ Triệu không biết từ đâu chui ra, xanh mét nhìn theo chiếc xe đã đi xa.

Khi thấy có người đi ngang qua, ả mỉm cười ưu nhã.

Lúc này, ả sắp mất trí rồi.

Nếu muốn làm cho Tần Cháp động lòng với ả thì phải gặp được anh đúng không? Nhưng đã lâu như vậy mà ả không tìm thấy được cơ hội nào cả!

Khi đến công ty, không có lịch hẹn thì không được gặp anh. Khi đi trên đường, nếu vô tình gặp được Tần Cháp thì xung quanh đều có bảo vệ, ả vốn không nhìn thấy được mặt anh. Đến tối, về nhà đúng giờ, không hề tham dự bất kỳ yến hội nào cả!

Ả chỉ tham gia một số yến hội nên đây là lần đầu tiên ả đến loại sự kiện hạ đẳng của điện ảnh như này. Nhưng Tần Cháp luôn ở bên cạnh tiện nhân Tô Uyển kia, không hề cho ả bất kỳ cơ hội nào!

Gặp mặt còn không gặp được, lấy gì mà quyến rũ anh ta đây?! Tức chết ả rồi! Đàn ông con trai sao lại phòng vệ kỹ thế?!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Ảnh Hậu Ngược Cầu Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Review nào cũng như nhau cả

Edit: Nhạc Dao

Đa số cư dân mạng đều rất tin tưởng vào Thiên hạ vì hai lý do. một là tác phẩm do đạo diễn Vương sản xuất ra luôn xuất chúng, hai là dù Tô Uyển nhưng diễn xuất của cô rất xuất sắc.

Nhưng vẫn có một số người vẫn còn nghi ngờ, quyết định xem review trước rồi mới quyết định.

thật ra, ban đầu Tui là fan cuồng của Uyển Uyển vốn là fan yêu quý Uyển Uyển là vì nhan sắc, sau này hiểu thêm về nữ thần của mình thì mới thành fan cuồng.

Khó khăn lắm cô ấy mới giành được vé lúc 12 giờ khuya, tâm trạng vẫn còn rất kích động khi vào rạp chiếu phim.

Tui là fan cuồng của Uyển Uyển: HA HA HA! Tôi đã đến rạp chiếu phim, sắp gặp được Uyển Uyển rồi! Vui quá đi!

Tuyệt Tình Cốc: Ha ha #Lười dao#.

Mười ba: Ha ha #Tương ớt#.

một câu độc thân: Ha ha, đừng vội, tui sẽ cho thím bay thẳng lên trời luôn #Tên lửa#.

Uyển Uyển là nữ thần của tui: Não tàn, giới hạn cuối cùng của tui là cho thím khoe khoang lần này đấy nhé *mim cười*.

Tui là fan cuồng của Uyển Uyển: Có ngon thì lên đi! Tui không sợ thím đâu *kiêu khích*.

Sau khi nghĩ ngợi, cô lại nói thêm một câu.

Tui là fan cuồng của Uyển Uyển: Tui phải đi xem phim do Uyển Uyển đóng rồi, bye bye! *đáng yêu*

Uyển Uyển là nữ thần của tui, Tuyệt Tình Cốc, Mười ba, một câu độc thân: Mợ nó chứ! Về mặt đáng yêu là cái quý gì thế?!

Tiểu là thím *Tui là fan cuồng của Uyển Uyển* vừa nói xong đã offline, không thèm để ý đến đồng bọn đang phát điên ở lại. Phim sắp chiếu rồi, nữ thần cũng chuẩn bị lên

sàn thì sao cô còn rảnh để lướt Weibo nữa chứ?

Mấy người cứ hâm mộ lẫn ghen tỵ tui đi nhá~

...

Khi mới vào phim, có rất nhiều tiếng nói kích động nhưng đến khi hết phim thì chỉ còn lại tiếng khóc.

Mũi của *Tui là fan cuồng của Uyển Uyển* sứt sứt, túi rác được treo ở phía sau của ghế trước mặt lại có thêm một cuộn giấy.

Sao nữ chính lại chết được vậy?! Lại còn chết buồn như vậy nữa chứ! không phải mấy bộ phim truyền hình đều thích có cảnh tình cảm, cuối cùng hai nhân vật chính sống hạnh phúc bên nhau suốt đời sao?! Sao phim này lại không cho hai người họ gặp mặt lần cuối vậy?!

Càng nghĩ thì hai mắt càng cay, cay đến nỗi muốn khóc luôn. không được rồi, cô không kìm được nước mắt nữa rồi!

Sao hai người yêu nhau như vậy lại không được về bên nhau chứ? Sao nam nữ chính vẫn vô song toàn thế mà lại ngược độc giả thế này?

A a a a a ngược quá đi!

không biết Vân Cận sẽ đau khổ đến thế nào nữa!

T_T Sao mấy người diễn thật quá vậy?

Tui là fan cuồng của Uyển Uyển: A a a a a!

Uyển Uyển là nữ thần của tui: Xem xong rồi há?! Có phải diễn xuất của Uyển Uyển đã tiến bộ không?~

Mười ba: Có phải Uyển Uyển vẫn đẹp như thuở nào không?!

Người qua đường: Phim thế nào? Diễn viên đóng ổn không? Thế loại ngọt như mía lùi hay cay đắng như khổ qua?

Fan của Tô Uyển rất có tổ chất, cho dù trong lòng tò mò gần chết về phim của nữ thần nhưng không ai hỏi về nội dung phim, mà chỉ hỏi về sắc đẹp của cô.

Nhưng những con cú đêm thức khuya chờ review thì khác, họ đợi này giờ để suy xét liệu có nên đi xem phim không đấy!

Tui là fan cuồng của Uyển Uyển đã đánh nguyên một tràng liên xoá hết đi, nhập lại một hàng chữ khác.

Bà nó chứ, mắt tui đỏ lôm rôm, sao mấy người có thể bình an vô sự mà rút lui được chứ?

Tui là fan cuồng của Uyển Uyển: A a a! Uyển Uyển của tui đẹp ngất ngây con gà tây luôn!

Tui là fan cuồng của Uyển Uyển: Mấy người không biết đâu, nữ thần của tui siêu ngầu khi bắn mũi tên thẳng đến màn hình đấy!

Tui là fan cuồng của Uyển Uyển: Tui khóc gần chết luôn.

Tui là fan cuồng của Uyển Uyển: Vì tình yêu giữa hai nhân vật chính quá tốt đẹp nên tui đã khóc vì cảm động...

Người qua đường Giáp, Ất, Bính, Đinh: thật sao?

Tui là fan cuồng của Uyển Uyển: thật đó, hãy nhìn đôi mắt chân thành của tui đi.

Bên trong diễn đàn của fan.

Khóc vì cảm động ư...

Tuyệt Tình Cốc: Chợt có dự cảm chẳng lành...

Mười ba: Dự cảm chẳng lành +1

một câu độc thân: Dự cảm chẳng lành +2

Uyển Uyển là nữ thần của tui: Da gà của tôi nổi đầy mình rồi nè! *khóc không ra nước mắt* Chắc lại là phim bi kịch rồi...

Uyển Uyển giỏi nhất: Tui nghĩ mình phải mang theo giấy vệ sinh để khóc rồi...

Suất 12 giờ khuya vốn có rất nhiều người không phải fan của Tô Uyển nhưng không ai phản bác lời của *Tui là fan cuồng của Uyển Uyển* cả.

Mọi người đều nói rằng: Ngoại hình của nam nữ chính đều xuất sắc! Họ diễn tốt, tình yêu tốt đẹp này nọ. Rồi còn đề cử hãy xem, không xem thì sẽ ân hận suốt đời! Hãy tin tui, tuyệt đối đáng tiền vé!

Nếu chỉ một người nói thì bạn sẽ không tin, nhưng nếu mười người hay trăm người nói thì bạn sẽ muốn tận mắt chứng kiến mới thôi.

Vì thế, một đám mạnh miệng đi vào, đỏ mắt đi ra.

Hình như tui xem nhầm phim rồi...

Mợ nó, đàn ông con trai như tui còn bị ngược khóc nữa thì sao mấy người lại không bị ngược được chứ?

Mau xem đi, tình yêu này rất tốt đẹp! Tin tui đi, mấy người phải xem này!

Càng ngày càng có nhiều người bị lừa, vô số người cũng không cam lòng mà giả nhập âm mưu này, tạo thành hiệu ứng hòn tuyết lăn.

Giữa trưa, khi quản lý Từ Minh định xem đánh giá của các nhà phê bình điện ảnh thì ngạc nhiên nhìn thấy đánh giá tích cực:

Cảm động muốn khóc! Đánh giá năm sao!

Đảm bảo sẽ chữa lành tâm hồn của bạn! Cảm động cực kỳ!

Ngọt lắm!!!

Tình yêu ngọt như mía lùi! Nhất định phải xem!

Đề cử nên xem! Tuyệt đối xứng với giá tiền!

Quản lý Từ Minh đang ngỡ ngàng: Là tôi bị mù hay những người này không có mắt thế?

Đảm bảo sẽ chữa lành tâm hồn của bạn là cái quỷ gì vậy?! Lại còn ngọt lắm?! anh ta còn nhớ rõ bản thân đã khóc vì quá buồn đấy!

Có khi nào là trang web bị virus không?!

anh ta không tin đây là sự thật đâu! Mọi nó, thôi chết rồi, hình như mắt anh ta có vấn đề rồi...

anh ta đọc rất nhiều bình luận, cuối cùng cũng chấp nhận sự thật rằng anh ta và mọi người đã xem cùng một bộ phim

Từ Minh: Tôi không hiểu suy nghĩ của mấy người lắm.

Tề Chu: thật ra tôi không mong đợi gì nhiều vào Thiên hạ trước khi xem, vì tôi cảm thấy nó chỉ được cái mã.

Bây giờ, xin hãy cho phép tôi xin lỗi vì thành kiến của mình.

Đây là một bộ phim hay. Về phần dàn diễn chính thì: Triệu Thân quả không hổ danh là Ảnh đế, đóng rất đạt, ánh mắt cuối cùng còn khiến lòng tôi đau xót nữa. Tiếc thay, khi so sánh với những bộ phim trước kia thì diễn xuất của anh ta không có tiến bộ gì cả...

Người khiến tôi được mở mang tầm mắt là Tô Uyển. Tôi vốn có thành kiến với cô ấy nhưng cô đã dùng diễn xuất tuyệt vời để và mặt tôi. Mỗi cử chỉ của cô ở trong phim đều lột tả được trường công chúa An Bình xinh đẹp xuất chúng...

Quan trọng nhất là, nếu quan sát kỹ lưỡng thì có thể thấy được diễn xuất của cô đã tiến bộ rất nhỏ...

Những diễn viên còn lại thì mỗi người mỗi vẻ. Diễn xuất của Dương Lệ Lệ đóng vai nữ phụ nhìn tổng thể thì cũng ổn nhưng nếu soi kỹ thì sẽ thấy được một ít dư thừa và cứng nhắc...

nói tóm lại thì Thiên hạ là một bộ phim hay, đề cử mọi người đi xem.

Đánh giá: Bốn sao rưỡi.

thật ra Từ Minh hơi ngạc nhiên khi Tề Chu vốn nhận xét sắc bén lại không đọc miệng khi viết review này.

Nhưng vì diễn xuất của Tô Uyển vốn xuất sắc nên anh ta cũng không lo lắng về sự đánh giá của các nhà phê bình mấy. Lần này cũng vậy, anh ta chỉ nghĩ một lát rồi vứt luôn chuyện về Tề Chu ra sau đầu.

Giờ anh ta chỉ đang sầu lo về việc mình có nên gọi để thông báo cho boss và Tô Uyển không? Dù bà chủ không thêm đề ý đến chuyện này lắm.

Nhưng tôi qua họ về trễ như vậy, có khi nào giờ boss còn đang chìm trong vòng tay của bà chủ không?

Từ Minh lấy đi động ra.

Giờ cũng đã trưa... Chắc là anh ta sẽ không xui xẻo đến mức giẫm phải mìn của boss nữa đâu nhỉ?

Chắc không xui vậy... Đâu nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Ảnh Hậu Ngược Cầu Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Cuối tuần (1)

Edit: Nhạc Dao

Hôm sau là một ngày đẹp trời.

đang cuối thu nên thời tiết mát mẻ, ánh mặt trời xua tan đi sự oi bức của mấy ngày qua.

Vì tôi qua ngủ trễ nên khi Tô Uyển mơ màng mở mắt ra thì thấy cả phòng đều kéo rèm kín mít, chỉ còn lại ánh sáng nơi đèn đầu giường, còn chồng yêu thì đang tựa vào đầu giường đọc sách.

cô vô thức ngồi dậy, ngơ ngác dụi đầu vào lòng chồng như gà con mới sinh.

anh bật cười, rồi hôn tóc cô hai cái. Sao Uyên Uyên của anh lại đáng yêu đến vậy cơ chứ?!

Sau đó, anh sờ đầu nhỏ đang dụi lung tung trong lòng mình. thật ra, khi cô vừa mở mắt là anh đã phát hiện nhưng không lên tiếng vì muốn nhìn động tác ngơ ngác của cô.

Lúc cô mới vừa tỉnh sẽ có một khoảng thời gian luôn ngơ ngác như mèo con mới sinh vậy.

cô dụi đầu vào lòng anh một lát rồi mới thanh tỉnh lại. Sau đó nhìn chằm chằm vào quyển sách trong tay anh rồi hỏi: “Đây là sách gì vậy A Cháp?”

anh vén sợi tóc loà xoà trước mặt cô qua một bên, dịu dàng nói: “Sách lịch sử.”

“Ừm” cô mơ hồ đáp lời, ngoan ngoãn nằm trong lòng anh. Nếu có người khác ở đây thì sẽ phát hiện mắt của họ đang đọc cùng một tốc độ từ trên xuống dưới, từ trái sang phải.

Vô cùng ấn ý.

một lát sau, Tàn Cháp bỏ sách xuống, cầm đồng hồ ở mép giường lên nhìn: “9 giờ rồi, bảo bối đã đói bụng chưa nào?” anh vuốt tóc cô rồi nói tiếp: “anh có nấu cháo bách hợp ngân nhĩ rồi, em có muốn ăn không?”

“Cháo bách hợp ngân nhĩ sao?” Tô Uyên hít hà mấy cái: “Nhưng em không ngủi thấy!”

anh bật cười, chạm mũi nhỏ của cô: “Giống chó con quá đi!”

“Hừ!” cô bĩu môi, làm gì có chó con nào đáng yêu như cô chứ? Nghĩ vậy, cô càng thấy không phục, nhào tới gặm cổ anh.

“anh còn dám nói vậy nữa không?” cô nhả ra, vuốt vệt đỏ trên cổ anh, đắc ý hỏi.

Từ khoe mắt đến lông mày của anh đều có ý cười, sờ cổ mình rồi nhẹ nhàng chọt trán cô: “Em cắn người mà còn dám nói mình không phải là chó con sao?”

cô không phục, dụi đầu vào lòng anh rồi hỏi: “Nếu em là chó con thì anh là gì?”

Ngày nào anh cũng để lại rất nhiều dấu vết trên người em đó thôi.

anh cười sang sảng, bế bảo bối đáng yêu của mình lên, xoa mái tóc bù xù của cô: “anh là chó bự quấn lấy em!”

cô nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi hài lòng gật đầu: “Đúng vậy, anh là chó bự quấn lấy em!”

Sau đó, ngọt ngào bỏ sung: “Là loại quấn lấy em suốt đời!”

“Được!” anh cười, nghiêm túc nói: “Là loại quấn lấy em suốt đời!”

“Ừ!” cô vui vẻ hôn lên má anh một cái.

anh cười tủm tỉm nghiêng phía mặt còn lại về phía vợ: “Còn bên này nữa.”

“Chụt~” cô ngoan ngoãn làm theo ý anh.

“Còn ở giữa nữa~” anh dùng tay chỉ vào môi mình.

Hai mắt cô sáng rực, không hề ngại ngùng, thậm chí còn vui vẻ nhào tới.

anh nhận lấy con mồi tự “hộp mạng”, hôn cô từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài đến khi cô không thờ nổi mới thôi.

Cả hai rời khỏi nhau, tựa trán vào nhau rồi thờ hồn hên.

Tàn Cháp say mê nheo mắt nói: “Bảo bối ngọt quá.” anh liếm môi, lại hôn lên đôi môi đỏ mọng kia: “Giờ đến lượt anh cho em nếm thử anh...”

Lời nói còn lại liền biến mất giữa nụ hôn nồng cháy.

Sợ chỉ bạc mờ ám xuất hiện nơi khoe miệng của họ, ánh mắt của anh đè nén khi nhìn đôi mắt mơ hồ của bảo bối. không được, Uyên Uyên còn chưa ăn sáng.

anh hít sâu một hơi, kìm nén sự bùng cháy ở nửa thân dưới, rồi đỡ vợ đứng thẳng lên: “Rời giường thôi nào~”

Sau đó cầm lấy quần áo của cô: “Bảo bối, duỗi hai tay ra nào~”

...

Sau khi họ tỉnh từ ăn sáng xong thì mới kéo rèm cửa sổ ra.

Ngay lập tức, ánh sáng chói lóa liền chiếu sáng toàn bộ căn phòng.

Tô Uyên đã xem phim để nghiêm túc đánh giá diễn xuất của mình, nhưng lại không mấy để tâm đến đánh giá của các nhà phê bình. Vì vậy nên qua hôm sau là cô liền vứt chuyện này ra đầu.

Hôm nay lại còn là thứ bảy, dĩ nhiên là cô với anh sẽ ngọt ngào ở nhà rồi.

Tàn Cháp ngồi trên sofa, vợ yêu gối đầu lên chân anh. anh vừa đọc sách vừa cẩn thận dùng nó che nắng cho cô.

Bỗng nhiên Tô Uyên động đậy, chọt eo anh: “A Cháp, tai em hơi ngứa.”

anh bỏ sách xuống, dịu dàng nói: “Bảo bối dại anh xiu.” Sau đó lấy ra đồ rầy tai ra: “anh giúp em ngoáy tai nhé?”

“Vâng!” cô nờ nụ cười đầy tin tưởng với anh.

“Tới đây.” anh vỗ chân mình: “Nằm xuống đây đi~”

cô nằm trên đùi anh, vùi đầu vào eo anh.

anh cẩn thận di chuyển lỗ tai tình tể nhỏ nhắn của cô rồi đút đồ rầy tai vào.

“Có đau không bảo bối?”

Tô Uyên chớp mắt, ngoan ngoãn đáp: “không đau chút nào.”

Dưới ánh mặt trời, hình ảnh anh cẩn thận ngoáy tai cho cô, còn cô nằm trên đùi anh như được phủ lên một tầng ánh sáng, giống như một bức tranh gia đình ấm áp.

Nhưng khi đến gần thì...

“Sao vậy bảo bối?”

“Ủm~ Ngứa quá! Đừng nhẹ vậy mà~”

“Vậy thì sao? Có mạnh hơn không?”

“Ủm, thoải mái quá~”

“...”

“A Chấp! Xích qua bên trái một chút!”

“Ồ đây sao?”

“Qua trái xiu nữa~”

“Chỗ này phải không?”

“Đúng rồi~ Mạnh xiu nữa đi~”

Bên tai là tiếng rên rì ngọt lịm, trước mặt lại là khuôn mặt hường thụ của cô khiến anh bất chợt nghĩ đến chuyện gì đấy. anh nheo đôi mắt nóng bỏng như muốn thiêu đốt cô.

Giọng nói của anh khàn khàn, di chuyển đồ rầy tai: “Bảo bối thích anh dùng sức hay không?”

cô nhắm mắt lại: “Ủm, dùng sức chút nữa đi~”

anh cười, ánh mắt lại tràn ngập sự dè nén: “Vậy anh làm sâu hơn nữa nhé?”

“Vâng!” cô không nhận ra ánh mắt nồng nhiệt của anh: “Sâu hơn chút nữa mới thoải mái~”

Hầu kết của anh trượt lên trượt xuống, ánh mắt sâu hút: “Bảo bối thích anh sâu và mạnh hơn nữa phải không?”

“Vâng!” cô thẳng thắn gật đầu, cho đến khi cảm nhận được thứ gì đó chạm vào mặt mình.

Hử? cô mở mắt, rồi nhìn về phía anh.

Đôi mắt của anh dè nén xen lẫn sự nóng bỏng, khàn giọng hỏi: “Bảo bối còn ngứa không?”

Tô Uyên: ...

Hơi thở của anh dồn dập, bế vợ yêu của mình lên: “Bảo bối ngoan, anh sẽ sâu và mạnh hơn nữa cho em.”

cô đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, đẩy anh một cái: “Khoan đã!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Ảnh Hậu Ngược Cầu Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Cuối tuần (2)

Edit: Nhạc Dao

Ánh mắt Tần Chấp vận vẹo trong nháy mắt: “Bảo bối, anh chờ không được nữa~”

Tô Uyên chớp mắt: “Em chỉ muốn nói là tui mình đôi tư thế đi!”

Sau khi chuyện sâu và mạnh hơn nữa chấm dứt thì cũng đã giữa trưa, khoe mắt của Tô Uyên vẫn còn ửng đỏ vì ân ái, lười biếng nằm ỏ trong lòng chồng.

Tần Cháp vừa thuận thực massage vòng eo mảnh khảnh của vợ vừa tận hưởng thời khắc ngọt ngào và ấm áp giữa họ.

anh sờ đầu nhỏ của cô rồi hỏi: “Bảo bối còn môi không?”

Đôi mắt cô mơ màng, lác đàu. Sau khi hoàn hồn, cô nghĩ ngợi một lát rồi nhẹ giọng đáp: “Rất thoải mái.”

Mắt anh tràn đầy ý cười, anh hiểu ý cô.

Sau đó, anh hôn vợ yêu đáng yêu của mình. Từ trước đến nay, bảo bối của anh vốn không hề thích giấu giếm, luôn thành thật một cách đáng yêu như một đứa trẻ.

cô khiến anh yêu tận xương tủy cũng vẫn cảm thấy chưa đủ, vô thức ôm chặt lấy cô rồi hôn cô mấy cái.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

Sắc mặt của Tần Cháp tối sầm lại, nheo mắt, phía sau anh như đang có một làn sương mù dày đặc vậy. Người này đúng là hay lắm!

Tô Uyên di chuyển đầu mình, lười biếng đẩy anh: “Sao anh không trả lời điện thoại?”

“Gọi lộn số thôi.” anh vô cảm nhìn cái tên hiển thị trên màn hình, nheo mắt rồi lẳng lặng tắt máy.

“À.” cô nghiêng đầu, ngoan ngoãn cúi đầu vào cái ôm ấm áp, không hề nghi ngờ lời anh nói.

“Số điện thoại quý khách đang gọi hiện không liên lạc được...”

Ừa? Khoảnh khắc khi nghe câu này, Từ Minh đã thờ phào nhẹ nhõm. Có vẻ như hai người họ chưa dậy rồi.

không liên lạc được cũng tốt, vậy thì anh ta sẽ không làm phiền đến đôi vợ chồng này âu yếm. Nếu đã vậy thì anh ta cũng sẽ không bị boss ghi sổ nhỉ?

Phải biết rằng, boss Tần vốn nổi tiếng hẹp hòi. Ngoại trừ Ảnh hậu Tô thì những người bị boss nhớ mặt đều không có kết cục tốt. T_T Thôi đừng nói nữa, càng nói càng muốn khóc mà.

Cũng may là hôm nay anh ta gặp may~ (Khụ khụ, tác giả nhìn tròn).

...

Sau khi ăn trưa xong, Tô Uyên vuốt bụng mình. Hình như gần đây cô ăn nhiều hơn. Ai bảo đồ ăn A Cháp làm quá ngon, đã vậy anh còn dụ dỗ cô ăn hoài nữa chứ.

cô thấy hơi chật khi mặc lễ phục nên rồi rắm nhìn mình trong gương, sau đó sờ eo mình, cảm thấy hình như hơi béo.

“A Cháp!” cô bối rối ló đầu ra hỏi: “anh nhìn thử xem có phải em có béo lên không?”

anh cười khi thấy khuôn mặt rồi rắm của vợ, Uyên Uyên đáng yêu quá đi!

“Được, để anh nhìn thử nhé.” anh cung chiêu nói khi thấy đôi mắt đỏ hoi của bảo bối. Sau đó, tay anh hơi dùng sức, bế cô lên cao rồi xoay cô vòng vòng như đang chơi với một đứa trẻ.

Tô Uyên cười khanh khách, cô rất thích hành động này của anh. Khi cô còn nhỏ, ba cũng đã từng bế cô như vậy. Giờ A Cháp làm vậy khiến cô như quay về thuở bé được mọi người cưng chiều~

“Thế nào?” cô nhìn chồng với vẻ mong chờ.

“Bảo bối không nặng chút nào.” anh dịu dàng cười, trả lời với vẻ mặt nghiêm túc: “Rất nhẹ là đằng khác.”

“thật sao?~” Hai mắt cô sáng rực, khuôn mặt tràn đầy sự vui vẻ, hoàn toàn không chú ý đến việc tuy nhìn anh nghiêm túc nhưng lại không trả lời câu hỏi cô có béo lên hay không.

“Ừ.” anh nghiêm túc gật đầu, không hề chột dạ.

thật ra, anh cảm thấy bảo bối của mình quá gầy. Thể chất của Uyên Uyên thuộc dạng không dễ mập, lâu như vậy mà anh mới khiến cô tăng lên một hai cân*.

***1 cân = 500 gram = 1/2 kg.**

Đôi mắt của anh chột lóe lên sự điên cuồng, vẫn còn cách mục tiêu quá xa.

Tốt nhất là cô nên bị bắt đến mức không ai có thể giành cô với anh.

sự u ám như gió thoảng qua, nhìn lại thì trên mặt của Tần Cháp vẫn là nụ cười dịu dàng, anh tung bảo bối lên: “Tụi mình chơi tiếp nhé bảo bối?”

“Vâng~” cô gật đầu, lộ ra hai lúm đồng tiền trên má.

“Ha ha ha~” Tiếng cười trong trẻo vang vọng khắp nơi. anh thấy bảo bối nở nụ cười xán lạn như ánh mặt trời thì cũng vô thức mỉm cười.

Làm sao bây giờ, mỗi một ngày trôi qua anh đều cảm thấy mình yêu cô nhiều hơn, tình yêu nồng cháy trong tim như muốn bùng cháy. Sao bảo bối của anh lại có thể đáng yêu như vậy chứ? Chỉ cần thấy cô vui vẻ là anh lại không nhịn được mà bật cười theo.

anh càng dùng nhiều lực hơn, nhẹ nhàng tung cô lên cao hơn. Mỗi lần như vậy, anh đều thầm cảm thấy may mắn rằng thân thể của mình đủ cường tráng để cô có thể chơi thật đã.

Có lẽ sẽ có rất nhiều người khó mà tin được Tần gia cảm thấy may mắn vì lý do thế này, nhưng sự thật đúng là thế.

Tô Uyên là toàn bộ lý do sống của Tần Cháp. anh vội vã muốn trưởng thành và mạnh mẽ đều vì che chở cho Uyên Uyên.

một lúc sau, Tô Uyên vỗ nhẹ vào bàn tay trên eo mình: “A Cháp~ Được rồi! Thả em xuống~” A Cháp sẽ mệt.

Nụ cười trên mặt anh càng dịu dàng hơn, anh biết cô đang lo lắng cho anh. anh nheo mắt, cũng không phản đối, nhẹ nhàng bỏ cô xuống.

anh vừa thả cô xuống thì cô đã nhào vào lòng anh, ngẩng đầu nghiêm túc hỏi: “A Cháp, tay anh có mỏi không?”

anh rừ rừ, lẳng lặng ôm chặt thân thể mềm mại của cô, dịu dàng đáp: “Hơi hơi.”

Nghe vậy, cô càng đau lòng hơn: “Có phải do em quá nặng không?” cô vươn tay, nghiêm túc xoa hai cánh tay anh. Cơ bắp của anh rắn chắc quá! “anh còn mỏi không?” cô chớp mắt hỏi.

“không, bảo bối rất nhẹ.” Quả nhẹ là đằng khác, anh nhất định sẽ cố gắng nuôi cô thành “bình thường.” anh nheo mắt, nụ cười trên môi càng ôn hoà hơn, nghiêm trang nói: “Ngoan, em hôn nó thì sẽ không đau nữa~”

“Vâng~” cô bùng tình, quả nhiên hôn rất thần kỳ mà. cô cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên hai cánh tay của anh.

“A Cháp có thấy thoải mái hơn không?” cô ngẩng đầu, nhìn chồng với vẻ mong đợi.

“Ừm” anh gật đầu, dịu dàng khen vợ: “Uyển Uyển giỏi quá!”

Đôi mắt của cô cong thành vầng trăng khuyết, vui vẻ hếch ngược.

Mắt anh sáng rực, nói tiếp: “Bảo bối đáng yêu quá!” Vừa dứt lời, bàn tay như vô tình đụng vào hai bé thỏ con của cô.

Tô Uyển cười, không hề cảm nhận được động tác nhỏ của A Cháp. Đôi mắt của cô sáng lấp lánh tựa như những ngôi sao sáng trên bầu trời.

anh thấy cô vui vẻ thì cũng bật cười, sờ đầu cô: “Hồi này Uyển Uyển chơi vui không?”

“Vui lắm!” cô gật đầu, hoàn toàn không nghĩ đến việc sẽ nói trái lòng vì A Cháp mệt nên không muốn chơi gì đó.

Ý cười dịu dàng đọng đầy trong mắt anh: “Vậy thì anh cũng vui.” anh rất thích tính cách rất dễ hoà mẫn này của bảo bối. “Lần sau tụi mình lại chơi tiếp nhé?”

“Được ạ!” cô vòng tay qua cổ anh, vui vẻ hôn má anh liên hồi. Sau một hồi suy nghĩ, cô nghiêm túc nói thêm một câu: “Lần sau chỉ chơi một lát thôi~”

Vậy thì cô vừa được vui, A Cháp vừa không bị mệt!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Ảnh Hậu Ngược Cầu Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Doanh thu của phòng bán vé tăng nhanh như gió

Edit: Nhạc Dao

Vào lúc một giờ sáng.

“Doanh thu phòng vé trong ngày đầu tiên đã có.” Sau khi quản lý của Dương Lệ Lệ nói chuyện điện thoại xong thì lướt Weibo, vô cảm nói.

Dương Lệ Lệ hồi hộp đến mức cứng đờ, bàn tay đang lướt trên màn hình chợt dừng lại: “Kết quả thế nào?”

“Bốn trăm tám mươi triệu tệ!” Quản lý thở phào nhẹ nhõm, không nhịn được mà bật cười thành tiếng. “Lệ Lệ! Em thành công rồi!”

“Tận trăm triệu sao?!” Nghe vậy, cô ngẩn ra, nhiều vậy ư?! Họ sắp phá kỷ lục doanh thu tại phòng vé ở trong nước luôn rồi! sự kích động bỗng xuất hiện: “Ha ha, đây là lần đầu tiên đấy!”

“Nhảm nhí! Những bộ phim điện ảnh sao có thể so với bộ này được chứ.” Quản lý của cô cũng rất kích động.

Dưới trướng của anh ta chỉ có mỗi Dương Lệ Lệ. Trước giờ, cô toàn góp mặt trong những bộ phim ít nổi, còn những bộ phim bom tấn thì đóng những vai không mấy quan trọng.

Tuy đất diễn của vai nữ phụ số hai cũng không nhiều lắm, nhưng bộ này có sự góp mặt của Ảnh đế Triệu và Ảnh hậu Tô, chắc chắn là một bước tiến xa trong sự nghiệp của Lệ Lệ. Nếu không phải bộ phim này tập trung vào hai nhân vật chính thì chưa chắc cô ấy đã được nhận.

“Em đừng quên báo tin vui cho mọi người!” Quản lý vừa cười vừa nhắc cô.

“Đúng rồi.” Dương Lệ Lệ nở nụ cười xán lạn: “Em phải gọi điện! Rồi đăng Weibo nữa!”

“Alo? Đạo diễn Vương!...”

cô bỏ điện thoại xuống, hành động lướt danh bạ chợt dừng tại tên Tô Uyển. Cuối cùng, cô lại dời tay qua cái tên khác. Suýt nữa thì cô đã quên là nếu bây giờ gọi cho Tô Uyển thì chắc mai cô sẽ không được thấy ánh mặt trời mặt.

Vì thế, cô liền gọi cho Từ Minh (*￣▽￣)

Từ Minh: ... Cảm ơn cô còn nhớ đến tôi!

Khó khăn lắm Từ Minh mới bỏ điện thoại xuống được, xoa mắt, thở phào nhẹ nhõm. Bây giờ đã hai giờ rưỡi sáng rồi, chắc anh ta có thể ngủ được rồi nhỉ?

Reng reng reng——

Ha ha! Mợ nó, sao trước kia anh ta không biết mình được mọi người quý mến vậy nhĩ?! (´ °Д°)´ ㄣ┐┐┐┐

...

Reng reng reng——

Sáng sớm tỉnh mơ, khó khăn lắm quản lý Từ có quãng thảnh thơi ngủ được thì lại bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, tức giận vò đầu bứt tóc.

“Alo? Xin chào!...”

Từ Minh đặt điện thoại xuống, nằm trên giường mở to mắt đếm cừu. Mợ nó! Ngủ không được nữa rồi!

Thế là, anh đăng nhập vào Weibo của Tô Uyển, chia sẻ bài viết mà buổi sáng dạo diễn Vương mới đăng lên.

Kết quả là bị một đám fan đem ra làm trò cười.

Uyển Uyển là nữ thần của tui: Hahahaha, vừa nhìn là đã biết người dậy sớm như vậy là quản lý Từ.

Từ Minh cảm thấy như tim mình bị đâm một nhát.

Tui là fan cuồng của Uyển Uyển: Sớm như vậy sao? Vừa nhìn là đã biết cậu độc thân không có cuộc sống về đêm rồi!

Lại đâm thêm một nhát.

một cậu độc thân: Bắt tay phát nào, anh có thấy chán của mình lạnh không?

Đậu hủ ngọt: Sờ đâu! Haiz, thường xuyên bị ngược cũng thôi đi, giờ lại phải dậy sớm như vậy... Ha ha ha.

Tuyệt Tình Cốc: Tui thật muốn biết làm sao mà quản lý Từ có thể sống sót được dưới sự ngược đãi tàn tã của boss và Tô Uyển đây?

Từ Minh: một nhát chí mạng... Học máu tại chỗ.jpg

...

Thời gian trôi nhanh như tên bắn.

Doanh thu phòng vé trong ngày đầu tiên của *Thiên hạ* cao nhất ngưỡng, rất có khả năng sẽ phá kỷ lục doanh thu cao nhất phòng vé trong nước

Rạp chiếu phim ngập trong nước mắt, *Thiên hạ* cảm động lòng người

Doanh thu phòng vé của *Thiên hạ* tăng vùn vụt, mỗi một vé đều rất quý giá

Độ nổi tiếng của Tần phu nhân - Tô Uyển tăng mạnh, fan đều từ *Thiên hạ* mà ra

Trong khoảng thời gian này, mỗi một góc đều có bóng dáng đến *Thiên hạ*.

Lúc đi dạo phố, phố lớn ngõ nhỏ đều bật bài nhạc mở đầu của *Thiên hạ* hoặc bài cuối phim.

Khi mọi người gặp nhau, nói chưa đầy hai câu thì sẽ nhắc đến *Thiên hạ*.

Mọi người xem *Thiên hạ* chưa?

Ấy, bạn cũng xem rồi hả? Tôi thấy nhân vật nào cũng ưa nhìn cả, ca khúc trong phim cũng không tồi, còn bạn thì sao?

Chắc, chưa xem sao? Vậy thì chúng ta có gì để nói đâu.

Sau này có một chương trình giải trí quyết định tung ra một tiết mục khảo sát về mức độ ảnh hưởng của *Thiên hạ*.

Trong tiết mục kia, họ ngẫu nhiên phỏng vấn một số người ở cửa rạp chiếu phim.

“Xin chào, có thể hỏi bạn vài câu không?”

“Được chứ.” Trả lời là một cô gái nhìn có vẻ hoạt bát.

“Cảm ơn! Bạn đã xem *Thiên hạ* chưa? Nếu rồi thì bạn cảm thấy nó như thế nào?”

“Xem rồi!” Hai mắt cô gái sáng lên: “Tôi đã xem tận năm lần rồi đó! Tôi nói cho mọi người biết nhé, Uyển Uyển của tôi trong phim rất ngẫu đó! Tôi đã khóc như mưa khi xem! Tôi đến đây là vì nữ thần đấy!”

Có lẽ là vì nhắc đến thần tượng của mình nên cô gái nói năng hơi lộn xộn.

“Xin chào, có thể hỏi bạn vài câu không?” Đối phương là một nam sinh.

Nam sinh đeo kính gât đầu: “Được chứ.”

“Bạn chuẩn bị xem phim gì vậy?”

Cậu bạn kia thẹn thùng đáp: “*Thiên hạ*.”

“Vì sao bạn lại chọn phim này?”

“Các bạn cùng lớp của tôi luôn thảo luận về *Thiên hạ*, mà vì tôi chưa xem phim này nên không biết nên nói gì với họ cả.”

“Xin chào, có thể hỏi hai bạn vài câu không?” Phóng viên chặn lại một cặp đôi.

“Ừm.” Cặp đôi liếc nhau, cô bạn gái ôm cánh tay của bạn trai mình. Chàng trai ngược ngừng nói: “Bạn hỏi đi.”

“Hai bạn chuẩn bị xem phim gì vậy?”

“*Thiên hạ*!”

“Vây vì sao hai bạn lại chọn *Thiên hạ*? Nó có điểm gì đặc biệt sao?”

Chàng trai ngại ngừng chỉ bạn gái của mình: “Tôi đến đây với bạn gái.”

“Ừm.” Bạn gái đỏ mặt, mơ hồ đáp: “Hai ngày trước tôi đọc được một bài review về *Thiên hạ*.” Sau đó giải thích tiếp: “Nghe nói thanh danh của *Thiên hạ* rất tốt. Và lại, nam nữ chính lại còn là Ảnh đế Triệu và Ảnh hậu Tô, diễn xuất của họ rất giỏi nên tôi tin vào họ.”

Đĩ nhiên là cô bạn gái không thể mặt dày nói bài “review” đang nổi tiếng mới là nguyên nhân chính được.

Thay vì nói là review, chi bằng nói là cảm nghĩ của một cô gái thì đúng hơn, vì bài này không hề nói lan man về diễn xuất này nọ.

Trước khi xem *Thiên hạ*, tâm trạng của tôi âm u như bầu trời ngoài kia. Tôi đi lang thang khắp nơi, nghe mọi người trên đường nói *Thiên hạ* có thể chữa lành tâm hồn nên tôi đã đi xem.

Sau khi xem xong, tôi ngồi khóc như mưa trong bóng tối. Tuy tôi không biết vì sao mình khóc, nhưng khi tôi quyết định trở về tìm bạn trai của mình, tôi vô cùng tán đồng quan điểm này: “*Thiên hạ* có thể chữa lành, nó đã chữa lành tình yêu của tôi.”

Trước khi xem phim, tôi vừa mới chia tay với bạn trai, nhưng giờ tôi đã hối hận.

An Bình và Vân Cận yêu nhau như vậy, nhưng vì muốn vãn con dân của mình mà đã âm dương cách biệt, ngay cả một cái ôm cũng xa xỉ biết mấy.

Ảnh hậu Tô và Ảnh đế Triệu đóng rất thật, thật đến nỗi khiến tôi tin rằng trên thế giới này thật sự có một cặp yêu nhau đến vậy nhưng lại không thể ở bên nhau. Họ khiến tôi đột nhiên nhận ra, những người yêu nhau có thể đến bên nhau không dễ dàng, cộng thêm sự may mắn rất lớn.

Vì vậy, tôi quyết định quay về với bạn trai của mình. Tôi muốn nói cho anh ấy biết rằng tôi yêu anh, chúng tôi có thể ở bên nhau, lại còn được ôm nhau thật lâu cũng không dễ dàng, vì sao phải cãi nhau vì một chuyện nhỏ nhặt như vậy chứ?

Giờ chúng tôi quyết định kết hôn.

Rất nhanh bình luận này đã được cư dân mạng đẩy lên top, có muôn vàn cặp đôi giống như cặp này, muốn hâm nóng tình yêu đã quyết định kéo người yêu của mình đến rạp chiếu phim để xem *Thiên hạ*.

Sau khi cuộc phỏng vấn này được tung ra, doanh thu của *Thiên hạ* vốn đang giảm lại bắt đầu tăng mạnh.

Vì ngày hôm sau Tần Chấp đã dẫn Tô Uyển ra nước ngoài nên chuyện này không có ảnh hưởng gì đến cô cả.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Ảnh Hậu Ngược Cầu Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 28: Hồ Como

Edit: Nhạc Dao

Hồ Como là một khu nghỉ mát nổi tiếng thế giới, đồng thời cũng là danh lam thắng cảnh nổi tiếng của Ý. Nó nằm trong một lưu vực dưới chân núi Alps, nhìn như hình chữ Y lộn ngược, lại vừa hẹp vừa dài.

một số biệt thự bên hồ có giá trị lịch sử lẫn nghệ thuật là hấp dẫn nhất. Vì vậy, có rất nhiều người nổi tiếng ở Châu Âu và Châu Mỹ cảm thấy tự hào khi được sở hữu một biệt thự bên bờ hồ này.

Khi họ tới hồ Como thì trời đã ngả về chiều.

“Hử?” Tô Uyển mơ màng ôm cổ người đang bế mình lên, phản chấn hỏi: “Đến nơi rồi hả A Chấp?”

“Ừ.” một tay Tần Chấp đỡ hông cô, tay còn lại đẩy đầu cô gác lên vai mình, vững vàng nói: “Em ngủ trước đã.”

cô nhàn nhã ngồi trên cánh tay của ông xã, bĩu môi, cô đã ngủ trên máy bay rồi mà: “Nhưng em không mệt mà~”

“Ngoan, điều chỉnh mũi giờ trước đã.” anh dịu dàng dỗ dành vợ, nếu không điều chỉnh mũi giờ thì mai cô sẽ không được thoải mái. “Tụi mình ở đây rất lâu, ngày mai anh sẽ dẫn em đi ra ngoài chơi nhé?”

“Vâng.” Tô Uyển ngoan ngoãn đồng ý, ịu xù cấn vai anh. Mới cấn được ba giây, tâm trạng của cô đã sáng sủa hơn hẳn, đầu lòng hôn lên chỗ mình vừa mới cấn.

anh chỉ cười, bảo bối của anh đáng yêu quá! Sau khi nhận lấy áo khoác bảo vệ đưa đến thì anh mới bọc bảo bối trong lòng kín mít, ôm cô đi vào biệt thự.

Tuy hồ Como nổi tiếng với khí hậu mát mẻ và thảm thực vật sum xuê nhưng dù sao cũng là hồ băng ở dãy núi Alps, giờ trời đã sang thu, bảo bối của anh lại yếu ớt, lỡ cô bị lạnh thì phải làm sao đây?

Bảo vệ đứng bên cạnh nữ mất, cảm thấy hơi lạnh. Vì yêu say đắm một người nên chuyện gì có liên quan đến cô ấy cũng vô cùng quan trọng, dù cô bị gió thổi trúng thì cũng cảm thấy đau lòng.

anh ta cũng cảm thấy rất lạnh đó, sao không có ai quan tâm đến anh ta hết vậy?!

Khi Tô Uyển được đặt xuống giường, cô không những không trần trọc mà còn ngủ thiếp đi.

Khi cô ngơ ngác tỉnh lại thì đã là sáng sớm hôm sau.

“Em tỉnh rồi à?” Tần Cháp ngồi bên cạnh bỏ sách xuống, vuốt mái tóc bù xù của cô, rồi hôn lên trán cô: “Chào buổi sáng, bảo bối!”

anh đứng lên, cầm quần áo để ở bên cạnh lên: “Ngoan, giờ tay lên nào~”

cô mơ màng chớp mắt, ngoan ngoãn giờ tay lên.

Tìm anh mềm nhũn khi nhìn ánh mắt ngây thơ của cô, cả người như muốn tan ra. anh cẩn thận mặc quần áo cho bảo bối, đỡ eo giúp cô đứng thẳng lên: “Uyển Uyển nhấc chân lên nào~”

cô ngoan ngoãn làm theo lời anh nói, hoàn thành việc vệ sinh cá nhân khi còn đang ngái ngủ như thường lệ.

thật ra, cô cảm thấy thời gian mơ màng của mình vào buổi sáng hình như lâu hơn so với bình thường!

Khi cô tỉnh ngủ thì phát hiện mình đã mặc đồ chỉnh tề, A Cháp đang đứng trước mặt cô, nở một nụ cười hết mực dịu dàng.

cô ôm cổ anh, nhón chân hôn lên khoé môi anh: “Chào buổi sáng, A Cháp~”

anh nheo mắt, dịu dàng cười đáp: “Chào buổi sáng bảo bối~” anh nghe nói “chào buổi sáng” là cách nói khác của em yêu anh. Ủ, nhất định là Uyển Uyển rất yêu anh!

Vì thế, người đàn ông được Uyển Uyển rất yêu liền vui vẻ đi nấu bữa sáng.

Sau khi rửa mặt xong, Tô Uyển kéo ra rèm cửa thật dày, nở một nụ cười xán lạn khi đứng trước cửa sổ. Dù đến đây bao nhiêu lần đi nữa thì cô vẫn thấy nơi đây rất đẹp.

Hồ nước trong vắt bao lấy dãy núi xanh như ngọc lục bảo. Đồng thời, khí hậu ở hồ Como cũng đã góp phần cho sự phát triển của thảm thực vật. Ở nơi non xanh nước biếc này còn có thiên nga bơi lội.

Vì phong cảnh ở đây đẹp tựa tiên cảnh nên có rất nhiều bộ phim bom tấn quốc tế thường quay ở đây.

“Bảo bối~” Tần Cháp đi vào phòng, ôm eo cô từ phía sau, nhẹ giọng nói thăm bên tai cô: “Em đang nhìn gì vậy?”

cô xoay người lại, cười rức rỡ chỉ vào mặt trời: “A Cháp, anh nhìn xem! Nhìn nó có giống trứng ốp la không?” cô vô thức dựa gần vào lòng anh hơn, nhìn ông xã với vẻ mong đợi.

anh cười rộ lên, gác cằm lên vai cô: “Ủ, giống lắm!” Hoàn toàn không có vẻ miễn cưỡng nào.

cô bật cười thành tiếng, trong mắt như có hàng ngàn vì sao.

anh thấy cô như vậy thì lòng cũng vui lây, cảm thấy mình nói rất đúng. Sau đó sờ đầu cô, bàn tay đan vào tóc cô, dịu dàng nói: “Ăn cơm trước nhé?”

cô gật đầu, để lộ ra hai má kúm đồng tiền, ngoan ngoãn để mặc anh ôm.

...

Khi họ đi ra biệt thự, Tần Cháp chợt dừng lại, khoác áo khoác măng tô đang cầm trên tay lên cho Tô Uyển.

Tô Uyển kéo tay áo của Tần Cháp, chớp mắt, nhỏ giọng làm nũng: “A Cháp, có thể đợi một lát nữa hãy mặc được không? Giờ em không lạnh~”

“Ngoan nha~” anh dịu dàng cười, hôn trán cô rồi dỗ dành: “Nếu lạnh mới mặc thì sẽ bị cảm, đừng khiến anh lo lắng nhé?” anh ôm eo cô, giọng nói dịu dàng nhưng động tác lại không cho cô từ chối.

“Vâng~” cô ngẩng đầu hôn anh, không hề cảm thấy hậm hực. Dù sao thì A Cháp nói gì cũng đúng cả. Và lại, cô cũng đã sớm biết A Cháp sẽ không chiều theo cô trong những việc có liên quan đến thân thể của cô.

Sau khi cài hết nút của áo khoác thì anh ôm eo vợ trong lòng mình, nhàn nhã đi về phía trước.

Hồ Como có một vẻ đẹp kỳ ảo, cứ như thành thị ồn ào náo nhiệt đã cách rất xa chỗ này, ngay cả tiếng sóng nước đập vào bờ đê cũng ưu nhã như nơi đây.

Họ lẳng lẳng bước đi trong khung cảnh đẹp tựa tranh vẽ, giống như hơi thở cũng tĩnh lặng theo vậy.

Tô Uyển đột nhiên nhớ đến cái gì đó, kéo tay áo của Tần Cháp: “A Cháp, trưa nay chúng mình đi ăn mì xào tôm hùm nhé?”

cô nghe nói là ở đây có món mì xào tôm hùm ngon nhất trên thế giới, mà chính cô cũng cảm thấy nó không tệ, khi nào đến đây thì cũng sẽ ăn cả.

“Được~” Tần Cháp dịu dàng cười, quệt mũi cô với vẻ cưng chiều. cô muốn ăn cái gì cũng được cả.

anh nheo mắt khi thấy hai mắt cô sáng lấp lánh, giả vờ lơ đãng hỏi: “Mì xào tôm hùm rất ngon sao?”

cô gật đầu: “Ăn rất ngon.” Nếu như lâu lâu ăn một lần thì được.

anh nheo mắt, ra dấu với bảo vệ phía sau.

Bảo vệ chưa xột gậy đầu với vẻ đã hiểu, chuẩn bị đi tìm đầu bếp dạy boss làm mì xào tôm hùm.

Bị ngược thành cầu

Khóc như mưa! Cảm giác muốn khóc cạn nước mắt

Đau lòng cho bản thân

Sau đó, anh ôm chặt cô, âm ức nói: “Vậy em không được nhìn người làm mì xào tôm hùm đâu đó!”

“Vâng!” cô nghiêm túc gật đầu, hôn lên đôi môi của anh rồi liếm, ngọt quá đi. cô cười ngọt ngào bảo đảm: “Em chỉ nhìn A Cháp thôi!” không hề cảm thấy anh vô cơ gây rối gì cả.

Bảo vệ: Mợ nó, đầu bếp làm mì xào tôm hùm là nữ, cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Ảnh Hậu Ngược Cầu Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Ăn mì xào tôm hùm cũng bị ngược

Edit: Nhạc Dao

Giữa trưa, Tần Cháp dẫn Tô Uyên đi vào một nhà hàng bán mì xào tôm hùm.

Tuy nhà hàng này nhìn từ ngoài nhỏ như những nhà hàng xung quanh nhưng khi đi vào thì rất lớn, được trang trí với những đồ vật mang tính nghệ thuật.

Khi họ đi vào thì đã có một vài người ngồi bên trong quán.

“Bảo bối muốn ăn mì xào tôm hùm hay mì xào hải sản?” Tần Cháp dịu dàng cười hỏi vợ yêu, chậm rãi cầm lấy thực đơn trên bàn.

“Hùm...” cô phân vân, không biết nên chọn món nào vì cả hai đều ngon cả. cô chun mồm: “Mì xào tôm hùm đi.”

anh cười, nhéo mũi của cô: “Bảo bối tham ăn~”

Sau đó, anh lại lạnh lùng gọi một phần mì xào hải sản và một phần mì xào tôm hùm. Khi quay đầu nhìn bảo bối thì sắc mặt dịu lại, vuốt ve tóc cô với vẻ cưng chiều: “Bảo bối muốn ăn món nào cũng được cả.”

Phục vụ...

F*ck, cái kỹ thuật lật mặt như lật sách thần thánh này!

Bảo vệ: Ha ha, mới có vậy mà đã hết hồn rồi hả?

Sau khi hai phần mì xào được bung lên, Tần Cháp trừng đôi mắt rồi đẩy đồ ăn về phía cô: “Ăn từ từ thôi nhé~”

“A Cháp không ăn sao?” cô ngăn ra, mơ màng chớp mắt: “không phải mì xào hải sản là của anh sao?”

cô nhìn sắc mặt của ông xã rồi suy ngẫm một lát, nở một nụ cười xán lạn, lộ ra hai lúm đồng tiền duyên dáng: “A Cháp ăn chung với em nhé~” Nếu anh không ăn thì cô sẽ đau lòng lắm.

một đĩa mì xào tôm hùm ở đây lớn bằng một cái thau, nguyên liệu đa dạng, có review còn bảo một phần ở đây bằng ba phần bình thường đấy. Trước kia cô ăn ở đây, răng lắm cũng chỉ ăn hết được nửa phần thôi.

“Ừ~” Nụ cười của Tần Cháp càng sâu hơn, ngồi sát vào bảo bối cho đến khi giữa họ không còn khoảng cách nữa: “Ăn chung thôi.” anh không hề nói đến việc mình có thể gọi thêm một phần nữa.

Trong món mì xào tôm hùm, ngoại trừ một nửa con tôm hùm siêu lớn thì còn trộn rất nhiều tôm hùm nhỏ, phết với sốt cà chua và phô mai mà Tô Uyên cực thích.

Mì xào hải sản bao gồm rất nhiều nguyên liệu: Tôm pandan, tôm nhỏ đã được lột vỏ, sò lông, nghêu, mực, sò điệp, ốc móng tay... Từng góc của món mì đều có mùi hải sản.

Tô Uyên ăn một đĩa mì xào tôm hùm, hai mắt liên sáng rực: “A Cháp! Cái này ăn rất ngon~” cô gấp lên rồi đút cho anh, chớp mắt với vẻ chờ mong: “Đừng không?”

“Ừ, ngon lắm~” Mặt Tần Cháp dịu xuống, ý cười trong mắt lại có ý khác: “Rất ngọt~”

“Ngọt sao?” cô nghi hoặc ăn thêm một miếng: “không ngọt mà!”

“Ừ, chắc là anh nói nhầm rồi.” anh cũng không phân bác, vén mấy sợi tóc trước trán của cô ra sau tai, dịu dàng dỗ dành: “Vậy bảo bối đút tiếp cho anh để anh nếm cho đúng nhé?”

Mì xào tôm hùm có gì ngon đâu chứ? Miếng ăn có nước bọt của bảo bối mới khiến anh mê mẩn.

Hai người ngọt ngọt ngào ngào đút cho nhau.

Ông chủ bàn bên tức điên, muốn nhào tới cắn chết bọn họ. F*ck! không thể tự ăn phần mình được sao? Sao lại bắt vợ mình đút trước bàn dân thiên hạ vậy hả! Tên này có thể hành xử đàn ông tý được không!

Tâm trạng của ông vốn đang u ám vì không tìm được vợ chồng tiền sĩ, giờ lại càng tuyệt vọng không phanh khi thấy cặp đôi bàn bên âu yếm ngay cả lúc ăn.

Tô Uyên đặt đĩa xuống, ngạc nhiên khi chợt phát hiện ra trong lúc mình vô thức đã ăn hết sạch một đĩa mì?! Sao cô lại ăn nhiều vậy?

cô nhìn ông xã cũng đặt đĩa xuống, đang nở nụ cười với mình, nín tay áo của anh: “A Cháp~ anh no chưa? Có muốn ăn thêm không?”

“không cần đâu bảo bối~” Ăn no báy phần là được rồi. Khoé miệng anh khẽ nhếch, rất vừa lòng về sức ăn của Uyên Uyên.

anh nheo mắt, nụ cười càng sâu hơn, trong mắt chợt loé lên sự vận vẹo. Rất nhanh sẽ không có ai giành Uyên Uyên với anh nữa rồi. Sau đó, anh chợt nghĩ đến điều gì đó, sự điên cuồng khát máu bỗng xuất hiện trong mắt. Nếu ai dám mơ tưởng đến cô thì anh sẽ băm người đó!

Xui xeo thay, ông chú râu xồm lại vừa hay đang nhìn Tần Cháp, hải hùng vút xuống đôi đũa đang gấp tôm nhỏ đã được lột vỏ.

Dưới ánh mặt trời chói chang, người đàn ông cao quý thần bí nở một nụ cười nhạt nhẽo, trong mắt lại ngập tràn sự chiếm hữu lẫn sự điên cuồng khát máu.

F*ck! Đây không phải là vị tiến sĩ thần bí lại biến thái sao? Đúng là quá hoàn mỹ!

Sau khi hoàn hồn, ông chú mới phát hiện xung quanh cũng có rất nhiều người bị rút đũa như mình. Ông nhìn quanh, đột nhiên đứng bật dậy. Ôi trời ơi, đôi tình nhân kia đã đi rồi!

Mọi người xung quanh: Tà on thượng đế! Cuối cùng thì đôi kia đã đi rồi!

thật ra ông chú là đạo diễn nổi tiếng quốc tế, ví dụ như bộ phim *Cuộc chiến giữa các vì sao* đang làm mưa làm gió trên toàn thế giới.

Bộ phim *Vùng đất nguy hiểm* của ông đang chuẩn bị khởi quay, lấy cảnh ở đây nhưng tiếc là đến giờ vẫn chưa tìm được hai diễn viên phù hợp với nhân vật trong phim.

“Đội dài!” Morris cản đường Tần Cháp, đưa ra một tấm danh thiếp: “Tôi là Morris, không biết anh có hứng thú đóng vai tiến sĩ trong phim của tôi không?”

“thật ngại quá.” Tần Cháp cười, cũng không ngắt lời ông, tay vẫn ôm eo vợ.

Đây là lần đầu Morris bị người khác từ chối, ông cứ tưởng anh nghĩ mình là kẻ lừa đảo nên vội nói: “Tôi xin thề rằng tôi thật sự là đạo diễn!”

“Tôi biết.” Tần Cháp nở một nụ cười xa cách, ung dung nói: “Ông là Morris Adrian - con trai thứ ba của gia chủ, hiện đang có bộ phim *Cuộc chiến giữa các vì sao* đang nổi tiếng khắp thế giới.” anh gạt đầu: “Nghe danh đã lâu.”

Morris ngẩn người, đã rất lâu kể từ khi có người biết ông họ Adrian. Từ ngoại hình xuất sắc của người đàn ông này, ông ta đoán gia cảnh của anh cao hơn ông ta nghĩ nhiều, chắc là người của gia tộc phương Đông cổ xưa thần bí nào rồi.

Mấy gia tộc đó nhận ra ông ta mới là bình thường.

Ông gạt đầu, coi bộ chuyện này không thành rồi. Với địa vị quốc tế của ông thì “dụ dỗ” những người có gia cảnh tốt một chút thì không thành vấn đề nhưng nếu là người của mấy gia tộc cổ xưa thì...

“Trời ạ!” Adrian nhìn chăm chăm anh với vẻ buồn bã, ông xem trọng loại khí chất thần bí cao ngạo trên người anh mà!

trên đời này không có mấy ai điên cuồng biến thái mà cao ngạo như anh đâu!

Tần Cháp mỉm cười để mặc ông nhìn, nụ cười trên môi không hề thay đổi. Đột nhiên, anh cúi xuống hôn lên tóc người con gái trong lòng, sự đáng sợ quanh thân liền biến mất, cả người ôn hoà hơn hẳn.

“Ôi chào!” Adrian nhìn sự biến đổi khôn lường này của Tần Cháp, rồi lại nhìn chăm chăm Tô Uyên ngoan ngoãn trong lòng anh. Sau đó, ông như nghĩ đến chuyện gì đó, hai mắt sáng rực.

“Là Tô! Vợ anh là Tô phải không?!”

Ông là ban giám khảo của liên hoan phim quốc tế Cannes năm nay nên ông biết Tô là Nữ chính xuất sắc nhất của của mảng điện ảnh thương trường kết hợp với nghệ thuật.

Nụ cười của Tần Cháp càng sâu hơn, gạt đầu.

Adrian thờ phào nhẹ nhõm, nhìn Tô Uyên với đôi mắt sáng rực: “Tô, cô có hứng thú với vai vợ của tiến sĩ không?”

Ông đã xem phim do Tô đóng, cảm thấy cô có thể đảm nhận vai vợ của tiến sĩ được.

Tô Uyên chớp mắt, ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Có thể cho tôi xem qua kịch bản của nhân vật này không?”

Mắt Tần Cháp chợt loé lên ý cười sâu xa, vuốt tóc bảo bối, khuôn mặt dịu xuống, nhìn về phía Adrian rồi hỏi: “Chúng ta ngồi xuống bàn chuyện tiếp nhé?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Ảnh Hậu Ngược Cầu Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Vợ chồng tiến sĩ

Edit: Nhạc Dao

“Tô! cô cảm thấy thế nào?” Adrian tự tin hỏi Tô Uyên đang đặt kịch bản xuống.

Ông tin rằng diễn viên tinh mắt như Tô sẽ không từ chối lời mời của mình. Tuy đất diễn của vợ chồng tiến sĩ rất ít nhưng ông cũng đã giải thích với họ rằng, câu chuyện này từ đầu đến đuôi đều có liên quan đến hai nhân vật này cũng đã nói lên được tầm quan trọng của họ.

Và lại, tính cách của nhân vật vợ tiến sĩ rất phức tạp, nếu diễn viên có diễn xuất không tốt mà diễn thì sẽ không khiến nhân vật này sống động được. Đối với diễn viên mà nói, họ càng thích đóng những vai phức tạp như này.

Tuy nhân vật này trong kịch bản không phải là người phương Đông nhưng chuyện này không thành vấn đề.

sự thật cũng không ngoài dự đoán của ông.

Tô Uyển liền nhìn về phía ông xã đang ngồi cạnh mình với vẻ dò hỏi.

Adrian cũng nhìn về phía Tần Cháp.

Tần Cháp vuốt tay vợ, không hề phụ sự mong đợi của bảo bối liền đồng ý thay cô.

anh từ chối một lần là để nhắc nhở sự tồn tại của bảo bối. Bảo bối của anh giỏi thế thì sau này họ sẽ còn hợp tác với nhau, làm màu quá sẽ ảnh hưởng đến quan hệ giữa họ.

Loại đạo diễn như Adrian sẽ muốn cải thiện phim mình quay, mỗi khi gặp người có khí chất như nhân vật của mình thì sẽ cố gắng thuyết phục họ nhưng không đến mức bất chấp tất cả, vì còn rất nhiều người muốn nhận vai diễn của họ.

Vậy nên, anh từ chối ông một lần là vừa khéo.

Khi anh nghe được tiếng gọi vọng theo của Adrian thì đã biết nên làm thế nào rồi.

anh vuốt tóc cô, vừa nhìn đôi mắt trong suốt vừa dịu dàng cười với cô. Bảo bối của anh không cần phải hiểu những thứ này, cô chỉ cần ở bên cạnh anh rồi vui vẻ đóng phim là đủ rồi.

Adrian cười xoa, ông biết ngay mà!

Nhìn mặt là đã biết là đồ sợ vợ!

“Trời ạ! Ông lại dám bắt tôi chạy đến đây!” Ở cửa sau, người đàn ông mặc áo sơ mi hoa hoè đi bên cạnh Adrian kể khổ: “Sweetheart của tôi sẽ tức giận cho mà xem!”

Tuy phim chưa khởi quay nhưng mấy ngày nay họ phải chuẩn bị ngoại cảnh, ai dè vừa mới có thời gian lên giường, à nhầm, là hẹn hò thì đã bị triệu tập.

Adrian hừ một tiếng, nhìn ông ta với vẻ khinh bỉ.

“Này! Ánh mắt gì đấy?!” Người đàn ông dừng bước, khó tin hỏi.

“Ừm.” Adrian vỗ vai ông, khuôn mặt xồm xoàm vẫn lạnh tanh.

Người đàn ông hừ một tiếng, tiếp tục bước đi.

một lúc sau, Adrian đang chấp tay sau lưng chợt hỏi: “Ông cảm thấy thế nào?”

Người đàn ông này là bạn thuờ thơ ấu với Adrian, tình bạn mười mấy năm vẫn vững chắc nên nói thẳng: “Khí chất thì phù hợp nhưng người đàn ông kia vốn không phải là diễn viên, liệu anh ta có thể đóng vai biến thái vậy không?”

Adrian tức sùi bọt mép: “Tôi đang nói Tô! không phải ông đã xem phim do Tô đóng sao? Ông nghĩ cô ấy đóng được vai này không?”

Người đàn ông trầm ngâm: “Chắc được đó.” nói xong, giống như nghĩ đến chuyện gì, liếc ông bạn già của mình: “không phải ông muốn Alice đóng vai này sao?”

Tuy Alice đã từng được đề cử cho vai Nữ chính xuất sắc nhất của giải Oscar nhưng không đoạt giải.

Ở trước mặt người đàn ông này, Adrian cũng nghĩ gì nói nấy. Ông khó chịu trừng mắt hỏi: “không phải cô ta chê vai này chỉ là một nhân vật phụ nên đã từ chối sao?”

trên thực tế, chỉ có họ biết hai nhân vật này sẽ là nhân vật quan trọng trong bộ phim tiếp theo.

Ánh mắt thiên cận! Dù rằng ông giải thích về chuyện này.

Ai nói chỉ có phụ nữ hẹp hòi? Đàn ông cũng thế. Người đàn ông kia hừ một tiếng. Phương Đông có câu gì ấy nhỉ? À, vật hợp theo loài. Tên kia có thể trở thành bạn tốt với Adrian thì cũng không mấy rộng lượng.

“Đừng nhắc đến cô ta nữa.” Người đàn ông kia trầm ngâm một hồi rồi hỏi: “Người đàn ông kia có đóng phim được không đó?”

“Ông cứ chờ xem!” Adrian cười thô bỉ, kiêu ngạo đá lông nheo với bạn già: “Tôi cược anh ta sẽ diễn tốt hơn bất kỳ ai!”

Ha ha, đúng là anh ta không phải diễn viên nhưng đây vốn là bản chất của anh ta nên không cần phải diễn mà!

Ông lại còn đắc ý nữa chứ! Người đàn ông mặc áo hoa hoè tròn tròn mắt, nhưng ông vốn tin vào mắt nhìn người của bạn tốt, nghe xong lời này cũng không nói gì thêm, trong lòng lại hơi tò mò.

Adrian ngó lơ ánh mắt tò mò kia, vỗ cái bụng tròn vo của mình: “Tình cảm của họ rất tốt!” Vừa dứt lời, lại cảm thán: “Trời ạ, tôi nhớ vợ tôi quá!”

Áo hoa hoè liền tròn mắt, vậy mới nói, mấy người đàn ông sợ vợ phiền phức quá đi.

Đừng tưởng ông ta không biết, tuy nhìn người đàn ông phương Đông kia rất lịch sự nhưng ông dám cá rằng sự chú ý của anh ta không hề rời khỏi vợ mình.

Chắc, biết đâu chừng chỉ cần vợ ho một cái là anh ta sẽ áy náy mà quỳ bần phỉm đấy.

Ông không thể tưởng tượng ra cảnh mình sẽ thành một người đàn ông sợ vợ được. Trời ạ, cuộc sống không có người đẹp vờn quanh buồn tẻ lắm!

Cuộc sống mà ông thích nhan sắc của họ, họ thích tiền hoặc thứ gì đó của ông, họ đòi lấy thứ họ muốn bằng sự duyên dáng nũng nịu và nhỏ giọng quan tâm ông tươi đẹp biết mấy.

Mà ông vừa được tự do vừa được hưởng thụ cuộc sống thế này.

...

Sau khi hai người kia rời khỏi, Tô Uyển nhìn về phía Tần Cháp: “A Cháp có thích đóng phim không?”

“anh không thích.” Khoé môi anh khẽ nhếch, ôm cô để đầu cô tựa vào vai anh, không nói dối là mình thích để khiến cô. “Nhưng anh thích ở bên cạnh Uyển Uyển.”

anh muốn toàn thế giới biết Uyển Uyển là của anh.

“Ừ.” cô nở nụ cười xán lạn, ngọt ngào nói: “Em cũng thích ở bên cạnh A Cháp.”

anh cười, cúi đầu vào gáy cô, thì thầm nói: “Nếu anh diễn không tốt thì bảo bối có không yêu anh không?”

“không đâu!” cô bĩu môi, đôi mắt sáng lấp lánh khi phản bác anh: “Em thích A Cháp nhất! Vĩnh viễn vẫn thích!”

Ừm, đây là câu mà anh muốn nghe.

Dù nghe bao nhiêu lần cũng vẫn cảm thấy không đủ.

anh cưng trớn với cô, vui vẻ cọ lên mũi cô. Hơi thở của họ hoà quyện vào nhau, xung quanh đều tràn ngập hơi thở của đôi phương.

anh nheo mắt, thè lưỡi liếm đôi mắt sáng ngời trước mặt. Phải làm sao đây? anh rất thích cô, thích đến độ muốn nuốt cô vào bụng luôn.

“Ngứa quá~” cô vô thức lùi về phía sau, chớp mắt rồi bật cười, hàng lông mi ướt giống như bàn chải dính sương sớm vậy.

anh nheo mắt, ôm bảo bối đang rời xa mình về lại, cup mắt che khuất sự điên cuồng trong mắt.

Bàn tay anh siết chặt, bảo bối, đừng nghĩ đến việc rời xa anh.

cô chớp mắt, nhích vào lòng anh, chu môi rồi hôn lên khoé môi anh vài cái.

anh nhìn cô vợ đang ngước lên với vẻ đáng yêu liền nở nụ cười bất đắc dĩ. Lòng chiếm hữu của anh vẫn mãnh liệt như vậy nhưng mặt mày đã dịu xuống. Cái trực giác của động vật này của cô thật là!

anh trân trọng hôn bảo bối, vuốt ve mái tóc dài mượt mà của cô. cô cười lộ ra hai lúm đồng tiền, nghiêng đầu ngoan ngoan tựa vào cổ anh.

Trong phòng tĩnh lặng, chỉ còn lại bầu không khí ngọt ngào.

Tim Tần Cháp đã nhũn ra, lòng chiếm hữu cũng giảm bớt. anh dịu dàng dụi cổ cô: “Bảo bối còn muốn đi ra ngoài chơi nữa không?”

“không~” cô dụi mắt, nũng nịu ôm cổ anh, làm nũng trong mơ màng: “Buồn ngủ quá~”

Khoé môi của anh khẽ nhếch, rất sẵn lòng khi thấy bảo bối làm nũng.

“Để anh bế bảo bối lên giường ngủ~” anh cúi đầu, hôn lên trán cô: “Bảo bối ngủ ngon.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Ảnh Hậu Ngược Cầu Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Bảo bối là cái đuôi nhỏ

Edit: Nhạc Dao

Tuy họ đã đồng ý vào đoàn làm phim nhưng mấy ngày nữa *Vùng đất nguy hiểm* mới khởi quay.

Và lại, chỉ sợ hành trình của họ sẽ có thay đổi ngay cả khi đã vào đoàn phim.

Tần Cháp cầm điện thoại lên, rồi gọi cho trợ lý của mình, cũng không để tâm đến sự ngạc nhiên của anh ta. anh nằm cạnh Uyển Uyển, khi cảm nhận được hơi thở của bảo bối vờn quanh mình thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong căn phòng tối om, từ chân mày đến khoé mắt của anh đều hiện lên sự vui vẻ, giống như ánh mặt trời chói chang, khiến người khác rung động không thôi.

Đối với anh thì một danh nhân thành đạt không những phải có năng lực xuất chúng mà cách chỉ huy cũng phải xuất sắc.

anh thuê nhiều nhân viên như vậy là để xử lý những chuyện và văn kiện không quan trọng, còn lại thì anh sẽ giải quyết qua Internet. Nếu ai đòi anh phải cầm tay dắt đi từng bước thì đừng trách anh xử lý thẳng tay. Nghĩ vậy, sự lạnh lẽo chợt loé lên trong mắt anh.

một đám trợ lý đang cúi đầu vào núi văn kiện chợt run rẩy, buồn bã nhìn nhiệt độ của máy lạnh, có phải là do nhiệt độ quá thấp không? Sao họ lại rét run cả người vậy?

Ông chủ lại đi tuần trăng mật lần thứ n với bà chủ, khiến một đám cầu độc thân là họ phải làm việc mệt mỏi muốn xỉu, giờ máy lạnh lại không hoạt động! Tim tui đau quá man!

Cảm giác như bị cả thế giới ruồng bỏ

Trợ lý Tôn tự tin thái quá bình tĩnh chỉnh nhiệt độ cao hơn, hài lòng đẩy kính.

Haizz, người tài giỏi thường có nhiều việc quá, giống như anh ta vậy.

...

Dù sắp phải vào đoàn làm phim nhưng cuộc sống của Tần Cháp và Tô Uyển lại rất nhàn nhã.

Khi hai người yêu nhau say đắm thì chỉ muốn ở bên nhau, Tô Uyển và Tần Cháp cũng không phải là ngoại lệ.

Chỉ cần được ở bên nhau thì họ cảm thấy ngay cả không khí cũng rất ngọt ngào.

Bình thường họ cũng không thích ra ngoài mấy. Trong phòng có một cái xích đu nằm sát ngay cạnh bên cửa sổ sáng ngời, lại thêm ánh mặt trời giữa trưa quá ảm áp nên Tần Cháp liền ôm bảo bối ngồi xuống cái xích đu kia.

một người đọc sách, người còn lại chơi game, không ai quấy rầy đến ai. Tình thoảng cô lại cúi đầu vào ngực anh, anh thì cúi đầu hôn trán cô, sau đó trao nhau một nụ hôn nóng bỏng, cảm nhận được hơi thở của đối phương thì mới yên tâm tiếp tục việc mình đang làm.

Trong không khí tràn ngập những bong bóng màu hường phấn.

một ngày nọ, Tô Uyển đang ngủ trưa trên xích đu chợt tỉnh giấc, nhìn quanh phòng nhưng vẫn không nhìn thấy chồng yêu vốn ở bên cạnh mình.

cô bỗng nhiên cảm thấy tủi thân biết mấy.

“A Cháp ơi?” Tô Uyển đứng lên, bấu môi đi ra ngoài. “A Cháp ơi, anh ở đâu rồi?”

“anh ở đây nè bảo bối!” Tần Cháp nghe thấy cô đang gọi mình thì vừa cười vừa bước nhanh từ cửa vào.

Tìm anh như muốn nhũn ra khi thấy bảo bối tủi thân như một đứa trẻ mắt sạch kẹo vì không thấy anh.

Nhưng nụ cười của anh chợt tắt khi thấy gót chân trắng nõn của cô. anh nheo mắt, bước nhanh đến rồi bế cô lên.

cô ngoan ngoãn ôm lấy cổ anh.

anh thả cô xuống xích đu, quỳ một gối, ừ gót chân nhỏ nhắn trong lòng bàn tay cho đến khi nó ấm lên, rồi chợt đầu nhỏ của cô: “Nghịch ngợm!” anh bất đắc dĩ nói: “Sao em lại không mang dép lê? Chân em còn lạnh không?”

Trong nhà đều được trải thảm lông dê dày, có vẻ như ở đây cũng phải trải luôn rồi.

cô không trả lời câu hỏi của anh, bấu môi, tủi thân hỏi: “A Cháp~ Sao anh lại không ở bên cạnh em?”

“Bảo bối không vui vì không thấy anh sao?” Đôi mắt đen láy của anh sáng lên, anh thích Uyển Uyển ý lại anh như thế này.

“Dạ~” cô thẳng thắn gật đầu, dụi đầu vào cổ anh, làm nũng nói: “Thích ở cạnh A Cháp~”

anh bật cười, cả khuôn mặt dịu xuống, hôn bảo bối, thẳng thắn nhận sai: “Bảo bối ngoan, anh sai rồi!” anh lại hôn bảo bối càng ngày càng đáng yêu này: “Sau này anh sẽ luôn ở bên cạnh Uyển Uyển nhé?”

anh rất thích nhìn thấy cô quăn quít mình.

cô rất vui, má lộ ra hai lúm đồng tiền. Ngay cả chính cô cũng không biết từ khi nào mà mình lại bám anh thế.

cô ngẩng đầu hôn anh: “anh đi đâu vậy?”

anh vuốt tóc cô, mười ngón tay của họ đan chặt vào nhau khi đi đến cửa, rồi anh cười dịu dàng, nói như thể sắp dâng lên bảo vật: “Em nhìn nè~”

Xe đạp kìa! Hai mắt cô sáng rực. Tối qua họ còn đang nói về nó đấy.

“anh tìm đâu ra vậy A Cháp?”

anh không trả lời cô, vừa nhìn đôi mắt lấp lánh của cô vừa chỉ vào má mình: “anh có được thưởng không?”

Chụt~ cô ngoan ngoãn ngẩng đầu hôn anh.

“Còn bên này nữa!” anh nheo mắt, nghiêng đầu qua.

Chụt~ cô suy nghĩ một lát, hai mắt sáng rực, sau khi hôn má anh liền hôn lên đôi môi mỏng kia.

Ý cười trong mắt anh càng đậm hơn, bảo bối của anh cũng biết “ứng đối” cơ đấy~

Hửm? anh nheo mắt, cảm thấy Uyển Uyển chỉ định hôn một cái liền rút lui, không chút do dự đổi khách thành chủ, liếm mút môi cô cho đến khi miệng mình tràn ngập hơi thở ngọt ngào của cô.

“anh đi mua.” Mắt anh loé lên vẻ điên cuồng, nhận công lao chạy muốn gãy chân của bảo vệ thành của mình, vuốt tóc cô: “Bảo bối có muốn ra ngoài chơi không?”

“Có ạ~” cô ngẩng đầu lên, nở một cười rạng rỡ, lộ ra hai lúm đồng tiền. cô thấy yên xe phía sau đã được đặt gối mềm lên, A Cháp tốt quá đi~

Bảo vệ đứng ở cửa nghe thấy lời boss nói, vội nhắm mắt lại với vẻ không đành lòng, khuôn mặt lại đau khổ không thôi.

...

Vì nước trong hồ Como từ nước tuyết tan của dãy núi Alps nên dù là mùa hè thì nhiệt độ quanh hồ cũng không nóng mấy.

Giờ đang là giữa trưa, hồ nước xanh biếc toả ra hơi lạnh, nhưng vì có ánh nắng chói chang nên họ cảm thấy rất thoải mái.

Tô Uyên nín lấy góc áo của Tần Cháp, cảm nhận cơn gió lướt qua mặt mình, hít vào một hơi thật sâu, trán tựa vào lưng anh, hai mắt nhắm lại, lặng lẽ tận hưởng sự ấm áp ban trưa này.

“A Cháp~”

“Ừ?”

“A Cháp~”

“Ừ, anh đây~”

...

anh vừa chậm rãi đạp xe vừa dịu dàng trả lời, bao dung đáp lại mỗi tiếng gọi vô thức của vợ yêu.

anh chợt cảm thấy bên hông như thiếu cái gì đó, nheo mắt lại rồi đôi mắt sáng lên.

“Ui da!” cô bỗng nhiên cảm nhận được xe đạp đang tăng tốc, thân mình theo quán tính ngả ra sau, vội vàng ôm chặt lấy eo anh.

Khi cảm nhận được sự ấm áp bên hông thì anh mới thoả mãn nheo mắt.

cô cúi đầu vào lưng anh một lát, sau đó tâm trạng không những bình thường lại mà trái lại còn kích động không thôi: “Nhanh hơn nữa đi A Cháp!”

“Được~” anh khẽ nhếch khoé miệng, lập tức làm theo yêu cầu của bảo bối.

“Ha ha~” Tóc cô tung bay theo gió, cô nheo mắt, nở một nụ cười trong trẻo: “Nhanh hơn nữa đi!”

“Được~”

Ngoại trừ một số chuyện cần thiết ra thì Tần Cháp chưa bao giờ từ chối yêu cầu nào của Tô Uyên cả. cô là bảo bối anh ngâm trong miệng sợ tan, cầm trên tay sợ rớt, sao anh có thể nở khiến cô thất vọng được chứ?

...

Từng làn gió thổi qua, tạo thành gợn sóng trong hồ nước trong vắt. một chiếc xe đạp chạy chậm vòng quanh hồ, ánh mặt trời lặn như kéo dài bóng của họ.

Trong làn gió mát rượi, thỉnh thoảng lại có giọng nói nữ trong trẻo và giọng nam trầm chiều vang lên...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Ảnh Hậu Ngược Cầu Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Vùng đất nguy hiểm

Edit: Nhạc Dao

Vào năm 2013, phòng thí nghiệm trên mặt trăng đột nhiên bị thiên thạch đập trúng, khiến hiện tượng lạ xuất hiện, lãnh tụ của các quốc gia vội vàng trấn an dư luận.

Năm 2014, thành phần lạ chợt xuất hiện trong không khí, tận thế cũng bắt đầu.

Xã hội quay ngược lại thời phong kiến.

Loài người bỗng có dị nhân.

Vua zombie xuất hiện.

...

Ai cũng biết về sự ảnh hưởng của vua zombie với loài người khi nó biết suy nghĩ.

“Trời ạ, ở đây có người sống!” Đám vai chính đang lái một chiếc xe dính đầy máu thì một thiếu niên ngồi trên ghế phụ chợt kinh ngạc nói. Sau đó vẫy tay với các thành viên trong đội mình: “Affleck, Alice, mau qua đây nhìn nè.”

Chỗ họ đang đứng đối diện với một biệt thự. Ở ngay trước biệt thự có một cái sân cực kỳ lớn.

Dưới ánh mặt trời ấm áp, hình ảnh một phụ nữ tắm mình trong ánh nắng đang đọc sách đẹp tựa tiên cảnh.

Ở cạnh cô có một người đàn ông ôn hoà đang chăm chú múa bút như gió, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn người phụ nữ với vẻ cung chiều.

Dưới ngòi bút của anh, bức tranh vẽ người đẹp sống động, ngay cả lông tơ cũng có thể nhìn rõ.

Trong nháy mắt, mọi người chợt cảm thấy hoài niệm. đã bao lâu rồi họ chưa thấy được cảnh gia đình ấm áp như vậy nhỉ?

Affleck vuốt cây đao bên hông mình, đôi mắt màu xanh dương chợt xuất hiện sự do dự.

Đây là một biệt thự bình thường, mà hai người này cũng giống như một cặp vợ chồng mặn nồng.

Nhưng khi cảnh này xuất hiện trong thời kỳ tận thế thì có vẻ rất bất bình thường.

Và lại, trên tường cũng không có bất kỳ vết máu nào. Nghĩ kỹ thì từ lúc họ bước vào chỗ này, không hề có con zombie xấu xí nào cả.

Vì nhóm của họ đông người nên rất ồn ào, tiếng nói chuyện cũng rất lớn, mà đôi vợ chồng này lại giống như không nghe thấy họ vậy.

anh ta ngẫm nghĩ, không đi vào trong mà chỉ đứng ngoài chào hỏi: “Xin chào hai vị!” Nếu nơi này không phải có chỗ kỳ quái thì chính là hai người rất mạnh.

Đạo diễn ra hiệu cho máy quay gần nhất quay cận cảnh đôi mắt của Tô Uyên.

Dưới ánh mặt trời, hàng lông mi của người phụ nữ run rẩy, giấu đi sự phức tạp trong mắt. Tuy họ không thể diễn tả được cảm xúc của cô nhưng nó lại khiến lòng họ xót xa, giống như cô đã từng có một quá khứ tối tăm vậy.

Khi cô ngẩng đầu lên thì trên mặt vẫn là nụ cười dịu dàng, cứ như ban nãy chỉ là ảo giác vậy: “Xin chào, mọi người vào trong ngồi đi!”

Người đàn ông mặc áo blouse trắng nghe thấy lời nói của cô thì mới ngẩng đầu nở một nụ cười ôn hoà lễ độ. Tuy vậy, trong mắt anh lại thờ ơ vô cảm, nhìn rất kỳ lạ.

Affleck nhíu mày, ánh mắt kia của anh ta... Giống như họ không khác gì zombie hoặc chiếc lá nằm trên mặt đất vậy.

anh ta lại nhìn lần nữa thì người đàn ông này đã đặt bút xuống, bước nhanh đến trước mặt của người phụ nữ, cầm tay cô rồi hôn lên đó.

sự dịu dàng quanh người đàn ông này cứ như con thú nhỏ ngoan ngoãn khiến Affleck nhíu mày, lẽ nào anh ta bị hoa mắt sao?

“Cát! Nghi giải lao thôi!”

Đạo diễn râu xồm bỏ kịch bản xuống, cầm ly trà bên cạnh lên uống một ngụm.

Khi ông đang ngồi trên cái ghế nhỏ thì người đàn ông mặc áo sơ mi hoa đang cầm hai hộp rảo bước tới đây, rồi ném cho ông một hộp: “Người đàn ông phương Đông đưa đây!”

Râu xồm mở hộp com ra: “Sao lại là mì xào tôm hùm? không phải chỗ họ không mở cửa vào trưa thứ bảy ư?” nói xong, ông cũng không quan tâm đến câu trả lời liền gấp một con tôm lên rồi bỏ vào miệng, đặc ý hỏi: “Ông đã ngạc nhiên chưa?”

Áo sơ mi hoa liếc qua đám bảo vệ, cảm thấy rất ngứa mắt với dáng vẻ đắc ý của tên này, rồi thu hồi ánh mắt: “Vẫn chưa nhìn ra được.” Mới quay một đoạn thôi mà.

Đạo diễn râu xồm tức giận trợn mắt.

Ở bên này, khi đạo diễn vừa bảo “Cát” là Tần Cháp đang ngồi xồm trước mặt Tô Uyên liền bé cô lên, vội vàng đi vào một góc nọ.

anh để cô tựa vào lồng mình rồi dùng tám tám lồng thật lớn bao toàn thân cô lại.

Thời tiết ở đây không được ẩm áp lắm, mà khi đóng phim còn phải mặc quần áo mỏng manh nữa chứ.

“Bảo bối có lạnh không?” Tần Cháp há hơi vào lồng bàn tay hơi lạnh của Tô Uyên, rồi ử ả tay cô trong lòng bàn tay của mình.

“Em không thấy lạnh chút nào hết.” cô chớp mắt, ngoan ngoãn trả lời.

Sắc mặt của đám bảo vệ đang đứng thành một vòng tròn chột vắn vẹo, dĩ nhiên là không lạnh rồi. Chỉ vì bộ phim này mà ngài đã đặt máy sưởi ở toàn bộ những nơi mà phu nhân đặt chân đến rồi đấy!

Ngài có biết là mọi người đã nhìn ngài như một người thiếu năng khi thấy hành động này không?

Ngài có biết bây giờ là tháng mấy không hả?! Thời tiết như này mà còn dùng máy sưởi là sao!

Ngài có thể quan sát ánh mắt của mọi người dành cho mình được không?!

Mợ nó chứ!

Đám bảo vệ đi đóng gói phần mì xào tôm hùm, đừng hỏi vì sao họ có thể kiếm được nhiều phần mì xào thế nhé. Ha ha, ai bảo làm bảo vệ của boss phải toàn năng chứ.

Sau khi đôi vợ chồng này ngọt ngọt ngào ngào ăn xong phần mì xào đầu tiên thì lại ăn thêm một phần, thỉnh thoảng lại thăm thì gì đấy.

Ăn com xong thì phải đóng phim tiếp.

Đất diễn của vợ chồng tiến sĩ không nhiều lắm, ngoại trừ chi gặp mặt vai chính một lần thì rất ít khi xuất hiện. Vì thân phận của Tần Cháp nên Adrian quyết định sẽ quay cảnh của họ trước.

Vậy nên mới có chuyện mấy ngày nay chỉ toàn là cảnh quay của hai người họ.

“Tiến sĩ.” Dù đang trong thời kỳ tận thế thì thiếu niên Al vẫn hoạt bát như cũ, cười nói: “Nhìn ngài không giống mấy nhà nghiên cứu bảo thủ gì cả~”

Nhóm Affleck lẳng lặng ngồi bên cạnh, để mặc cho Al bắt chuyện với chủ nhà.

Tiến sĩ cười ôn hoà đáp: “Tôi cũng chưa từng nghĩ mình sẽ trở thành nhà nghiên cứu.”

“Sau đó thì sao?” Al tò mò hỏi.

“Sau đó thì vì theo đuổi vợ tôi.” Tiến sĩ nhìn thoáng qua vợ mình, ánh mắt dịu dàng như nước. Vì cô là nhà nghiên cứu trong phòng thí nghiệm trên mặt trăng nên anh không muốn cách quá xa cô.

“Chu chọa, vậy hai người nhất định rất hạnh phúc!”

Trong mắt tiến sĩ chợt xuất hiện sự khát máu, anh nhắm mắt hôn cô vợ đang nở nụ cười dịu dàng bên cạnh: “Đúng vậy, rất hạnh phúc.” Nên anh mới muốn khiến toàn thế giới “hạnh phúc” theo.

Tháng ba năm ấy, thư mời của anh vừa mới đến.

Trong tháng đó, thiên thạch rớt xuống mặt trăng

Cũng trong tháng ấy, toàn bộ nhà nghiên cứu đều mất tích.

Nhưng anh không tin, rõ ràng cô đã hứa sẽ bên anh đến già rồi mà.

...

Say này, anh đã tìm được bảo bối của mình.

Nhưng bảo bối đã bị tra tấn chỉ còn lại da bọc xương trong phòng thí nghiệm

anh chợt nghĩ đến điều gì đó.

Đúng lúc này, màn ảnh phóng đại đôi mắt của anh. sự khát máu đáng sợ xen lẫn với ác ý muốn huỷ trời diệt đất dần lan tràn trong mắt anh.

Dù anh đã bắh toàn bộ người tham dự trong chuyện đó nhưng vẫn chưa thấy hài lòng.

Nếu các người đã dám biến bảo bối của tôi thành như vậy thì cả thế giới hãy biến thành như cô ấy đi.

Người trong lòng anh chợt cựa quậy, nâng tay lên sờ đầu anh với vẻ an ủi.

Tiến sĩ giật mình, sự điên cuồng vụn vỡ trong mắt chậm rãi biến mất, chỉ còn lại tình yêu nồng nàn dành cho cô.

“Cắt! Tốt lắm! Cực kỳ hoàn mỹ!” Adrian vỗ bụng mình, vui vẻ ném kịch bản trong tay đi.

Áo sơ mi hoa hít một hơi thật sâu, trong lòng vẫn còn thấy sợ hãi, mẹ ơi, người này vụn vỡ quá đi! Chỉ cần nhìn thôi cũng đã khiến ông ta lạnh cả xương sống.

Chỉ có người nhìn thẳng vào ánh mắt của người đàn ông này mới biết được sự khủng bố của anh ta! Suýt nữa thì ông ta đã nghĩ cũng bị giết luôn rồi... Ông cần được sweetheart của mình an ủi~

Tô Uyển bọc thăm lóh ngóh trong lòng chồhng xem lại cảnh quay ban này.

Khi đến cảnh quay cận cảnh, cô hơi kinh ngạc, quay đầu ôm cổ anh: “A Chấp giỏi quá!” Ngay cả cô cũng không thể diễn cảnh này tốt bằng anh~

Sau khi áo sơ mi hoa thờ phào nhẹ nhõm thì tâm trạng đã bình thường trở lại, tò mò hỏi: “Sao anh làm được hay vậy?”

Lẽ nào anh ta lại có thiên phú vậy sao?

Tần Chấp nheo mắt, vuốt tóc của bảo bối trong lòng mình, môi nở nụ cười ôn hoà, bình thản nói: “À, nếu Uyển Uyển bị như vậy thì tôi cũng sẽ làm y chang như tiến sĩ.”

Áo sơ mi hoa nhìn thoáng qua Tô Uyển, anh ta nói thẳng ra thế luôn à? không sợ vợ mình chạy mất dép sao?!

Khoan đã! Áo sơ mi hoa hít một hơi thật sâu, rồi quay sang nhìn khuôn mặt bình tĩnh của người đàn ông này. Trời ạ! Sao anh lại có tư tưởng đáng sợ như vậy chứ?!

Tô Uyển ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Tần Chấp với vẻ nghiêm túc.

anh vuốt tóc cô, dịu dàng hỏi: “Ngoan, em sao vậy?” Bàn tay ở phía sau khẽ siết.

“Chụt~” cô ngửa đầu hôn má anh một cái, nghiêm trang ôm mặt anh nói: “Em thấy A Chấp như thế này lại càng đẹp trai hơn~”

anh cười, cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi bảo bối, ánh mắt dịu dàng như nước...

Tuy anh chưa bao giờ giấu giếm sự u ám và lòng chiếm hữu của mình trước mặt cô nhưng vẫn sẽ lo lắng khi bị cô nhìn thấy.

Quả nhiên lo lắng là do tình yêu, mà sự sợ hãi cũng do tình yêu.

Cặp vợ chồng đang âu yếm trong góc không chú ý đến ánh mắt ghen ghét của một người nào đó. Hoặc cũng có thể nói, dù họ có thấy thì cũng không để tâm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Ảnh Hậu Ngược Cầu Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Có người đẹp muốn quyến rũ anh

Edit: Nhạc Dao

Christina vào vai một nhân vật phụ, gần đây đã đóng vai nữ chính trong bộ *Đặc công 007*. Nữ chính trong bộ kia có mái tóc vàng óng, mắt xanh như biển cả, đáng người nóng bỏng nên à đã trở nên nổi tiếng, cũng là tình nhân trong mộng của biết bao chàng trai.

Hôm nay là những cảnh cuối cùng của Tần Chấp và Tô Uyển.

Cảnh này là khi vật hy sinh Christina thủ vai từ trong đám người kia phát hiện thân phận thật sự của vợ tiền sĩ.

Vợ tiền sĩ nhảy bèn nghiêng người nhìn qua: “cô bị thương?” Mày lại nhủ chặt.

Ellie giơ tay ra trước mặt cô ấy: “Ừ, vết thương nhỏ mà thôi.”

Vợ tiền sĩ không kim được mà đẩy Ellie ra. Khuôn mặt cô căng lên, nhìn như đang phải nhẫn nại. Dị năng giả càng mạnh thì sức hấp dẫn với cô càng lớn, huống chi Ellie lại còn đứng gần cô như vậy.

Ellie khó tin ngã xuống đất.

“Ui da!” Christina hoảng hốt kêu rên, tay giữ chặt lấy mắt cá chân.

“Cắt!”

“Trời ạ! Chị Christina có sao không?” Trợ lý của cô à vội vàng chạy đến.

“không sao.” Đôi mắt quyến rũ của à liếc về phía Tần Chấp với vẻ ám ức, cắn môi môi đỏ mọng, rồi liếc sang Tô Uyển: “Đừng trách Tô, tôi tin rằng cô ấy không cố ý đâu.”

Mọi người lặng yên như tờ, lén lút nhìn sang cặp vợ chồng kia với ánh mắt chỉ trích nhưng không ai dám lên tiếng cả.

Vì sao không ai dám nói gì ấy hả? không thấy mười mấy bảo vệ cường tráng sau lưng họ à.

Người thông minh thì cau mày nghĩ thầm, thủ đoạn kém cỏi quá đi.

Tô Uyển nhủ mày, không vui khi nhìn thấy ánh mắt này của cô à, nói thẳng ra: “Tôi không thích ánh mắt tơ tưởng của cô dành cho A Chấp.”

Bầu không khí xung quanh liền lạnh xuống.

Động tác ra dấu của Tần Chấp liền ngừng lại, sự u ám liền tan thành mây khói. Bảo bối của anh rất quan tâm đến anh! anh vui quá đi.

Nhưng à sẽ phải một cái giá thật đắt cho việc dám nhục mạ bảo bối anh nâng niu trong lòng bàn tay.

anh cung chiêu sờ đầu cô, không hề liếc à thêm một lần nào nữa. Nếu bảo bối nhà anh đã có hứng thú chơi đùa thì anh sẽ để à nhảy nhót như một chú hề mua vui cho cô vậy.

Bờ môi khiêu gợi của Christina chợt cứng đờ, đây là lần đầu tiên à gặp được người thẳng thắn như thế này. “Tôi chỉ muốn nói cho mọi người biết là cô không cố ý thôi.”

Tô Uyển nghiêm túc gật đầu: “Đây vốn là chuyện cô nên làm, rõ ràng là cô tự ngã mà.” cô ngẫm nghĩ rồi bỏ sung: “Tôi nhớ A Chấp từng nói là nếu ai dám chọc giận tôi thì cứ bảo đánh người A Giáp đánh thẳng tay.”

cô như nghĩ đến chuyện gì đó, vui vẻ vỗ tay: “Họ rất lợi hại đấy nhé. Nếu họ đánh cô thì giờ cô không thể ngồi đây tơ tưởng A Chấp rồi!” cô tự cảm thấy mình đã nghĩ ra một ý hay nên nhìn chồng với vẻ “hãy mau khen em”

Từ chân mày đến khoe mắt của Tần Chấp đều là ý cười, vuốt tóc cô rồi dỗ dành cô: “Ngoan lắm~ Sau này em cứ làm vậy nhé~”

Mọi người xung quanh không dám nói gì nữa. Huhu, đáng sợ quá! Họ thề là họ tin không phải do Tô đẩy Christina đâu! thật đó!

Khoan đã!

Họ chợt nhận ra là mình đã bị đôi vợ chồng này ngược! Hai người này không thích để cho đối phương ghen tuông nên hành động này của Tô sẽ là... Hu hu hu! Tội tui không muốn ăn chén cơm chó này đâu!

Tất cả mọi người, bao gồm cả nam nữ chính và bảo vệ đều cứng đờ, nhưng trong mắt lại hiện lên sự hâm mộ.

Christina run rẩy, nhắm mắt che khuất sự không cam lòng của mình.

“Được rồi, mau quay tiếp!” Adrian bức bối cảm loa lên. Với thủ đoạn như thế này mà cũng đòi vào đoàn làm phim của ông đây à? Bộ cô ta tưởng người khác bị ngu sao?

Trong khoảng thời gian này, cô ta bị dân mạng tăng bốc quá nên không biết trời cao đất dày là gì rồi!

Thấy vậy, áo sơ mi hoa liền tiếc nuối không thôi, ngu ngốc vậy thì không thể chơi đùa được rồi, uống cho bộ ngực nở nang và cặp mông căng tròn kia quá~

Lần này Christina may mắn qua ải.

Tiền sĩ đứng bên cạnh vợ vàng bước đến cạnh vợ, giấu mặt cô vào trong lòng mình, đau lòng vuốt tóc cô rồi ôn hoà xin lỗi: “thật ngại quá, vợ của tôi cứ thấy máu là bị choáng váng.”

Trong tận thế mà còn có người bị choáng váng khi thấy máu sao? Elle nhìn cô với vẻ khinh thường nhưng không nói gì cả, bỏ dậy, chuẩn bị rời đi thì vô tình nhìn thấy móng tay màu đen vừa dài vừa nhọn của cô.

Màu đen sao? Elle sợ hãi mở to mắt, muốn hét to thành tiếng nhưng chưa kịp hét thì đã bị thứ gì đó đánh ngất đi, rồi ngất xỉu.

Tiến sĩ nâng cảm vớ lên, không hề quan tâm đến làn da đen thùi của cô liền cung chiều hôn lên môi cô: “Ngoan, chờ anh một lát.”

“Khoan đã!” Vợ tiến sĩ bật thốt.

Đạo diễn ra dấu để chuẩn bị quay cận cảnh.

“Sao vậy em?” Giọng nói của tiến sĩ vẫn dịu dàng như cũ nhưng ánh mắt khi quay lưng về phía cô xuất hiện sự điên cuồng, à phải chết!

anh sẽ không để cho bất kỳ ai sẽ khiến cô nguy hiểm sống sót!

Vợ tiến sĩ biết cái tính thế giới này chả là cái đĩnh gì hết, chỉ có cô mới quan trọng của chồng, cũng đoán được kết cục của Ellie.

Tuy cô biết việc mình bị nhốt trong phòng thí nghiệm không có liên quan gì đến những nhà khoa học này nhưng lại không kiểm được mà căm thù họ. Khi trở thành zombie, cô lại vô thức khao khát máu của loài người nhưng rào cản tâm lý quá lớn.

Trong mắt cô đọng đầy sự bi ai.

cô không biết bản thân là người hay zombie nữa rồi, đồng thời cũng không biết mình phải làm gì nhưng tính cách của cô vốn lương thiện nên trong lòng mới do dự và giãy giụa khi biết cô gái này vô tội.

Đôi môi đen thẫm của cô run rẩy, nhắm mắt lại: “không có gì, anh nhớ cẩn thận.”

Đều vì nhân tính!

Cuối cùng thì cô vẫn chọn bản thân. Suy cho cùng thì cô cũng chỉ là một người bình thường, mà họ thì sẽ có nhược điểm là yếu đuối lẫn ích kỷ.

...

Nếu nói nhân vật nào được yêu thích hơn giữa vợ chồng tiến sĩ thì chắc chắn sẽ là tiến sĩ. Vì sao ấy hả? Vì có ai không muốn một người bạn trai chỉ yêu mỗi mình, đồng thời cũng sẽ dùng hết mọi cách để bảo vệ đầu chứ?

Về phần vợ của tiến sĩ thì cảm xúc của người xem dành cho cô sẽ rất phức tạp. cô không hoàn mỹ, lại có khuyết điểm của người thường nên sẽ không được yêu thích bằng tiến sĩ. Bù lại, cô phức tạp hơn tiến sĩ, chân thật hơn chồng mình nhiều.

Họ đã quay xong cảnh của vợ chồng tiến sĩ rồi.

Christina ghen tỵ nhìn người phụ nữ trong góc đang được chồng nâng niu trong lòng bàn tay.

rõ ràng hình tượng vợ tiến sĩ vốn là một người đẹp tóc vàng mắt xanh nhưng đến khi à muốn thử vai này thì lại bị từ chối. Dựa vào cái gì chứ? Bàn về danh tiếng, à là sweetheart của toàn nước Mỹ. Nếu so diễn xuất thì à đã đóng trong bộ *Đặc công 007* đang nổi tiếng toàn cầu.

À ta cần môi, cuối cùng vẫn không cam lòng, nghe nói người đàn ông kia đến từ một gia tộc phương Đông cổ xưa thần bí. Nếu à có thể ở bên anh thì. .

Tiếc thay, à đã quên rằng bộ phim *Đặc công 007* nổi tiếng chứ không phải bản thân à ta.

...

trên hành lang, Christina nghịch tóc khi thấy người đàn ông cao ngạo đang đi về phía mình, nhịp tim đập nhanh như trống.

Bây giờ không có người phụ nữ kia.

À ườn đời núi trùng trùng của mình, xoay vòng eo mảnh khảnh khi thấy anh càng lúc càng gần.

Người đàn ông lại giống như không nhìn thấy cảnh này.

Khi anh chuẩn bị đi lướt qua à thì à cần môi, giả vờ như trượt chân, khẽ kêu lên một tiếng, dáng người quỵn rũ lao đảo về phía anh, đôi mắt trong vắt như nước hồ thu lộ vẻ đáng thương.

Thù đoạn xưa rồi thì đã sao? À tin rằng không có mấy ai trên đời này có thể từ chối sự cầu xin của người đẹp trong tình huống như thế này.

Khi Christina sắp ngã vào lòng người đàn ông thì thấy anh mỉm cười, à cũng vui vẻ không thôi. À ta biết ngay sẽ không ai có thể kháng cự lại được sức quỵn rũ của mình mà.

Tiếc thay, sự thật không tốt đẹp như những gì à tưởng tượng.

trên thực tế, trong khi Tần Chấp thờ ơ đi trên hành lang thì trong đầu đang nghĩ đến dáng vẻ quần người đáng yêu của bảo bối nên khoe môi khẽ cong, đôi mắt dịu xuống cho đến khi anh cảm nhận được một đồng thịt đang nhào về phía mình.

anh không đợi bảo vệ ở phía sau kịp ra tay thì đã neho mắt, gờ đôi chân dài lên, không chút thương tiếc đá bay cái thứ kia đi.

Bốp!

một âm thanh thật lớn vang lên.

Bảo vệ đứng phía sau khẽ giật khoe môi, họ biết ngay mà. đã lâu lắm rồi họ mới thấy người tự tin thái quá như vậy.

Đúng là thích tự tìm đường chết mà.

Christina ôm ngực, đau đến cuộn tròn người lại khi va đập vào tường, mái tóc rối tung, chặt vật đến nỗi không thể nhìn được vẻ đẹp của mỹ nhân.

“A Giáp, dạy dỗ cô ta thật kỹ đi.” Đôi mắt của Tần Chấp vận vẹo, anh không thể chịu được bất kỳ ai phá hoại tình cảm giữa anh và bảo bối. Nếu khiến cô giận dữ thì phải làm sao đây?

Tiểu là trên đời luôn có người ngu ngốc như vậy.

anh nheo mắt, hoàn toàn không còn dáng vẻ dịu dàng ôn hoà trong ấn tượng của ả nữa.

Khoẻ mặt khề nhếch của ả vẫn còn nguyên, nhưng giờ đã biến thành sợ hãi.

Làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Ảnh Hậu Ngược Cầu Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Boss nam hiểm

Edit: Nhạc Dao

“Xin các vị hành khách chú ý, xin các vị hành khách chú ý...”

Tô Uyển nhú mày, nhỏ giọng “ừm”, nhìn qua giống như sắp tỉnh lại.

Tần Chấp nhảy bèn cảm giác được động tĩnh của người trong ngực mình, nhẹ nhàng vỗ lưng cho bảo bối, dịu dàng dỗ dành cô: “Ngoan, không sao đâu, em ngủ tiếp đi!”

Máy bay đang bay thấp xuống sẽ khiến tai hành khách bị ù và chóng mặt.

“Em không ngủ được nữa.” Mắt cô khề động đậy, mở choàng mắt, lười biếng dụi đầu vào ngực chồng rồi yếu ớt nói.

anh nhờ tiếp viên hàng không lấy một ly nước, đưa đến bên miệng cô rồi khề khàng dỗ dành: “Bảo bối ngoan uống chút nước trước nhé?”

cô tựa đầu vào ngực anh, nhắm mắt lại, ngoan ngoãn uống vài hớp.

“không muốn nữa đâu~” cô dòi môi rồi làm nũng với anh.

“Được rồi~” anh đưa cái ly cho tiếp viên hàng không đang đứng chờ ở bên cạnh, lạnh lùng gạt đầu như lời cảm ơn.

Sau đó anh quay đầu, ánh mắt dịu xuống, sờ cái đầu nhỏ trong lòng mình, thấp giọng hỏi: “Vậy em có muốn ăn gì không?”

Nụ cười trên mặt của tiếp viên hàng không đang cầm cái ly vẫn công thức hoá như vậy, nhưng lúc đi ra ngoài thì suýt nữa đã đứng không vững.

A a a!!! Đáng yêu quá đi! Ảnh hậu Tô và Boss Tần ở bên nhau đáng yêu quá đi!

Từng hành động giữa họ đều ngập tràn tình yêu đó! Khiến tim của người xem là tui đập thình thịch luôn rồi nè~

Hu hu hu! Bị ngược bởi bầu không khí hường phấn~

“không muốn đâu~” Tô Uyển vẫn dụi đầu vào ngực anh, tủi thân nói: “Tự nhiên em thấy chóng mặt quá.”

cô cảm giác như toàn bộ trời đất đều quay cuồng! Chóng mặt quá! rõ ràng trước kia chưa bao giờ có tình huống này cả.

anh nhú mày, sự đau lòng trong mắt như muốn tuôn ra. anh tựa trán mình vào trán cô, lẽ nào bảo bối bị say máy bay ư?

Tần Chấp đau lòng ôm cô rồi giữ đầu cô trong ngực, sóng lưng thẳng tắp, cố gắng giữ nguyên trạng thái như bây giờ. anh hôn đỉnh đầu của bảo bối nhà mình, liên tục dịu dàng dỗ dành bảo bối ngoan nhé~

Trước đây chỉ cần cô ngủ một giấc thì sẽ không bị say máy bay, sao lần này lại say dữ dội vậy!

Đáng chết!

“không sao nữa rồi!” Khi bầu không khí xung quanh Tần Chấp càng lúc càng lạnh thì Tô Uyển chợt níu góc áo của anh: “A Chấp, em hết bị chóng mặt rồi!”

“thật sao?” anh hôn tóc cô, xột xa sờ khuôn mặt vẫn còn tái nhợt của cô.

cô vươn tay vuốt phẳng nếp nhăn giữa hai hàng lông mày của chồng, dụi đầu vào lòng anh với vẻ ý lại, thoải mái hít vào một hơi một thật sâu: “thật đó!”

Cứ việc tô uyển không hôn mê, Tần chấp vẫn là có chút lo lắng, kiên quyết không cho phép nàng xuống đất, một đường ôm nàng xuống máy bay.

Khi họ về đến nhà thì đã là chạng vạng.

“Bảo bối.” Tần Chấp lấy tạp dề hường phấn để bảo bối mang vào cho mình, “sẵn tiện” hôn Uyển Uyển đang đến gần mình: “Bảo bối muốn ăn gì nè?”

cô suy nghĩ rồi chớp mắt: “Bỗng nhiên em muốn ăn sườn xào chua ngọt quá.”

Dù rằng trước kia cô cũng không phải rất thích món này.

“Hử?” Tay anh chợt khựng lại, cũng không hỏi lý do, dịu dàng cười đáp: “Được~ Bảo bối muốn ăn gì cũng được cả.”

“Ngoan, đợi một lát là sẽ có ăn ngay thôi.” anh vuốt tóc cô rồi đi vào phòng bếp.

cô lười biếng chống cằm trên bàn, dõi mắt về phía chồng yêu đang tao nhã nấu ăn trong phòng bếp.

một lát sau, mùi hương vừa chua vừa ngọt bỗng bay đến mũi cô, khiến nước miếng của cô liên tục tiết ra.

“A Cháp, đồ ăn anh nấu càng ngày càng ngon đó~” Mắt Tô Uyển sáng rực, đợi Tần Cháp đi đến liền hôn “chụt” lên cằm anh.

Ha ha~ Khỏe mỗi Tần Cháp khỏe cong lên, từ chân mày đến khóe mắt của anh đều ngập tràn sự dịu dàng, vội vàng đặt mấy đĩa đồ ăn trong tay xuống để ôm eo bảo bối, để phòng cô bị ngã.

Đôi mắt anh khẽ tối xuống khi nhìn thấy sự sùng bái và khen ngợi trong mắt bảo bối, khẽ đáp: “Uyển Uyển thích là tốt rồi.”

anh biết trước đây mình đi học nấu ăn là đúng rồi mà. Ai cũng nói rằng con đường đến trái tim của một người là thông qua dạ dày thì sao anh có thể cho người khác có cơ hội bắt được trái tim của bảo bối được chứ!

...

Tô Uyển xoa bụng, cười lộ ra hai má lúm đồng tiền: “No quá đi.”

Mắt Tần Cháp hiện lên ý cười, vươn tay vỗ nhẹ lên cái bụng tròn vo của vợ, mở miệng trêu cô: “Trái dưa hấu Uyển Uyển đã này chín lắm rồi~”

“Ha ha~” cô cười, đáng yêu phản bác: “không phải dưa hấu mà~”

anh chợt ngăn người khi nhìn cô, sau đó cũng cười theo: “Đúng vậy, em không phải dưa hấu, mà là nữ thần của anh.”

anh là tín đồ trung thành nhất của Uyển Uyển, từng cử chỉ của bảo bối đều là sự cảm dỗ với anh.

...

Tần Cháp đang cảm chén đến trước máy rửa chén thì Tô Uyển bỗng ló đầu từ phòng ngủ ra: “A Cháp, em tắm trước nhé~”

Tắm sao? anh như nghĩ tới điều gì, động tác trên tay chợt khựng lại.

Vì cô chỉ tắm sơ qua nên khi chồng yêu đi vào phòng ngủ thì cô đã bỏ dép lê ra, đang bò lên trên giường.

Lúc Tần Cháp đi vào thì thấy bảo bối nằm nghiêng trên giường, để lộ ra dáng người nhỏ nhắn và vòng eo mảnh khảnh. Thấy vậy, ánh mắt anh tối sầm lại, lẳng lặng nhìn đến ngón chân trắng nõn của vợ, hầu kết vô thức trượt lên trượt xuống.

Bộp!

“Hử? Sao vậy A Cháp?” Tô Uyển quay đầu lại thì thấy áo sơ mi của chồng chưa cởi ra toàn bộ, lộ ra xương quai xanh gợi cảm. Thấy vậy, cô càng không thể rời mắt khỏi anh được, làm sao bây giờ, cô thích nhất là dáng vẻ này của A Cháp đó.

“không có gì~” anh nhặt lên đồ mình “vô tình” làm rớt dưới chân. Sau đó, lại giả vờ như không thấy ánh mắt nóng rực của, lẳng lặng tiếp tục động tác cởi đồ dang dở của mình. Đầu tiên là xương quai xanh xuất hiện rồi đến ngực, cuối cùng là cơ bụng.

Động tác chậm chạp của anh khiến người khác chỉ hận không thể xông lên xé toạc áo sơ mi thay anh.

Tô Uyển khẽ nuốt nước miếng, hai mắt lấp lánh, hỏi vói về chờ mong: “A cháp! Hôm nay tụi mình có thể ân ái không?”

Động tác của anh chợt dừng, giọng khàn khàn: “Bảo bối muốn anh sao?”

“Dạ~” cô gật đầu, nói thẳng ra. Sao anh lại không nhúc nhích rồi? cô chợt muốn ngồi dậy xé toạc quần áo thay anh quá.

anh vội vàng cởi sạch quần áo còn sót lại trên người mình, giọng đã khàn đến mức khó có thể nghe được lời anh nói: “Chờ anh một chút.”

Nếu bảo bối tới gần thì anh sẽ không nhịn được mất.

Nhưng không được, làm vậy sẽ có hại cho thân thể của cô.

cô nằm xuống giường, tiếc nuôi bầu môi, từ đây không thể thấy được bóng anh ở bên trong phòng tắm.

Dáng người của A Cháp đẹp quá, sờ lên cũng cảm thấy rất thích, nhất định đêm nay cô phải sờ cho đã mới được. cô vừa suy nghĩ vừa tựa đầu vào cái gối mềm mại của mình, cảm thấy như mình rất muốn ngủ. một giây trước khi đi vào giấc ngủ, trong đầu cô còn mơ màng nghĩ, hôm nay nên dùng tư thế gì nhỉ?

Tần Cháp chỉ cảm thấy cả người căng lên, nếu bảo bối muốn anh thì đêm nay anh nên làm gì để thỏa mãn cô đây? Chỉ mới nghĩ thôi mà anh đã muốn bùng cháy rồi! Sau khi anh tắm thật nhanh, vội vàng đi ra ngoài thì nhìn thấy...

Bảo bối của mình ngủ rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Ảnh Hậu Ngược Cầu Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 35: Kinh nguyệt tháng này đến trễ sao?

Edit: Nhạc Dao

Thấy vậy, sắc mặt của Tần Cháp lập tức tối sầm, dùng thân thể căng cứng bò lên trên giường. Đôi mắt xanh lè của anh nhìn lướt qua bả vai trần, vòng eo thon và bàn chân trắng nõn của bảo bối, chỉ hận không thể ăn sạch cô vào bụng.

Cuối cùng, anh vẫn không nỡ đánh thức bảo bối, đành xoay người nằm trên giường, hơi thở dồn dập, không cách nào dập được ngọn lửa tình dục nên anh quyết định sẽ đi tắm nước lạnh.

Dù vậy, anh cũng chưa từng nghĩ đến việc tự dập lửa. Mọi thứ của anh đều thuộc về Uyển Uyển, bao gồm t*ng trùng.

Hôm sau, Tô Uyển mơ màng mở mắt ra, cả người vẫn còn như trong cõi thần tiên.

Thấy vậy, ánh mắt của Tần Cháp nằm bên cạnh vẫn luôn chú ý đến vợ yêu liền tối sầm: “Em ngủ đủ rồi?”

anh vốn cũng không định nghe đáp án của vợ yêu, cô chưa kịp trả lời thì đã nhẹ nhàng hôn lên trán cô, rồi đến đôi mắt, cái mũi, cuối cùng là dịu dàng hôn lên đôi môi mềm mại kia.

“Dạ.” Tô Uyển còn mơ màng màng, vốn nghe rõ câu hỏi của anh, giờ đầu óc lại càng mụ mị khi đón nhận nụ hôn nồng cháy này, ngơ ngác gật đầu.

“Ngoan vậy sao~” Ánh mắt của Tần Cháp càng tối hơn, giống như có một ngọn lửa đang bốc cháy trong đó vậy. anh giữ tay cô, chuẩn bị hưởng thụ bữa khuya hạt của tối qua.

Tiết thay, anh còn chưa kịp tiến công thì vợ yêu vốn đang mơ màng nằm ở trên giường chợt cảm giác muốn nôn, cô lập tức tỉnh như sáo, đẩy anh ra, rồi chạy thẳng vào nhà vệ sinh.

Oẹ!

“Sao vậy bảo bối?” Thấy vậy, anh cũng không màng đến ngọn lửa bùng cháy ở nửa thân dưới, vội vàng đi qua, đau lòng nhìn sắc mặt tái nhợt của bảo bối, tim như bị ai đâm từng nhát, nhẹ nhàng vỗ lưng cho cô: “Em còn khó chịu không?”

anh nhìn đáng vẻ muốn ói của vợ, đau lòng rót một ly nước ấm rồi đưa đến bên miệng của cô: “Ngoan, uống nước sẽ dễ chịu hơn.”

cô ngẩng đầu, hai mắt rung rung, uống liền mấy ngụm nước mới kìm được cảm giác muốn ói này xuống.

“A Cháp~” cô vùi đầu vào ngực anh, giọng nói có sự tủi thân, tựa hồ vừa giống như làm nũng lại vừa như tìm kiếm hơi ấm quen thuộc.

Thấy vậy, anh càng đau lòng hơn, hôn cô mấy cái.

...

anh vỗ về cánh tay của bảo bối đang níu tay áo anh với vẻ trấn an, xung quanh anh đều ngập trong sự dịu dàng, muốn ói sao? Bỗng nhiên, có một ý nghĩ loé lên trong đầu rồi biến mất, sau đó anh lại tự lắc đầu phủ nhận.

Vì bảo bối ý lại anh đến độ này nên anh “không thể” để cô ngủ ở nhà một mình được.

Vì thế, nhân viên trong công ty lại được chứng kiến cảnh ông chủ của mình ôm bà chủ đến chỗ làm.

Tiếp tân bị ngược chết: Tui bị tổn thọ rồi! Boss lại bắt đầu ngược cầu!

Cầu chia tay bị ngược chết: Tui đã là cầu chia tay rồi đó! Xin hãy tha cho tui!

Tiểu vương bị ngược chết: Khó khăn lắm boss mới đi làm, thế mà lại mang theo cầu lương độc hại cho nguyên công ty!

Khóc hu hu

Bên này, sau khi Tần Cháp đặt Tô Uyển ở phòng nghỉ thì mới bắt đầu triệu tập những quản lý từ khắp nơi tụ họp về đây.

Tuy anh muốn đặt bảo bối trước mặt mình, lúc nào cũng có thể nhìn thấy cô mới an tâm nhưng anh không nỡ khiến cô bị thức giấc, dù chỉ là khả năng thì cũng không được.

Tuy nhiều ngày nay anh đã xử lý văn kiện qua internet nhưng vẫn còn rất nhiều việc cần anh xử lý.

Dù rằng Tần gia không phải người thường nhưng cũng phải tốn kha khá thời gian để xử lý những việc tồn đọng.

Vì thế, nhân viên vui mừng phát hiện ra, hôm nay ông chủ của họ không tan làm sớm!

Lúc Tô Uyển và Tần Cháp ra khỏi công ty thì đúng ngay giờ tan làm, nên đã bị kẹt xe. Vì vậy, ô tô chậm rãi nhích về phía trước.

Tần Cháp không thèm để ý đến chuyện này, chỉ cần có vợ yêu ở bên cạnh thì sao cũng được cả.

anh ôm cô lên đùi như con nít, vuốt tóc cô, nở một nụ cười cưng chiều: “Hôm nay bảo bối vất vả rồi~ Em có mệt không?”

Chơi trò chơi cũng phí sức lắm đấy nhé~

Bảo vệ và tài xế: Nếu họ nhớ không lầm thì cả ngày hôm nay phu nhân chỉ nằm ườn trên giường chơi trò chơi, thậm chí cơm cũng do ngài út, tay còn không phải vươn ra...

Tần Cháp như cảm giác được ánh mắt cạ lời của bảo vệ và tài xế, liếc họ với vẻ vô cảm một cái.

Bảo vệ và tài xế ngay lập tức cảm thấy một luồng khí lạnh ủa tới, lông tơ dựng ngược, vội vàng ngồi thẳng lưng, mắt nhìn về phía trước, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

Tần Cháp thu hồi ánh mắt, ấn một cái nút, hàng ghế phía sau chậm rãi dâng lên một vách ngăn.

Tài xế và bảo tiêu ngồi phía trước thờ phào nhẹ nhõm, lại chân thành tạ ơn sự tồn tại của vách ngăn này.

Mỗi khi boss đối diện với Ảnh hậu Tô thì họ không dám nhìn thẳng vào ngài luôn ấy, thề thảm lắm!

Trong khoảng thời gian này, Tô Uyển bỗng thích quần lấy anh, mà anh cũng rất thích tình trạng này, không những không ngăn cản mà còn dung túng cô hơn.

Vì thế, Tần Cháp và Tô Uyển ngồi ở ghế sau cứ dính lấy nhau như song sinh, ngọt ngào nói chuyện với nhau.

“A Cháp~ Em kể cho anh nghe nè...”

“Ừ~”

cô ôm cổ chồng, đôi mắt sáng rực, cười rạng rỡ chia sẻ với anh.

Đôi mắt anh dịu dàng, nhẹ nhàng vuốt tóc cô, vừa kiên nhẫn nghe nghiêm túc đồng ý với những suy nghĩ của cô.

Đồng thời, mắt anh vẫn luôn nhìn chăm chú vào cô. Khi cô dừng lại, anh liền lấy ra một hộp sữa chua nóng hổi từ trong tủ ra, cầm ống hút rồi đưa đến bên miệng cô.

Vì Tô Uyển nói nhiều nên đang khát nước thật, vội vàng uống xong, chớp mắt, đột nhiên hỏi: “A Cháp~ Tụi mình đi ăn kem được không~”

anh ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “không được, tối nay là chu kỳ kinh nguyệt của em.” Như nghĩ đến chuyện gì đó, bầu không khí xung quanh anh chợt u ám.

Sao phụ nữ phải có chu kỳ kinh nguyệt cơ chứ?

Chết tiệt! anh lại không được chạm vào cô mấy ngày rồi...

Ngày hôm sau, mặt các nhân viên phải báo cáo cho sếp đều như đưa đám, vì họ phát hiện ra dù có Ảnh hậu Tô ở bên cạnh thì quanh thân sếp đều u ám.

Vì thế, mọi người vô thức đi nhẹ nói khẽ, thường xuyên trao đổi tin tức ngầm bằng ánh mắt.

Qua ngày hôm sau, mặt boss lại đen như cũ.

Thấy thế, ai cũng đoán được lý do của chuyện này. Chắc, lại là mấy ngày ấy ấy rồi.

Họ hiểu mà! Chưa được thỏa mãn chứ gì!

Trong công ty có truyền tai nhau về một luật ngầm, điều đầu tiên là: Tháng nào cũng sẽ có mấy ngày sếp rất nóng này!

Hôm nay, sắc mặt của Tần Cháp u ám khi nhìn báo bố đang ngủ say.

Bởi vì chu kỳ kinh nguyệt của Uyển Uyển vốn phải có từ hai ngày trước đã không xuất hiện.

Từ nhỏ, lòng chiếm hữu của anh với Uyển Uyển đã rất mạnh. Vì vậy, anh nâng niu cô trong lòng, bao dung cô, khiến cô ý lại mình, rồi từ từ không thể rời xa anh được. nói tóm gọn lại là, tính cách bây giờ của Uyển Uyển cũng có sự xây dựng của anh.

Đến tuổi dậy thì, sau khi anh nhận ra tình cảm của mình dành cho Uyển Uyển thì biến thành nâng trong tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan. Đồng thời, anh cũng càng cẩn trọng trong việc chăm sóc sức khỏe của cô hơn.

Dưới sự chăm sóc tỉ mỉ của anh, tuy nhìn cô hơi gầy nhưng rất khỏe mạnh, hiếm khi bị bệnh. Từ sau lần hành kinh đầu tiên, báo bố không bị đau bụng kinh nữa, ngay cả thời gian hành kinh cũng rất chính xác, chưa bao giờ bị chậm hơn cả.

Vậy mà lần này lại trễ tận hai ngày!

Khuôn mặt của anh tối sầm, sắc mặt vắn vẹo gọi cho bác sĩ gia đình.

anh nhìn bác sĩ đã khám xong cho vợ, khẩn trương hỏi: “Sao rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Ảnh Hậu Ngược Cầu Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Mang thai

Edit: Nhạc Dao

“cô ấy sao rồi?” Tần Cháp căng thẳng hỏi.

Bác sĩ gia đình quay đầu, trong mắt lộ lên sự vui mừng. Ông vuốt râu của mình, vui vẻ hỏi: “Chúc mừng thiếu gia, thiếu phu nhân đã có tin vui.”

Trong đầu Tần Cháp như bị sét đánh, thời tiết xung quanh đều âm u.

“Tin vui cái quý!” Tần Cháp bật ra câu chửi.

Bác sĩ ngạc nhiên, đây là vị Tần gia ôn hoà nhưng xa cách đấy ư?! Suýt nữa là ông đã tiến lên sờ mặt của anh, xem thử có phải anh đã bị yêu quái nhập vào người không!

Ánh mắt của Tần Cháp vận vẹo khi chỉ cần nghĩ đến việc mười tháng sau sẽ có một tình địch ra đời. Sau đó, nó sẽ giành bảo bối với anh, muốn cô ôm và hôn nó. anh không tài nào tưởng tượng ra được đôi môi mềm của bảo bối hôn người khác!

Nghĩ đến đây, sắc mặt của anh càng vận vẹo hơn. Theo anh, cuộc sống này chỉ cần có anh và Tô Uyển là đủ rồi. anh không cần bất kỳ ai khác, dù đó là người chảy xuôi dòng máu với Uyển Uyển đi chăng nữa.

rõ ràng anh đã uống thuốc Fendi được hai năm rồi mà!

“Alo? A Đại hả! Tôi là Tần Cháp!” Sắc mặt Tần Cháp càng thêm vận vẹo, u ám nói qua điện thoại. “Tôi cho cậu một tuần để mua lại cái công ty đáng chết đã sản xuất ra Fendi.”

Ngoài sáng, anh có mười hai người như Giáp Ất Bình Đình, còn trong tối thì anh có mười hai thuộc hạ như A Đại. Đồng thời, A Đại cũng là đội trưởng của nhóm người này.

Ở đầu dây bên này, A Đại vô cảm đồng ý: anh ta chưa thấy thiếu gia mất bình tĩnh như vậy, không biết Fendi đã làm gì mà ngài ấy lại nóng nảy thế này nhỉ?

Đúng là tin vui thật đấy! Nằm mơ cũng thấy đấy!

Tần Cháp không muốn nghe tiếp nữa, ngắt lời của bác sĩ.

“Ui da~” Bác sĩ vô thức giựt đứt một cọng râu của mình, xuyt xoa cằm của mình, rên lên vì đau.

Vì ông là một thành viên của nhà họ Tần nên đã gặp không ít người của thế hệ này, đồng thời cũng gặp không ít đôi vợ chồng, nhưng chưa thấy ai không thích con của mình như Tần Cháp cả. Dù ông đã nghe nói về việc đàn ông của Tần gia có lòng chiếm hữu cực cao nhưng ông thấy ai nấy cũng có vẻ kích động khi hay tin vợ mình có thai.

“Chú Tần!” Bác sĩ hoàn hồn, rùng mình trước giọng nói lạnh lùng của thiếu gia!

“Liệu Uyển Uyển có vất vả khi mang thai không?” Đôi mắt của Tần Cháp tràn ngập vẻ đau lòng khi nhớ đến việc bảo bối mắc ối vào sáng hai hôm trước.

“À..” Chú Tần vuốt râu, cẩn thận nói: “Đa số phụ nữ khi mang thai được sáu tuần thì sẽ buồn nôn, thậm chí sẽ xuất hiện triệu chứng nôn mửa. Ngoài ra, cô ấy sẽ còn thích ngủ. Trong những tháng cuối, có khả năng chân của cô ấy sẽ bị phù...”

Càng nghe thì sắc mặt của Tần Cháp càng tối lại. Đến cuối cùng, chỉ còn lại giông bão, sự điên cuồng như muốn tràn ra khỏi mắt anh.

Bảo bối anh nâng niu trong bàn tay, ngậm trong miệng sợ tan, cầm trên tay tay sợ rớt giờ lại phải chịu đựng biết bao khổ cực vì một “kẻ thứ ba.”

Dù anh không biết rõ nhưng anh cũng có thể đoán được sinh non sẽ tạo thành tổn thương rất lớn đến cơ thể của người mẹ.

“Vậy cháu nên làm gì?” Tần Cháp nhìn bác sĩ đang đứng gần mình.

“À..” Cậu có thể mang thai hộ vợ được đâu chứ! Tuy nghĩ vậy nhưng ông không dám nói.

Ông xoa chòm râu đã nuôi nhiều năm của mình: “Cố gắng thường xuyên ở bên thiếu phu nhân, mát xa chân cho cô ấy khi phù chân. Và lại, đừng để thiếu phu nhân vận động mạnh. Thực đơn cũng phải đa dạng, không nên kén ăn để có đủ chất dinh dưỡng, nhớ phải ăn đồ ăn dễ tiêu hoá và giàu chất đạm...”

“Khoan đã..” Tần Cháp ngắt lời ông. Tuy sắc mặt của anh vẫn u ám nhưng vẫn nghiêm túc ghi lại vào một quyển sổ tay.

“Còn gì nữa không?”

“Hình như hết rồi!”

“Chú nghĩ kỹ lại xem!” Tần Cháp tiếp tục truy hỏi.

“Ấy dà..” Bác sĩ đã vắt nát óc để nghĩ ra hết những chuyện cần phải ghi nhớ rồi. “À đúng rồi, chắc cậu đã biết việc trong ba tháng đầu và ba tháng cuối khi mang thai không được làm chuyện phòng the rồi phải không?”

Bàn tay đang viết của anh khựng lại, nghiêng răng đáp: “Cháu không biết chuyện này!”

anh đã biết nó là tình địch nhưng không hề biết chuyện chưa được mười tháng mà nó đã muốn giành Uyển Uyển với anh rồi.

Rắc!

Cây bút trong tay Tần Cháp gãy làm đôi.

“Trong vòng ba ngày phải mua lại công ty sản xuất ra Fendi cho tôi!” anh ném cây bút đã gãy xuống đất, lạnh lùng nói qua điện thoại với A Đại.

Tần Đại vẫn giữ vững vẻ mặt vô cảm: Ha ha, bệnh thần kinh!

...

Reng reng reng reng!

Tần Cháp vừa mở cửa thì mẹ Tần đã vội vàng lách mình đi vào. Sau đó, bà đầm nhẹ lên ngực con trai, cười toe toét: “Quả nhiên là con mẹ, lợi hại quá chừng! Ngay cả Fendi cũng không thể ngăn con được!”

Chỉ cần nghĩ đến việc mười tháng sau bà đã có một đứa cháu trắng trẻo mập mạp là đã muốn cho con trai mình ba mươi like rồi!

Dù Tần Cháp đã uống Fendi nhưng bà không hề nghi ngờ liệu đây có phải là con của anh hay không.

Nghe vậy, sắc mặt mây đen dày đặc của Tần Cháp liền biến thành giông bão.

Mẹ Tần không quan tâm đến sắc mặt xui xẻo của con trai. Đây là lần đầu tiên bà không màng đến khuôn mặt được chăm sóc tí mĩ sẽ có nếp nhăn khi cười, vừa cười toe toét vừa đi vào nhà: “Con dâu của mẹ đâu rồi!”

Ba Tần cũng tới thăm họ. Đầu tiên, ông nhìn bà xã đã ngoài năm mươi nhưng vẫn còn trẻ măng, rồi lại nhìn sắc mặt vận vẹo của con trai. Sau đó, uy nghiêm vỗ vai anh, trong mắt lại loé lên vẻ đồng tình.

“Uyển Uyển còn đang ngủ trong phòng ạ.” Tần Cháp rót một ly trà cho mẹ, không hề có ý muốn thức cô dậy.

Mẹ Tần ngồi xuống, cầm ly trà lên uống một hớp, rồi cười rặng rờ: “Thai phụ trong ba tháng đầu mê ngủ lắm!”

một lát sau, mẹ Tô và ba Tô cũng đến.

Ba mẹ của hai bên đều đã biết nhau nên không cần phải chào hỏi.

Ba Tô nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng của con gái nên hớn hờ hỏi: “A Cháp! Con gái của ba đâu rồi?”

“Cô ấy còn đang ngủ ạ.” Tuy nét mặt của anh vẫn tối sầm nhưng khi nhắc đến Tô Uyển thì trong mắt hiện lên vẻ đau lòng.

Mẹ Tô vừa cười vừa trách móc con gái với mẹ Tần: “Đứa nhỏ Uyển Uyển này thật là! Sao lại còn ngủ khi người lớn đến chứ!” Tuy nói là vậy nhưng lại không hề có ý gọi con gái dậy.

Mẹ Tần ngắt lời bà: “Tôi thích Uyển Uyển lắm! Khi tôi mang thai A Cháp thì cũng mê ngủ không kém gì Uyển Uyển.”

Lời này của mẹ Tần không sai. Dù tính bà ngoài lạnh trong nóng, luôn thích so kè với Uyển Uyển nhưng thật ra rất thích cô con dâu này. Càng khỏi phải bàn đến việc bà đã mong cháu từ lâu.

Trong mắt mẹ Tô loé lên ý cười, không hùa theo lời của bà.

...

Tô Uyển mơ màng mở mắt, ngáy người trên giường một lát. Khi không cảm nhận được hơi thở ấm áp quen thuộc của chồng yêu khiến cô chợt ảm ức, bấu môi, rồi đi ra ngoài theo tiếng nói chuyện.

Khi Tô Uyển đi ra, hai bà mẹ đang thảo luận hăng say về chuyện mang thai, không còn đáng vẻ cao quý ít nói thường ngày nữa! Tần Cháp vừa đen mặt cảm quyền sở vừa nghiêm túc nhớ kỹ toàn bộ.

Tần Cháp là người đầu tiên cảm nhận được ánh mắt quen thuộc của vợ yêu, quay đầu lại thì thấy bảo bối đang đứng ngây ra ngay cửa phòng.

“Em dậy rồi?” anh bước nhanh về phía trước, ôm eo bảo bối rồi hôn lên trán cô.

“Uyển Uyển dậy rồi hả con?” Tần Cháp chưa kịp nhận được nụ hôn đáp trả của bảo bối thì mẹ Tần đã vội vã chạy tới, đẩy anh ra chỗ khác rồi cẩn thận diu cô về phía sofa.

Ba Tô cũng vui vẻ chào đón con gái, họ định ngồi xuống hai bên của Tô Uyển.

Mặt Tần Cháp nhăn lại, kiên quyết bế vợ yêu lên đùi mình.

Mẹ Tần: Mợ nó! Tần Thịnh, ông mau xem con trai của ông kia!

Tô Uyển lại không thêm đề ý đến chuyện này, điều chỉnh tư thế ngồi thoải mái nhất, nở một nụ cười xán lạn, vui vẻ hỏi: “Sao ba mẹ lại đến đây vậy ạ?”

“Con chưa biết sao?!”

Tô Uyển ngây thơ chớp mắt: “Biết gì ạ?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Chồng Ánh Hậu Ngược Cầu Hằng Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.